

trực giác của chính mình cũng là người ngu mà thôi, có học cho mấy, ôm chuyện ở bên ngoài chớ bên trong chưa phát sáng được. Tất cả sự quy hội chằng chịt từ khối óc đến cơ thể của Trời Đất đã hình thành là cơ hội tài sản cuối cùng của con người tại mặt đất mà không chịu khai sáng lấy chính mình làm sao dững mãi thăng hoa được mà xây dựng cho nhân loại cùng tu cùng tiến trong tinh thần nhịn nhục và sáng suốt. Thầy nói sơ lược cho con thấy quá trình người Việt Nam, chính bản thân con từ nhỏ đến lớn có hưởng gì đâu, cũng làm đủ chuyện mà không hưởng gì hết, mà tới lúc con thiền rồi con mới thấy thật sự con hưởng, thanh tịnh rồi con nhìn kiếng Vô Vi thấy mặt mày con tươi tắn là con luôn luôn sẵn sàng phục vụ người kế tiếp, rồi con ý thức được Thượng Đế là ai là sẽ thanh nhẹ vô cùng, đang phục vụ quần sanh trong định luật hóa hóa sanh sanh tận độ.

Cho nên những lý thuyết của những vị tâm linh đã giáng lâm xuống thế gian xưng là cha cũng đã nói cho các con biết rõ con khổ là cha khổ. Tại sao xưng danh cha? Nguyên khí của Trời Đất, tinh khí thần của con người sanh ra con người, mà nếu chúng ta tu Soi Hồn, trung khí tinh khí tụ hòa hợp với tinh ba của vũ trụ, chúng ta mới thấy tinh ba của vũ trụ, còn khôn vũ trụ là bao trùm tất cả, định luật hóa hóa sanh sanh, chúng ta là người có gốc gác, có cha có mẹ, có đầu có đuôi, không có đi ngang được, đi ngang là thất bại, chắc chắn là thất bại. Nhiều cha mẹ ở Việt Nam bây giờ không dạy được con vì đường lối không rõ rệt, các con chạy theo ham vui rồi tạo ra một đường lối bất chánh, nghịch nhau phá nhau, rồi thất tín, không tiến nổi.

Chúng ta là người tu Vô Vi, buông bỏ tất cả nghiệp lực, thực hành đúng đắn, lấy nguyên khí của Trời Đất thì pháp lực chúng ta sẽ mạnh, pháp lực mạnh rồi chúng ta sẽ giải được nghiệp lực, sự ô trược không có được xâm chiếm chúng ta vì đêm đêm chúng ta giải ra, làm Pháp Luân Thường Chuyển giải ra, giải, khứ trược lưu thanh, thanh chỉ có hút đi lên và giải chớ không có khổng trị người khác, chỉ có hút và đi lên và tự giải, mọi người đều có khả năng như vậy nhưng mà hưởng ngoại trong tập quán xa xưa tới bây giờ chỉ có biết cúng lạy mà không biết cái ông đó có thật không, thấy mặt ông đó chưa, rồi xuống nó xưng danh này danh nọ rồi mình cứ mê tin cái có nhưng mà không thật. Cho nên nền tảng văn minh khoa học của người Việt Nam không có, bị bơ vơ, không phát triển được, rồi chiến tranh dồn dập, đề cao sức mạnh của vật chất, giết hại lẫn nhau, làm sao có tâm linh. Ngày hôm nay vẫn vẹn có một số người biết về tâm linh và thực hành về tâm linh là phước, đại phước đại duyên cho dân tộc Việt Nam.

Thầy đã tu mấy chục năm, đêm đêm lo tu, không dám cãi cọ bất cứ ai, sửa mình và xây dựng tiến hóa chỉ thấy rõ mình sai chẳng có ai sai thì tinh thần phục vụ nó mới dồi dào. Ngày hôm nay Thầy tuổi ta cũng là 75 tuổi nhưng mà ngày đêm phục vụ tất cả những khao khát bất cứ cái gì, Thầy hiểu được, Thầy phân giải rõ rệt cho mọi người cùng tu cùng tiến, tình thâm huynh đệ trong quả địa cầu này không bỏ nhau, thương nhau và xây dựng cho nhau, đó là đường lối siêu thoát của tâm linh.

Con có duyên về Việt Nam thăm bà con, thấy mọi người đau khổ nhưng mà con phải hiểu rằng chúng ta

sống ở mặt đất này có luật nhân quả, mọi người phải chịu luật nhân quả mà tiến thân.

Nhiều khi con nhìn họ khổ nhưng họ không có khổ, họ vẫn sống năm này tới năm kia, họ ý thức phương pháp tu thì họ thấy họ đã và đang giải được khổ, cho nên Vô Vi là cứu khổ ban vui, khi con người đau khổ mà giải tỏa được, vui biết là bao nhiêu, muốn đem những cái điều hay lẽ phải cho tất cả mọi người cộng hưởng trong tâm thức của chính họ. Chúng ta không phải là người khoe khoang, mấy chục năm nay Thầy cứ lầm lì đi tu, mặc ai chê mặc ai quở nhưng mà tâm Thầy Thầy sửa và Thầy tiến, Thầy tự cứu vậ thôi. Ngày hôm nay vẫn khỏe mạnh và việc làm không ít. Thầy không có từ chối việc gì, cái gì Thầy hiểu được là Thầy phục vụ, không có bán đạo ăn, xây dựng cho chung, thực hiện tình thương và đạo đức là khí giới sắc bén nhất. Người Việt Nam hiện tại muốn làm điều đó, muốn có hoàn cảnh đó để cộng hưởng hòa bình sau bao nhiêu năm chiến đấu khổ cực, muốn thực hiện tình thương và đạo đức cho chung. Tình thương và đạo đức là đại sự chung của người đau khổ, nên hiểu được và cố gắng thực hành thì sẽ có kết quả. Pháp Lý Vô Vi chỉ thực hành chứ không có nói lý thuyết, luận đi xét lại cũng là bơ vơ mà thôi, thực hành khai triển trực giác của chính mình mới thật sự tiến giữa tâm lẫn thân.

Những người ở Việt Nam đã gặp qua Thầy, nhưng mà trước khi đi Thầy đã cho biết rằng nếu không tu thì rất uổng, tôi có đi đâu nữa tôi cũng chỉ tu không có làm gì hơn, không có chính trị, chính triết, không có hại ai hết, chỉ sửa mình để tiến hóa, khai triển tâm thức của chính mình, khai mở trực giác để tránh những sự mê tín dị đoan lầm lạc, một lần mê tín dị đoan là lạc 60 năm mới trở lại

được; chúng ta có mấy lần 60 năm, cho nên không mê tín dị đoan, khai triển trực giác của chính mình, cơ hội cuối cùng để khai thác cái tiểu thiên địa này tức là xứ sở và của cải với tâm linh nằm ngay trong khối óc con người ở thế gian. Khối óc của người thế gian được quân bình thì sẽ có cả hai, không có nghèo khổ đâu.

Hiện tại con thấy khắp thế giới mọi người đều quý thương Thầy. Tại sao họ quý thương Thầy, từ lớn đến nhỏ? Tại Thầy lo tu, Thầy quý yêu họ và Thầy kính trọng mọi người, người có óc đều là có giá trị trên mặt đất này, Thầy rất kính nể, không dễ mà hình thành được, cho nên vì đó mọi người thương Thầy, vì lòng kính yêu của Thầy đã đối đãi với tất cả mọi người bất phân giai cấp, nghèo giàu chỉ có một tâm thức mà thôi, chỉ đường lối cho họ tự khai sáng tài sản cuối cùng thể xác và khối óc của họ. Hướng về tâm linh, xây dựng cho chung là điều lành sẽ đến cho toàn dân vui hợp trong hòa bình ở tương lai. Ai ai cũng chúc Thầy có sức khỏe, nếu Thầy không chịu tu thì đâu có sức khỏe, Thầy chịu tu chịu luyện tập hằng đêm, ngày hôm nay Thầy mới có sức khỏe để nói chuyện với con. Những gương lành con đã nghe Thầy giảng không ít và con đã thấy hành động của Thầy, mọi chiều hướng Thầy chấp nhận trong nhịn nhục, mặc cho tình đời chửi mắng, báo chí đăng chửi Thầy cũng chấp nhận, Thầy cảm ơn những người phá phách Thầy, những người phá phách, họ tự hại tâm thân của họ nhưng Thầy vẫn khỏe mạnh. Quá trình con đã thấy, thì đó cũng là một đường lối cho chúng ta đồng hành. Thầy đi được, con đi được, chúng ta sẽ cùng đi trong vui và xây dựng hạnh phúc cho chung. Chuyện nên làm chúng ta làm, xây dựng tập quán tốt và đẹp bỏ tập quán xấu thì mọi sự sẽ êm đẹp.

Người Việt Nam ở hải ngoại được nghe lời Thầy, tu hành tinh tấn khai triển từ trường, về xứ ai cũng kính mến. Các con là Thầy, Thầy là các con, tại sao đòi hỏi Thầy để làm gì? Tu đi rồi một ngày nào chúng ta có từ trường tốt hòa hợp với mọi người, dẫn dắt cho nhau, mách bảo cho nhau trong tình thương và đạo đức, tốt biết là bao nhiêu, mọi góc đường, mọi sinh viên đều nói đạo, đều xây dựng cho tâm linh, làm cho xã hội tốt tươi, người ngoại quốc đến cũng phải kính nể hạnh đức hiền từ của chúng ta đều cần thiết, mọi người sẽ thương quý chúng ta, chúng ta không có thiếu ăn dâu, chỉ có thừa, mà hạnh đức của chúng ta sẽ đẹp phần độc tài, ngu si và để cho họ tự thức trong xây dựng thật sự, đó là nguyên lý tự nhiên và hỗn nhiên của Trời Đất đã và đang sắp đặt cho mọi người tự vượt qua cơn đau khổ hiện tại.

Thầy có bao nhiêu lời tỏ thể cùng con. Chúc con vui tiến!

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

Tái bút: Còn những ấn chứng mà hành giả đã cho con biết, đó là chuyện của mỗi cá nhân đều khác nhau, vía nhẹ hồn nhẹ đều khác nhau, không theo những ấn chứng, là mọi người có một vị trí tự phát triển. Chúng ta chỉ thực hành cái pháp để đạt tới sự thanh tịnh, bình an và dẹp bỏ tất cả mọi sự lo âu tương lai, đó là điều chánh. Còn ấn chứng là tùy duyên của mỗi người, nhiều người tiền kiếp tu, bao nhiêu kiếp bây giờ mới được một chút, mỗi người một vị trí khác nhau, mỗi người một ấn chứng khác nhau.

Con nên khuyên những người đã đạt ấn chứng chỉ làm thình lo tu, càng nhập định tốt càng lâu càng tốt; mà những ấn chứng đó vô cùng tận, nhiều chuyện khác nhau không thể kể hết được, giữ lấy đường lối đó mà tiến, mà nếu kể đi kể lại là động, luồng điển không có phát xuất được rồi nó mất đi, phải giữ kín trong thực hành mà thôi. Giữ pháp, hành cho đúng pháp thì không bị âm giới xâm nhập; âm giới nó chực sẵn một bên chúng ta, nếu chúng ta nói ấn chứng nó tìm cách nó xâm chiếm rồi nó ngự trong ta rồi nó bày biểu những chuyện không tốt.

Cho nên nhiều người đã tu ở bên ngành này nửa chừng phản trắc, bỏ pháp. Thầy không sợ người ta bỏ nhưng mà nó bỏ pháp thì tội nghiệp cho nó thôi, nó nhờ cái pháp phát triển được rồi nó thay đổi, đó là tội nghiệp cho chính nó chớ không tội nghiệp cho Thầy, Thầy không có lo. Xưng danh Minh Vương Việt Nam đủ chuyện hết, xưng ông này ông nọ oai quyền đủ chuyện nhưng mà chuyện đó là chuyện không có. Tâm từ bi của Phật là phát triển luồng điển từ bi của chính mình là ánh sáng thật sự để tiến hóa trong thanh tịnh và sáng suốt vô cùng. Chúng ta làm những điều cần thiết và không làm những điều không cần thiết. Vậy con không nên quan tâm bất cứ ấn chứng nào mà con khuyên họ nên giữ lấy để thực hành, mỗi người thấy một chuyện khác, không có đem ra nói chuyện cho cộng đồng được. Ai cũng là tham, nói tôi thấy cô Tiên trên đầu, tôi thấy ông Phật trên đầu, rồi người này cũng tham, người kia cũng tham, trong tưởng nó có tượng rồi ma quỷ nó xâm chiếm cái luồng điển của chúng ta, biến thể của nó bày đủ chuyện hết, hại người, chúng ta không có nhận điều đó. Nhiều người bây giờ đang lên đồng, bây giờ hỏi cái mặt cô đó ra sao, cậu đó

ra sao, ông đó ra sao, cái người bị lên đồng không có biết, không thể tả được, không hiểu, xưng danh nói tầm lum đó làm cho mọi người sợ, thần kinh yếu ớt, điều đó người Việt Nam phải giải tỏa và không nên ôm giữ, ôm giữ làm yếu thần kinh của người dân, không tiến tới khoa học huyền bí được, phải dẹp bỏ những cái hành động đó. Chùa chiền, đặt Phật giả đã mang tội rồi, gắn hào quang giả là hai cái tội, ông Phật đâu có chịu, ông Phật đâu có chịu ngồi trong cái chỗ đó và gắn những cái bóng đèn đó và cho là hào quang của Đức Phật, hai tội rõ ràng, không thay đổi được. Chính mặt nó mà đi chụp hình có nút ruồi mà mất nút ruồi nó cũng chưa chịu mà nói chuyện dám làm cái hình của ông Phật để trưng bày để làm cái gì, gây sự mê tín dị đoan rồi đổ thừa cho nhau, không tiến được. Nền tảng văn minh không có, làm bậy thôi, rồi chê đạo này chê đạo kia chê đạo nọ, chính mình chưa được đạo mới chê đạo khác, thấy hình giả không! Rồi ca tụng hình giả, bày đủ chuyện, làm cho dân khổ cực và không có phát triển và xây dựng cho chung được. Chúng ta vẫn là lạc hậu, không có văn minh, con nhìn đó con suy xét, nếu có dịp con nói cho mọi người nghe, Thầy không có xa mọi người, xác xa nhưng tâm không xa. Hằng tuần Thầy làm việc cho tất cả mọi người như Vô Vi LED đã đóng góp cho mọi người, nếu mọi người chịu tham gia phát triển trí tâm sẽ có cơ hội phát triển trí tâm của chính họ qua Vô Vi LED. Còn sự hiện diện của Thầy, nếu có dịp thuận tiện Thầy sẽ về thăm tất cả mọi người và sẽ nói lại cho mọi người hiểu lấy chính họ, giá trị vô cùng. Chúng ta có bao nhiêu triệu người, bao nhiêu khối óc, xây dựng cho khối óc phát triển là xứ sở chúng ta giàu mạnh vô cùng, không yếu ớt.

Long thành, ngày 16 tháng 11 năm 1996

Kính Đức Thầy,

Con tên NXT, sinh năm 1938, tuổi Tân Mùi. Con theo PLVV đã lâu, cố công học hỏi, nhưng do thân nghiệp quá nặng: tai nạn xe cộ đã làm bộ đầu con bị thương tổn nặng, bệnh bao tử, thần kinh không yên ổn, phiền muộn quá nhiều. Con cứ nhớ lại việc làm xưa kia, bị người ta tiền làm không trả, hoặc bị giựt nợ, phần lo cho vợ con không đi cùng đường lối, sẽ bị sa đọa vào cảnh khổ. Con đã phát đại nguyện gắng tâm lo tu học, để thoát khỏi luân hồi quả báo, vì đã quá sợ. Ý chí đã quyết, bao lần té ngã, rồi lại đứng lên tiếp tục, học hành như thế con sẽ ra sao. Càng nghĩ con càng rối thêm. Khổ sở từ nhỏ, bây giờ bạc tiền, tất cả mọi việc con đều không màng. Bệnh nạn ngặt nghèo liên miên, tâm thân không ổn. Con nhờ Thầy giải đáp và hỗ trợ giúp con để con được trở về quê xưa chốn cũ, không còn thấy cảnh khổ đau nữa.

Thành tâm tri ơn Thầy.

Con, NXT

Pattaya, ngày 29/12/96

XT,

Thầy đã nhận được thư con, được biết con đã cưỡng cưỡng, không gỡ rối được trong cảnh đời như đạo. Con ơi! Ở đời này, mỗi người một vị trí, phần hồn giáng lâm từ tam thập tam thiên giáng lâm xuống thể xác, tâm trần đầy nghịch cảnh, phần hồn bị giam hãm trong thể xác ô trược, đủ mọi sự kích động và phản động từ bên ngoài cho đến bên trong. Ngày hôm nay con có duyên lành được PLVV, thực hành đúng đắn để lập lại trật tự thân kinh khối óc và cơ tạng, nhiên hậu con mới thấy rõ phần hồn là chủ thể xác, không phải thể xác là chủ của phần hồn. Người đời tham dục, ngược lại, thấy đời là chánh, đạo thì không, nhưng mà đạo vốn là không trong sáng suốt và thanh tịnh; dù bất cứ hoàn cảnh nào cũng co lười, răng kẻ răng, ý niệm Nam Mô A Di Đà Phật, thâm tâm thanh tịnh, hướng thượng, hướng thẳng đến Đấng Di Đà mà niệm Phật, là một vị Phật từ nhiều năm trong thực hành đã đem lại sáng suốt cho quần sanh để lập lại trật tự trong chính mỗi hành giả hướng tâm về Ngài.

Ngày hôm nay con đã tu PLVV, phải chấp nhận những cái gì mà mình nhận được: nhận được cái pháp, phải rành rẽ để hiểu con đường rõ ràng. Khi ta niệm Phật trong thanh tịnh, tưởng đến Ngài là Đấng cao cả, sáng suốt, tận độ quần sanh, thì mới có cơ hội lập lại trật tự cho chính mình từ khối óc; khi cơ tạng quy nguyên giềng mối sáng tỏ trong nội tâm thì mọi nghiệp lực sẽ tan biến. Thực hành trong nhịn nhục, trì chí, không thay đổi thì tâm thức mới khôi phục bản chất tự nhiên và hồn nhiên từ lúc sơ sanh cho đến nay. PLTC đầy rún đầy ngực

tung lên bộ đầu, liên tục làm toát mồ hôi, nó mới giải thông và lập lại trật tự bên trong. Trong người có âm, có dương, có trật tự thì mới tỏa ánh sáng được. Nếu mất trật tự, không bao giờ tỏa ánh sáng. Con tu mà con muốn nhiều hơn tu. Con nên bình tâm từ từ giải thì nó mới thông. Thanh tịnh mới tiếp xúc với Chư Phật, Chư Tiên. Tiếp xúc được Bề Trên thì lúc nào Bề Trên cũng tận độ, tùy theo cái công năng công phu của chính con tiến hóa đến đâu, độ đến đó. Thầm tu thầm tiến, biết được nghiệp lực mình nặng, chỉ có tu tiến mới giải thoát, mà tu lùi ý lại, chỉ có gia tăng nghiệp lực, không bớt nghiệp lực được.

Dũng mãnh thăng hoa tiến hóa mới giải được nghiệp lực. Ý chí như vậy, liên tục thực hành thì pháp lực sẽ mạnh, nghiệp lực sẽ tan, lúc đó con mới thấy rõ vị trí sáng suốt của con ở thế gian để phục vụ cái tài sản của Thượng Đế đã ân ban. Thiên địa nhưn, con đã đại diện trời đất, mà con không áp dụng sáng suốt, thanh tịnh của Bề Trên để tận độ cơ tạng, vạn linh của con trong cơ tạng, thì con không bao giờ giải thoát được. Mỗi ngày khi có thì giờ rảnh, chúng ta nhắm mắt niệm Nam Mô A Di Đà Phật, co lưỡi răng kể răng niệm Nam Mô A Di Đà Phật, hướng tâm về Đại Bi thanh tịnh của Đấng Di Đà mà tu. Liên tục như vậy, kiên trì như vậy thì chúng ta mới khai mở được những tâm tối của chính mình mà tiến về ánh sáng đại la ở cõi trên, khai triển trực giác mới thấy ánh sáng của cả càn khôn vũ trụ đã và đang hỗ trợ cho quần sanh tiến hóa. Không phải tu để nhìn hình Phật của thế gian tạo ra, vẽ này vẽ nọ mà thôi. Sự thật không có gì hết, nó là cục đất! Tâm thức của ta sống động mà không chịu xây dựng trở về quân bình và thanh tịnh, thì tự hủy

mà thôi. Hình nộm không có thể giúp chúng ta được. Người làm hình nộm bằng đất đó là con người chưa mở trí, chỉ biết tiền, bán hình lấy tiền mà thôi. Mượn danh Tiên Phật bán hình để lấy tiền; tội của người sẽ thọ sau khi chết vì không biết tự tu tự tiến.

Ngày hôm nay nghiệp lực vầy xéo con, đó là một cơ hội cuối cùng trong cuộc đời - ở kiếp này của con. Phải nhận lãnh trong nhịn nhục để thăng hoa thì con mới giải quyết được trận đồ từ tiền kiếp con đã vạch định, tới ngày nay con phải tự giải. Siêng năng niệm Phật, siêng năng làm PLTC, đầy rún đầy ngực tung lên bộ đầu, lấy nguyên khí của Trời đất giải tỏa trực khí trong cơ tạng và hỗ trợ cho thần kinh được yên ổn để thăng hoa. Soi Hồn một ngày ba lần để cho khí tinh trụ, xuất phát đi lên thì phần hồn mới ổn định, hòa hợp với tinh ba của vũ trụ mới rõ đời đạo song tu. Không nên tu trong mê lầm, chùa chiền đọc kinh sách của Phật mà không có làm một chút gì giống Phật hết, thì ngược lại con nghĩ con là cái gì? Nếu con tin tưởng bên ngoài mà con không hành đúng như bên ngoài, thì con là ma quỷ phá hoại bên ngoài mà thôi. Vì cái chùa lộng lẫy cho cách mấy mà tâm không chịu tu cũng là ma quỷ, không làm được một ông gì hết, chết đấm ma đưa, được nhiều người đưa, mà rốt cuộc không có kết quả, chịu tù tội nơi địa ngục để học hỏi mà tiến hóa. Không tạo được tình thương cho chính mình, không tu thiền, không lập lại sự quân bình của Trời Đất, thì con là con người bất hiểu, vô chí. Nếu con biết được chính con, con mới thật sự có hiểu. Con tu thiền là lập lại trật tự cho chính con, là đem lại sự quân bình cho con, tức là sự bình an cho cha mẹ, vì cha mẹ lúc nào cũng mong muốn con được bình an; dốc lòng tu sửa thì phần hồn mới có cơ hội

tiến hóa được ở cõi trên. Tu để nhận lãnh tất cả những sự kích động và hóa giải tất cả những sự kích động mới là những người thật tâm tu.

Nhận pháp hành pháp thì pháp lực sẽ mạnh. Pháp lực mạnh trong thanh tịnh mới giải được nghiệp lực trần trược của thế gian thì khổ nạn sẽ không còn. Ngày hôm nay con có duyên lành, nhân thân nan đắc, pháp nan ngộ, nay con có cả hai, chỉ cần con hành tinh tấn thì mới có kết quả tự đạt mà thôi. Không có Thần, Thánh, Tiên, Phật, đạo pháp nào giúp con hết. Con thực hành là con tự giúp, tự cứu; mà thực hành đúng đắn, chớ không phải thực hành trong ý lại. Nghe người này bàn một chút, nghe người kia bàn một chút, chạy theo họ là trật lất. Tự mình sửa mình mới tiến. Trời đất người, con người là đại diện trời đất, phải khai sáng chính con, thực hành PLVV là khứ trược lưu thanh, khai sáng chính mình mới hiểu cái tài sản cuối cùng của Thượng Đế đã ân ban. Đây là cơ hội cho con tu tiến, vậy con phải thành tâm tu sửa. Khi nhận thơ này, phải đọc đi đọc lại nhiều lần, trí óc con sẽ ổn định lên và con sẽ thấy sự sai lầm của chính con từ nhiều năm thực hành PLVV, mà không đúng đường lối của PLVV.

Tại sao Thầy hành được mà con hành không được? Thầy cũng ở trong hoàn cảnh của loài người và sống trong mọi sự kích động, thăng trầm đau khổ như con, Thầy không khác gì con. Khi con đau khổ, khi con buồn bực, con nói buồn bực, con đau khổ, tức là Thầy Tám đã buồn bực và đau khổ, mà Thầy trì chí niệm Phật, hành pháp đúng đắn. Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định đúng đắn tùy theo khả năng của con. Chúc con thanh tịnh vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

VIỆT NAM

DA, ngày 09 tháng 12 năm 1996

Kính thưa Thầy,

Người Thầy kính yêu của con (TTĐ, 65 tuổi).

Hiện giờ con đang thèm khát một lời ấm áp của Thầy ban cho con. Xin Thầy hoan hỉ cho con chút hồng ân của Thầy. Kính lạy Thầy.

TB: Con gửi sơ đồ xin Đức Thầy để xây thiền viện.

Pattaya, ngày 31/12/96

Đ và L con,

Phần hồn con giáng lâm tại thế, dẫn thân lao đầu vào thể xác, lặn dận suốt 65 năm. Nay con dẫn thân tu học theo PLVVKHHBPP để ước mong giải tỏa những phiền muộn sai quấy của chính mình.

PHÁP LÝ: là giúp cho mọi việc trở về trật tự rành rẽ.

VÔ VI: là làm từ chuyện lớn thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ thành không.

KHOA HỌC: Tiến triển sau những đụng chạm với tình đời, thức giác tâm từ tổn, phát triển đi tới.

HUYỀN BÍ: là chuyện chính con thấy mà người khác không thấy được.

PHẬT PHÁP: là chúng ta thực hành để tự thấy và tự giải quyết quán thông. Thể xác chúng ta là cơ sở của Trời Đất đã hình thành, cấu trúc từ điển quang mà ra. Thực hành càng ngày càng thanh tịnh, càng thanh nhẹ để thấy rõ chính mình hơn, là một khối điển quang của Trời Đất - chỉ có tâm thành tự tiến hóa, không còn mê chấp bất cứ một chuyện gì nữa. Tu để sửa mình, tu để tiến để tự đạt sự thanh tịnh, sáng suốt trong nội tâm. Không phải tu để phê phán nói chuyện người này người nọ để tạo khổ cho chính mình. Lúc ban đầu con nhận pháp tu hành đúng đắn, lần lần rồi hành sai là vì hướng ngoại, tạo sai. Nếu chúng ta hướng về bên trong, để sửa tiến thì mới đi tới vô cùng sáng suốt.

Nền tảng văn minh đã đến với chúng ta hằng ngày trên mặt đất này, sự thay đổi bão bùng nguy hiểm, mưa lụt thiên cơ đủ thứ để chúng ta thức tâm và thấy rõ nguyên lý của phần hồn nằm ở đâu, và sống nhờ đâu. Sự thật chúng ta đang nhờ nguyên khí của Trời Đất, nhờ luồng điển của Trời Đất ân ban, mua gạo ăn uống mà chúng ta đi đứng dễ dãi. Trời Đất cho chúng ta đầy đủ cơ hội, cuối cùng thì chúng ta phải âm thầm tự tu tự sửa những sự sai lầm của chính mình, để tự thức tâm thăng hoa tu tiến. Ở thế gian này không có một người nào làm đúng cả, tất cả đều sai. Chỉ có khi thanh tịnh mới thấy

được sự sai của chính mình, thiếu thanh tịnh thì chỉ có gia tăng sự sai mà thôi.

Ngày hôm nay con có duyên lành viết thư cho Thầy để con có cơ hội hiểu lấy nguyên lý sanh tồn của chính con. Cảnh đời là tạm, không thật. Vạn sự trên đời là không, không có gì thật. Lo tu sửa thức giác, tâm minh trí sáng mới thật là người tu, không còn chạy theo sự ồn ào ngoại cảnh nữa. Sửa chữa thật tâm để thăng hoa tiến hóa rõ rệt. Thầy tu đến nay 74 tuổi rồi mà vẫn khỏe mạnh, vì Thầy không có ôm chấp, không có ôm tiền bạc, không có ôm lý luận thế gian mà làm phiền nội tâm. Thầy chỉ biết sửa tiến theo chiều ánh sáng của càn khôn vũ trụ mà thăng hoa tới vô cùng. Chỉ có bao nhiêu đó thôi. Tránh sự mê tín dị đoan, ý lại vì cõi âm nó có thể bám sát chúng ta và hại chúng ta bất cứ lúc nào. Cố gắng tu theo nền tảng văn minh của Trời Đất, không có lỗi thôi. Thực hành trong điển quang, thì không có lỗi thôi. Thực hành trong cúng quảy là sẽ bị lỗi thời, phần hồn khó tiến. Chúc con thực hành thanh tịnh, an lạc.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

Pattaya, ngày 1/1/97
TĐ con,

Thầy đã xem qua đám đất mà các con đã chụp hình gửi đến Thầy, ước mong thành lập một thiền viện tại quê nhà. Thiền viện do đâu sẽ hình thành? Do tâm tu thức giác, khai thông trí tuệ, khai triển trực giác của chính mình, nhiên hậu mới lập thiền viện, chứ không phải mua đất, cất nhà lập thiền viện, mà không tu là chỉ tạo sự tranh cãi ô trược, không tiến.

Trước khi Thầy rời khỏi VN, thầy đã dặn các con phải tu. Thầy đặt kiếng Vô Vi là đẹp bỏ tất cả những sự mê tín dị đoan để các con tự thức, tự khai sáng tâm thức của chính mình mà tu, không còn ý lại hình tướng ngoại cảnh nữa. Muốn thoát nạn, phải dốc lòng tu trong tự thức, cho phần hồn càng ngày càng sáng suốt, hỗ trợ cho thân xác bình an - đó là điều cần thiết của người tu Vô Vi.

Còn đất có sỏi đá, không nên mua làm gì! Khó khăn lắm! Cần sự tu học chân chính của các con, nhiên hậu mới lập thiền viện sau. "Thiền viện do tâm bố bạn hiền!" Tâm mà tu quân bình, đó là thiền viện. Vì Thiên Địa Nhơn, trời đất người, con là đại diện trời đất, mà tâm thân không có phát triển, không có hòa hợp với càn khôn vũ trụ mà lập thiền viện, cũng là sụp đổ mà thôi. Cần người tu chơn chính, thực hành đúng đắn, thì khi trú ngụ nơi đó mới ảnh hưởng được người kế tiếp. Tu chừa xong, lý luận đủ chuyện, làm sai đường tu học của PLVVKHHBPP là trở về không, thanh nhẹ.

QUY Y PHẬT: là thanh nhẹ vô cùng

QUY Y PHÁP: là thực hành đúng đắn

QUY Y TẶNG: là khai sáng chính mình. Quán thông chuyện mình sửa tiến mới là đúng.

Còn chuyện mua đất cất nhà là chuyện của các con, nếu thấy nhu cầu cần thiết thì mua đất cất nhà để mà ở, để gia đình đầm ấm, gia đình càng ngày càng đầm ấm hơn, đó là chuyện của mọi người ở thế gian. Còn nói chuyện tu học thì cần hướng về Trời Đất, tức là đường đi mở rộng.

Chúng ta phải cố gắng tiến thân trước hết, nhiên hậu mọi người sẽ có tương lai. Chúc con vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

 VIỆT NAM

Ngày 20 tháng 12 năm 1996

Kính thưa Đức Thầy Tám,

Con tên N sinh năm 1939 (Kỷ Mão) và vợ kế tên là T (1956, Bính Thân) được ngộ PLVVKHHBPP và đã trở thành các tu sinh kể từ ngày 16/6/1993 do anh TN ở L (Đ) truyền pháp. Nay nhân ngày Đại Hội Vô Vi Quốc Tế ở Thái Lan, vợ chồng con mạo muội viết thư này kính dâng lên Đức Thầy, cầu xin Cộng Đồng Chư Phật hộ độ cho Đức Thầy được an khang trường thọ để dìu dắt chúng con trên bước đường tu học. Nhưng Thầy ơi, con không hiểu vì nghiệp lực chúng con còn quá nặng hay do căn cơ tiền kiếp thế nào mà gia cang chúng con không được bình an, thường hay động loạn. Vợ con thì toàn thân đau nhức,

thiền lâu không được mặc dù rất kiên trì nhẫn nại, không dám bê trễ.

Thưa Thầy, con có một đứa con gái (1974, Giáp Dần) mắc bệnh tâm thần, nó hành hạ khảo đảo con đến cơ khổ. Do hoàn cảnh kinh tế khó khăn và gia cang bất ổn đã trở thành vật cản trên bước tiến tâm linh của con. Vậy con cúi đầu kính xin Thầy hoan hỷ minh giải cho con và ban cho con những lời chỉ giáo để con theo đó mà hành xử trong việc đời đạo song tu này.

Lòng chúng con rất quý trọng Thầy, nhưng không dám viết nhiều vì con biết Đức Thầy rất bận rộn. Vợ chồng con luôn hướng tâm về Đại Hội và chúc Đại Hội Á Âu Hòa Hợp được thành công rực rỡ.

Kính bái,
N, T

Pattaya, ngày 26/12/96

N, T. con,

Thầy đã nhận được thơ hai con, tỏ thể với Thầy mọi sự trở ngại trong gia cang của chính con. Đối với người tu, nhờ sự kích động và phản động lấy oán làm ân, lấy khổ làm đường tiến thân. Chúng ta tu về tâm linh, phần hồn là chủ của thể xác, sự sáng suốt là chủ của vật chất tiền bạc bên ngoài. Chúng con tu, thực hành niệm Phật để làm gì? Để giải nghiệp tâm. Khi giải nghiệp tâm được

thì phần hồn mới sáng suốt và hiểu được chính mình nhiều hơn. Cần niệm Phật trong giai đoạn này. Gia cang con bất ổn, gốc gác không tinh tấn nên sanh ra thân kinh bệnh hoạn, hành hạ cha mẹ, tức là mình đã tạo điều không hay từ nhiều kiếp, ngày nay phải chấp nhận. Nhờ đó mà học nhịn nhục thì mới thấy rõ Tiên, Phật, Thần, Thánh cùng trong nhịn nhục, thực hiện tình thương và đạo đức.

Con của mình điên khùng, không nỡ đánh đập, không nỡ giết nó, chỉ học nhịn để độ nó thăng hoa phần hồn. Hai con tin nơi Thầy thì phải dũng mãnh chấp nhận và nhìn lại cái gương của Thầy trước kia đi tu cũng không khác gì hoàn cảnh khổ cực của chúng con hiện tại: mọi người chống đối, tu không có bao lâu những bệnh hoạn điên khùng cũng đến cho Thầy giúp đỡ; đó là cái nghiệp lực tiền kiếp của Thầy đã hiện trên mặt đất. Thầy đã dày công tu luyện, cầu nguyện và tận độ cho mọi người được thăng hoa tiến hóa trong giới thanh tịnh mà tự giải nghiệp tâm. Vốn vẹn chỉ ôm lấy nguyên lý của Trời Đất, niệm Phật để thăng hoa tới tốt đẹp, nhiên hậu mới tiếp nhận được thanh quang của Thượng Đế, thì cuộc sống càng ngày càng an khương.

Biết được Thượng Đế thì mới thật sự giải nghiệp và dũng mãnh, dần thân độ đời, làm phước sẽ được phước. Tiền kiếp chúng ta thiếu tu, ngày hôm nay phải nhờ hoàn cảnh này mà tự tu tự tiến. Hai con nên vui lên, chấp nhận tái ngộ được nghiệp lực của chúng ta đã gây ra nhiều kiếp. Ngày nay phải dũng mãnh tu để giải nghiệp, chớ không ai giải nghiệp giùm cho con. Con biết được là quý, niệm Phật để giải nghiệp, hướng về Trời Phật thực hành, Đấng Di Đà sẽ tận độ gia cang chúng con được bình an

trong thanh tịnh, sống trong nhịn nhục, khiêm nhường. Bóng tối hoành hành, ánh sáng đến thì bóng tối sẽ tan, cương quyết tu hướng thượng hóa giải tất cả những nghiệp tâm đang theo dõi hai con từ nhiều kiếp. Dày công niệm Phật, quên đi chuyện đời, quên đi sự đau khổ của con mình cũng như của chính mình thì mới siêu thoát được. Mỗi mỗi ôm vào mà không giải được thì chỉ tạo động mà thôi. Khi con hiểu được con, con sẽ hiểu tình thương của Trời Đất bao la lớn rộng, hành sự trong thanh tịnh, tận độ quần sanh thì con thấy con đã lấy oán làm ân, tiếp thu tất cả những kích động và phản động, nghiệp lực chính con để tự hóa giải trong thanh tịnh. Nguyên lý Nam Mô A Di Đà Phật giải quyết tất cả! Phải trì tâm tu luyện, không phải cầu xin, dưng mãnh hướng về thanh tịnh mà hành sự thì mới giải tỏa tất cả những sự ô trược có thể bám vào tâm thân.

Quy nguyên ánh sáng của trời đất đã và đang có, lúc đó con mới thấy PLVVKHHBPP vô cùng sống động, và xây dựng cho mọi tâm linh trên mặt đất này có cơ hội tiến hóa tới vô cùng. Lúc ấy cảnh thanh bình trở về với tâm thức của chính con, con mới thật sự xây dựng niềm tin thực hành cho đến đích. Lấy nguyên khí của trời đất, Pháp Luân Thường Chuyển, đầy rún đầy ngực tung lên bộ đầu, lấy nguyên khí của trời đất hóa giải tất cả trần trược trong nội tâm và thân xác.

Mỗi ngày phải Soi Hồn ít nhất ba lần để khí tinh trụ hòa hợp với tinh ba của vũ trụ thì con sẽ được sáng suốt trong cảnh đời đạo song tu. Nhìn nhận sự sai lầm của chính mình từ nhiều kiếp, chính ta sai, chẳng có ai sai mới là người thật tâm tu sửa, thay vì cho thiên hạ sai, cho nghiệp lực hại mà không sửa, càng thật thà nhận sự sai

lâm của chính mình từ nhiều kiếp. Mọi người đều có một vị trí ở thế gian, một hoàn cảnh khác nhau, ngày nay con có duyên lành nhận được PLVV, tức là có dịp tái tạo ánh sáng trong nội tâm, thức giác tu hành tiến bộ, giữ tâm thanh tịnh, thực hành đúng đắn, khai triển trực giác của chính mình để thấy rõ vị trí đang hành của mình do nghiệp lực, dụng pháp hành để giải thông.

Thầy không biết nói gì hơn ngoài nguyên lý của cuộc sống mọi người phải tu phải cảm thức trong thực hành thì mới giải tỏa tất cả những sự phiền muộn sai quấy trong nội tâm, đã và đang ẩn tàng trong khối óc thần kinh của chính ta. Nếu mà chúng ta không hành thì không bao giờ giải được, không có lý thuyết nào giúp đỡ con được hết, chỉ có hành mà thôi. Thầy năm nay 74 tuổi tròn trong thực hành, không dám trễ nãi. Tinh thần phục vụ càng ngày càng cao, đáng lẽ người đời 74 phải an nghỉ, không làm việc; nhưng mà Thầy vẫn tiếp tục phục vụ các con với những lời nói chơn thật của Thầy đã đạt được. Nếu các con muốn tự giúp thì phải tu hành. Con không hành thì Phật Tiên cũng không giúp con được. Con hành đến đích thì đương nhiên Phật Tiên ban Tam liều cho con; những vị đó sẽ hỗ trợ tối đa cho chúng ta càng ngày càng thăng hoa và giải thoát. Chúc vợ chồng và gia đình luôn luôn được may mắn.

*Quý thương,
Lương Sĩ Hằng*

HOA KỲ

San Jose, ngày 31 tháng 12, năm 1996

Thầy kính yêu,

Ba năm hơn từ ngày bước chân vào gia đình Vô Vi cho đến nay, con và vợ con lúc nào cũng nhắc nhở đến Thầy và xem thầy như người cha.

Đến hôm nay con thấy cá tánh của con có quá nhiều lỗi lầm, ích kỷ và đặt cho mình là đúng. Còn thêm một tật xấu là dục trong ý tưởng. Cho nên con viết thư này để xin Thầy mình giải cho con là con nên làm cái gì để sửa đổi tánh xấu xa đó. Con muốn xuống tóc để nhắc nhở con là con phải làm những gì mà con đã tái phạm nhiều lần, con là con người yếu hèn nhút nhát không có tự tin. Cho nên ba năm trước, Thầy có hỏi con rằng: "Con hứa với Thầy con tu nhe", con thực sự không dám hứa một cách vội vã, vì con biết con người của con, nhưng hôm nay thì dạ thưa Thầy, con hứa.

Thầy ơi! Vợ con tội lắm, nghiệp quá nặng vì chồng vì con. Con khuyên hoài mà vợ con không tin tưởng nơi con. Tánh con thì hay nói chuyện giỡn chơi, vợ con thì tánh nghiêm chỉnh, cho nên vợ con thường hay ghen tương mà làm khổ thân. Từ ngày lấy vợ cho đến nay, con chưa hề bậy bạ với người nào, chỉ có cái miệng nói bậy bạ thôi, mong Thầy khuyên giải giùm vợ con, con đội ơn Thầy...

Đây con dừng bút và chúc Thầy vui trên đường thuyết giảng.

Con,

L

Còn thế gian không thể nào dứt khoát được, luôn luôn có sự kích động và phản động quấy rầy đủ chuyện. Giữ tâm thanh tịnh, cương quyết tiến hóa từ cơ tạng lên tới bộ đầu, nhiên hậu mới có cơ hội nhập trong thanh quang của càn khôn vũ trụ mà tiến. Tu là phải sửa, tu là phải nhìn nhận sự sai lầm của chính mình. Tu để hiểu mình, thiên địa nhơn, trời đất người - con là đại diện trời đất, con không hiểu con thì con mất tất cả cái tài sản của Thượng Đế đã ân ban. Tài sản cuối cùng là thể xác này; nếu thể xác không hòa hợp với trật tự của càn khôn vũ trụ thì sẽ hủy hoại và bơ vơ khi phần hồn lìa khỏi xác. Khi hiểu được con, khai thác được con, thì con hiểu được cả càn khôn vũ trụ, không lo hướng về bên ngoài nữa để tìm hiểu Tiên Phật, khai sửa có trật tự, tức là đồng nhịp với Tiên Phật mà tiến hóa, không nên mê tín dị đoan, dứt khoát tu tiến thì mọi việc sẽ thành công ở tương lai. Chúc con vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

San Jose, ngày 29/12/96

Kính thưa Thầy,

Con tên là LNC, hôm nay mạo muội viết thư đến Thầy để cảm ơn Thầy đã cho con đi đại hội kỳ này. Chính con và những người xung quanh đều không tin con được có cơ hội đi một mình. Đường tu con rất là yếu kém, có lẽ

nghiệp con quá nặng. Con rất thương Thầy đã dìu dắt chúng con từng bước một trên con đường tu hành. Con nguyện sẽ cố gắng tiếp tục cuộc hành trình tu học để không phụ lòng Thầy. Từ nhỏ con rất là chán đời và lúc nào cũng cảm thấy lẻ loi một mình cả. Từ khi con hiểu được đạo, con rất là mừng. Con không muốn gì hơn là ráng tu thiền để mau tìm được sự thanh tịnh, giải thoát và nhất là bệnh nhức đầu của con. K. bây giờ đang vướng vào đường đời, ở nhà ai cũng buồn cả. Con xin Thầy hãy giúp con mau tìm được sự thanh tịnh hơn, để cho chồng mau vào đường tu đạo.

Con xin Thầy giúp K. thức tỉnh lại.

LNC

Pattaya, ngày 30/12/96

NC,

Thầy đã nhận được thư con đề ngày 29/12/96, được biết con vẫn nung nấu trong hành trình tu học. Hiện tại, gia cảnh, hoàn cảnh là ân sư đã dìu dắt con từ giai đoạn một, buồn vui lẫn lộn, để con càng ngày càng thấy con nhiều hơn. Cộng với thực hành PLVV là khúc trực lưu thanh, đem trực trong nội tâm, nghiệp lực trong mình giải bớt nó đi, không nên ôm nghiệp lực lo âu nữa, thì tâm thức sẽ xán lạn. Tâm làm thân chịu, chuyện ai nấy lo, không nên người này lo cho người kia, là động loạn, tự

sửa mình để ảnh hưởng người kế tiếp, là chơn chánh. Con muốn chồng con tu, chồng con là gần con nhất trong nền tảng thương yêu quý báu, mà con xây dựng cho con tiến. Từ trường của con lớn, sáng tỏ là cơ hội ảnh hưởng chồng con sẽ thức giác và tự tu. Vậy con nên thâm tu thâm tiến, cương quyết thực hành những cái pháp của Thầy đưa ra và những băng của Thầy giảng hỗ trợ hằng ngày cho tâm thức của con tự hiểu lấy con nhiều hơn. Thiên địa nhơn - trời đất người - con là người gom gọn của trời đất, con hành pháp là thế thiên hành đạo. Con càng sửa càng tốt, tương lai con mới có cơ hội ảnh hưởng người kế tiếp, hạnh đức con sẽ dồi dào, nhiệm vụ con sẽ được xán lạn ra, nhiệm vụ hiền thê, hiền mẫu con đang có; con phải thanh tịnh để thực hiện những điểm này: hiền thê, vợ hiền, con và mẹ tốt, biết khuyên dạy con tiến về cõi trời mà tu.

Nhân dịp con đi dự ba ngày đại hội, con cảm thấy khối óc được thanh lọc, con có thể quên nhiều chuyện ở thế gian u ơ, quên và tâm dứt khoát, thấy rõ giá trị của ba ngày đại hội là đang khai triển trong biển yêu của nhân loại, tâm thức đều thay đổi. Mọi người đều thay đổi, giá trị đó thế gian mua không có. Những dịp đại hội người nào có duyên đi thì người đó có phước, con hiểu con nhiều hơn, con nhìn lại chính con và tự sửa, khai sáng lấy chính con. Nhiệm vụ của con là phục vụ cơ tạng này đầu đó nó bình an, lấy nguyên khí của trời đất; mỗi ngày Soi Hồn ba lần đầy đủ, PLTC đầy đủ là con sẽ khỏe mạnh ra, giải tỏa phiền não sái quấy, lo âu, bất chánh.

Hiểu được luật nhân quả thì mới sống, thì lúc nào chúng ta cũng bình yên. Nghiệp lực lôi cuốn, chồng con là nghiệp lực của con, con của con là nghiệp lực của con,

cha mẹ của con là nghiệp lực của con, mà con tu tới ổn định thì nghiệp lực sẽ tan, không còn nung nấu trong tâm thức làm cho con buồn bực, vẩn vơ, làm chuyện không cần thiết, mà bỏ quên chuyện cần thiết. Con cố gắng tu đi, pháp lực con sẽ mạnh thì nghiệp lực con sẽ tan. Chuyện ai nấy lo, con không nên lo chuyện người ta, lo sửa mình trong dịp này, nếu không chịu sửa mình thì không bao giờ tiến.

Chúc con vui tiến. Tiệp đây thầy gởi ít lời thăm K.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

VIỆT NAM

Thủ Đức, ngày 22 tháng 12 năm 1996

Thầy Tôn Kính,

Con là Khổng Văn Dũng 42 tuổi, vợ con là Đồng thị Quang, 42 tuổi, đã theo Vô Vi là nhờ anh con là Khổng Văn Cúc. Con hành được một thời gian được giảm rất nhiều bệnh, gần như hết hẳn, ăn chay nhưng vẫn lao động nặng nhọc, rất khỏe mạnh. Tám năm sau (1990), con mắc phải bệnh tiểu đường (lúc 37 tuổi); theo y học nó là nằm trong loại nặng, phụ thuộc insuline hằng ngày, nhưng ăn có phần kiêng cử nên đỡ phải chích Insuline. Vả lại Bác sĩ khuyên con ăn mặn vì phải cử các thứ bột, đường và

một số trái cây. Con có đến Bác Sáu Lung để trình bày, bác nói đành chịu ăn mặn để hết bệnh rồi ăn chay trở lại.

Nhưng năm nay con được 42 tuổi, tức là 5 năm sau, mà bệnh chưa thấy giảm. Hiện giờ con chỉ ăn chay vào buổi chiều, còn sáng và trưa thì ăn mặn. Còn vợ con thì vẫn ăn chay cho đến nay. Mặc dù bị bệnh, con vẫn yên tâm hành pháp và nghĩ rằng tại nghiệp con quá nhiều nên bề trên cho con trả. Kính thưa Thầy có đúng vậy không? Có phương pháp nào chữa được không? Xin Thầy cho con vài lời giáo huấn. Vợ chồng con có điều gì xin Thầy dạy dỗ giùm, và chúc Thầy an khang trường thọ.

Manila, ngày 9/1/97

Dũng con,

Thầy vui nhận được thư con và được biết con đang bị bệnh tiểu đường và ước mong tu giải nghiệp tâm. Người tu phải ý thức được phần hồn là chủ của thể xác, chúng ta cương quyết tu, thể xác là tạm, không bệnh này cũng bệnh khác, sanh trụ hoại diệt hồi sinh. Chỉ có phần hồn mới có hồi sinh luân hồi tại mặt đất được. Nếu con dốt lòng tu thì con phải ý thức được về phần hồn hướng trời mà tu, hướng về thanh tịnh mà hành. Đêm đêm con áp dụng phương pháp như vậy mà hành.

Còn về bệnh nước tiểu đường là vì lá lách yếu, vì không có bài tiết được insuline, chất đường không thể tiêu thụ được. Đường sẽ gia tăng trong máu, chân có thể

bại, mắt có thể mờ. Ở VN nhiều người bị lăm, ở hải ngoại này cũng vậy. Nhưng nền tảng văn minh đã giúp đỡ cho chúng ta chích insuline để hạ đường. Bây giờ ở quê nhà, không có đủ phương tiện, không có tiền thì con nên đổi thức ăn: ăn hạt kê. Ở VN ăn hạt kê rất tốt, vì hạt kê chỉ có 17% phân đường mà thôi. Ăn kê thay thế cơm để lượng đường giảm. Phải có lao động, thể thao, người mới khỏe được. Cần đi bộ ít nhất một tiếng đồng hồ một ngày, ăn rau hấp là quý nhất. thỉnh thoảng cũng có thể ăn mặn như cá cho nó gia tăng chất proteine cho cơ thể được bình an, và bác sĩ dễ giúp được khi chúng ta bệnh hoạn. Không nên ăn thịt đỏ, tránh rượu độc tố cho cơ tạng, nó sẽ sinh ra bệnh khác.

Tu là phải sửa những món ăn, cần nhai cho kỹ. Vì căn bản lá lách con còn yếu, nên chúng ta phải dùng tất cả những thứ nhẹ, một ngày ít nhất uống 2 lít nước, ăn hạt kê, rau luộc, thường xuyên ăn rau hơn ăn cá, 75 % rau, ăn đồ biển, không nên ăn thịt thì con sẽ thấy đường giảm và khỏe mạnh lên. Quyết tâm tu, hướng thượng tu, hướng về Trời Phật.

Tại sao chúng ta quý mến Trời Phật? Trước kia Phật cũng là con người, cảm nhận biết bao nhiêu sự khổ cực trần gian mà dứt khoát lo tu, thì tâm của các con phải dứt khoát lo tu mới cứu được. Cứu được là cứu phần hồn. Người lo tu thiện là lo cho tương lai của phần hồn, lúc chết ý thức được, dũng mãnh ra đi, biết được hồn vô sinh bất diệt cấu trúc bởi Trời Đất. Thế gian không có ai chế ra con được. Cho nên chúng ta có duyên lành, có sự hiện diện trên mặt đất này - Trời Đất Người - Con là con người thay thế Trời Đất hành đạo, sửa tâm dứt khoát để về Thiên Quốc mà sống ở tương lai.

Chúng ta có thể xác rõ ràng, có tìm gan tỳ phế thận, kim mộc thủy hỏa thổ, nước lửa gió đất, tứ giả hợp thành. Có hồn làm chủ, cho nên hướng về thanh tịnh mới sáng suốt và xây dựng sửa tiến không bao giờ lùi. Ý chí như vậy mới thoát được cảnh địa ngục ở tương lai. Nếu tranh chấp chém giết hại người thì tương lai chỉ khổ mà thôi. Phần hồn không có lối thoát. Con nhìn tất cả tâm linh tại thế gian, xem có con thú nào có gia đình không, có dục không? Cũng như chúng ta cũng biết sự no ấm sinh tồn thì những cái cũi đó đâu mà có? Từ con người chưa hiểu được chính họ, làm sai, làm cho phần hồn càng ngày càng yếu, thì luồng điện không có nâng đỡ cho phần hồn tiến hóa được. Phần hồn phải gánh chịu trong lúc luân hồi, nhập vào xác con heo, nhập vào xác con bò, vào con dê để hành sự mà hy sinh. Chúng nó phải hy sinh tất cả xương máu của chính mình để chuộc lại tội tiền kiếp. Con nhìn thấy con gà cũng có gia đình, nhưng mà nó phải hy sinh bao nhiêu kiếp làm gà mới thoát được. Ngày hôm nay chúng ta có sự may mắn, có phần hồn sáng suốt biết được Trời Phật mà tu, may mắn hơn con thú nhiều. Nếu biết được Trời Phật mà không tu thì trở lại con đường làm con thú, dâm dục vậy thôi, không có lối thoát theo cái định luật hóa hóa sanh sanh mà hành sự, không dứt khoát được để tự cứu.

Ngày hôm nay các con có xác, xác không dễ kiếm, nhân thân nan đắc pháp nan ngộ. Cái xác con người không dễ có, mà pháp không có dễ gặp được mà tu. Ngày nay con có cả hai, chỉ có tu mà thôi. Tu trong khổ mới thật sự người tu. Khổ hạnh, khổ, khổ, khổ mới bước vào biên giới của Phật Pháp. Thanh tịnh và dứt khoát, không có lợi dụng Trời Phật, nhờ đỡ Bề Trên cứu; và chúng ta

thấy rõ khả năng Trời Đất đã ban bố cho chúng ta đầy đủ không thiếu, chỉ có hành và hành mà thôi. Con thấy con trồng rau thì rau mọc, trồng lúa thì lúa mọc. Trời, Thượng Đế cho con đầy đủ, phục vụ con đầy đủ, có ánh nắng mặt trời, có mưa có lạnh, có nước phục vụ hằng ngày, không bao giờ từ chối và không bao giờ đòi hỏi tiền bạc. Chính con hiểu được thì con dần dần khai triển khả năng của chính con thì con sẽ có. Con lao động thì con mới hiểu được tình trời, con mới hiểu khả năng của chính con để cho lục căn lục trần cùng học cùng tu và dần dần phục vụ phần hồn. Phần hồn áp dụng sự sáng suốt phục vụ cho lục căn lục trần, tương trợ lẫn nhau trong chu trình tiến hóa kỳ ba này. Nếu không biết được chính mình, tương lai làm điều ác sẽ trở về cảnh trừng đẽ. Như con thấy con trùng con đế nó cũng có sinh hoạt, cũng có gia đình, có âm dương, có vợ có chồng. Nó cũng ăn uống để sống, chớ nó không có nhịn đói như chúng ta. Mình truy cái gốc của nó từ phần hồn sáng suốt tan rã dần dần, yếu ớt thì phải chịu cái cảnh đó, thiếu thốn đủ mọi mặt nhưng vẫn sống được, sống theo trình độ sẵn có của chính nó.

Còn chúng ta là người Vô Vi, am hiểu được phần hồn là chủ của thể xác, ánh sáng vô cùng là biển yêu của Thượng Đế. Chúng ta hướng về đó thì không có bị bão bùng nguy hiểm, sống vui hòa bình, tâm luôn luôn lúc nào cũng hướng về Trời mà tu, thấy rõ Trời Đất đã ân ban cho chúng ta có một khả năng hiện diện trên mặt đất này. Chúng ta cố gắng tu, trở về trọn lành của chính mình thì chẳng có ai cho con thờ, chẳng có ông Phật nào cho con một ly một tý nào hết. Chính con là Phật. Nếu con giải được nghiệp tâm thì con là Phật. Khi thanh nhẹ,

con mới đi về Trời, tức là Phật; thế gian họ gọi về Niết Bàn. Nếu con không thanh nhẹ, làm sao con về Niết Bàn được. Minh tu để giải nghiệp tâm từ nhiều kiếp, chứ không phải tu để rước nghiệp ăn thua, tranh chấp với bạn đạo này kia kia nợ, vô ích. Sửa mình tiến hoá, khai triển trực giác của chính mình mới thật sự là người tu PLVVKHHBPP.

Biết rõ Phật không có hộ phò chúng sinh thì chúng sinh phải lo tu, nhiên hậu sự hướng tâm của chúng ta sẽ đạt được kết quả. Tâm con hướng về thanh tịnh từ bi thì luồng điện toàn thân của con đều sống động trong thanh nhẹ và ổn định.

Chúc các con vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

VIỆT NAM

Gò Vấp, ngày 5 tháng 1 năm 1997

Kính Thầy,

Con là TTM, 57 tuổi, canh Thìn. Đây là lần đầu tiên con viết thư cho Thầy, trước hỏi thăm sức khỏe của Thầy cùng gia quyến, sau xin Thầy chỉ dạy cho đôi điều thắc mắc. Con đã tu thiền theo PLVVKHHBPP từ đầu năm 1994 và ăn chay trường luôn. Đến nay thì sức khỏe con khả quan hơn trước mặc dầu vẫn còn bệnh; về tâm linh

thì tiến triển hơn xưa, bớt tham, sân, si; tinh thần thấy an lạc hơn.

Con có đến thăm chú Sáu Lung, chú bảo con ít dục hơn chị Lại (một bạn đạo Vô Vi đã vào pháp này hơn 10 năm rồi), con không biết chú nói vậy để an ủi con hay chú nói thật? Chú Sáu qua đời gần tháng nay, bây giờ không có ai để hỏi, phải viết thư làm phiền Thầy; vả lại con cũng tha thiết được Thầy ban ơn viết cho con vài lời để thỏa mãn lòng yêu thương, kính mộ Thầy. Mỗi đêm khi công phu con đều có nguyện xin Đức Tổ Sư ông Tư và Thầy độ cho con tu hành đắc đạo. Có lúc con có cảm giác là có Thầy đến với con, không biết có vậy không? Con không biết bao giờ con mới có khả năng cảm ứng được luồng điển của Thầy.

Con vô phước, ở thế gian này con không có duyên gặp Thầy, nhưng mỗi khi con chán nản, con đều nghĩ đến Thầy. Thầy ơi, bây giờ chú Sáu Lung đang ở đâu? Những lời chú trối trăn con, chú không làm đúng, thành thử con không biết hôn chú có bị trở ngại gì không, nên con hỏi Thầy vậy đó. Con nhớ Thầy có bảo khi mình “Soi Hồn”, nước miếng ra nhiều lắm và lợc thận thủy khứ trước điển, mà thận con bị suy; từ ngày thiền đến bây giờ con không có ra nước miếng như Thầy dạy, vậy sự tu hành con có thể có kết quả không thưa Thầy? Lỡ tai con thì lãng, lỗ mũi ít khi nghe thấy mùi vị gì, nhất là mùa lạnh nó tịt luôn.

Hàm răng con thì giả, chỉ còn 2 cái răng nanh là thiệt, như vậy có trở ngại cho việc thông nhâm mạch và đốc mạch không thưa Thầy? Mẹ ruột con chết đã 45 năm rồi, không biết hồn mẹ con hiện giờ ở đâu, có siêu thoát không? Con phải cầu nguyện thế nào, xin Thầy chỉ dạy.

Ở VN sắp Tết rồi đó Thầy. Con không bi quan, nhưng con cảm thấy đời chẳng có gì vui, nhìn thấy ai cũng khổ mà mình không có khả năng cứu giúp ai hết, đáng buồn lắm.

Nếu con nhận được thư trả lời của Thầy trước Tết, con sẽ vui như được quà mừng xuân của Thầy vậy, dù trong thư Thầy có trách mắng quở rầy, con cũng cảm thấy hạnh phúc lắm. Xin Thầy đừng có hà tiện ban bảo cho con vài lời dù là Thầy có bận nghe Thầy. Trước thềm năm mới, con kính chúc Thầy được an khang vui vẻ hưởng xuân cùng gia quyến. Con biết lòng Thầy ban rải tình thương khắp nơi, khắp mọi người, con cũng tham lam xin được chút tình thương đó của Thầy.

Kính thư, con,
MT

Sydney, ngày 31/1/97

M.T. con,

Thầy đã nhận được thư con đề ngày 5/1/97 và được biết con đang thực hành PLVVKHHBPP nhưng con vẫn ôm sự lo âu kể chết như người sống. Khi con tu PLVVKHHBPP là chấp nhận thực hành tiến tới thanh tịnh và sáng suốt ở tương lai, đó là lo cho phần hồn ở tương lai. Vượt khỏi tầng số sanh diệt tức là vô sanh bất diệt ở tương lai. Người Vô Vi không có tuổi tác; chỉ có thực hành sửa mình trong trật tự và thanh tịnh. Cuộc sống hiện tại của con, con chửa am hiểu trong cơ tạng của con ai là chủ.

Chính phần hồn và sự sáng suốt của con là phục vụ cho cơ tạng tiến hoá, con là chủ của cái tiểu thiên địa tức là thể xác này. Khối óc của con không có một ai có thể chế tại thế gian được. Con muốn tu tức là đem lại hòa bình cho chính con, trật tự cho chính con trong thương yêu và xây dựng.

Đêm đêm lo tu tức là quý thương cha mẹ rồi, con chịu tu tức là con báo hiếu cho Cha Mẹ. Cha Mẹ muốn con được bình an, phần hồn con tiến hóa và thể xác bình an. Con chịu ăn chay trường là tự dẹp tất cả nghiệp sát tại thế gian, thức tâm tu tiến và tận độ quần sanh ở tương lai, điều đó là điều cần thiết trong giai đoạn này. Con nhìn đời đau khổ! Không phải đau khổ đâu, tất cả mọi người có đầy đủ cơ hình thể xác của Thượng Đế ân ban rõ ràng “độc nhất vô nhị”, nhân tốt của Thượng Đế mà không chịu hành và hướng tâm về Thượng Đế, không hướng tâm về cõi vô sanh bất diệt tức là thiên quốc, xứ của chúng ta, chớ không phải mặt đất này xứ của chúng ta đâu. Từ tâm lo tu luyện giải thoát chính mình nhiên hậu mới hiểu được nguyên lý và luật nhân quả của Trời Đất đã hình thành. Tất cả mỗi mỗi đều phải chịu luật nhân quả. Con muốn hỏi chú Sáu Lung ở đâu thì con nhìn lúc còn sống chú Sáu Lung có lường gạt người ta không? Nếu chú Sáu Lung lường gạt người ta thì chú Sáu Lung sẽ thọ tội. Nếu chú Sáu Lung tận độ quần sanh, giúp đỡ mọi người là chú Sáu Lung sẽ có cơ hội được tu tiến tốt đẹp hơn.

Còn chuyện Mẹ con cũng vậy thôi, cũng căn cứ theo luật nhân quả mà quyết định. Lúc Mẹ con còn sống làm điều phước đức, nuôi con nhịn nhục dành dụm tiền bạc để thực hiện tình thương và đạo đức thì lúc chết sẽ được cứu.

Ngược lại nếu con ý thức được và con chịu bằng lòng tu đó là con báo hiếu cho Cha Mẹ. Mẹ con tận hưởng những gì con tưởng tới người. Con tu nhiều chùng nào thì Cha Mẹ được hưởng chùng nấy, mà Cha Mẹ còn sống mà chịu tu thì các con núp cái dù của Cha Mẹ mà sống rất rõ ràng. Trời Đất Người, con là con người có ngũ tạng: kim mộc thủy hỏa thổ đầy đủ, ngũ sắc ngũ quang, huyền sắc huyền quang đầy đủ mà thiếu thanh tịnh không thấy chính con mà thôi. Bây giờ con tu PLVV đêm đêm lo hành pháp, thì con sẽ thấy rõ, con thấy tánh hư tật xấu của chính con thì con dẹp bớt phần đó, và con làm những điều cần thiết.

Con có duyên lành được viết thư thăm Thầy, tỏ thể cùng Thầy những sự hiểu biết của con, nhưng Thầy cũng phúc đáp cho con những sự Thầy đã khổ tu thực hành và hiểu biết và giảng dạy cho chúng con mà thôi. Không nên mê tín dị đoan. Tu là tự cứu tự thức, tự hiểu mới là người tu, không còn ý lại nữa. Sáu Lung còn sống mọi người đều ý lại và có chuyện gì đến hỏi Sáu Lung. Sáu Lung cũng là người tu thôi, không nên lợi dụng họ mà chính mình phải tự tu là đúng đắn hơn hết. Tu là tu cho chính mình, tu bằng trí ý chớ không phải tu bằng lý luận bề ngoài mà tạo khổ cho chính mình, không ích gì! Nhiều người tu không đàng hoàng lấy bóng đèn làm hào quang cho Đức Phật, thờ hình giả, cái đó là phải xuống âm phủ học lại. Giá trị hào quang của Chư Phật không phải là bóng đèn, làm sai tự gạt mình và gạt những người kế tiếp là đại tội. Còn phương pháp Vô Vi chính Thầy đã thực hành đêm đêm lo tu. Năm nay Thầy cũng đã 74 tuổi rồi, lo tu lo sửa, nhận thức sự sai lầm của chính mình, ăn năn sám hối, đêm đêm lo tu hướng tâm về Quan Thế Âm, Đức

Di Đà thanh tịnh mà tu. Lòng thành kính, thực hành đúng đắn sẽ được cứu và tự cứu. Ngày nay con có duyên phước được gặp Vô Vi và được nghe những lời Thầy tỏ thể trên giấy trắng mực đen để con hiểu chính mình. Lấy hành động quyết tâm tu, phải tu cho rốt ráo, giải quyết trận đồ ô trược của chính mình, giải thông trí tuệ tiến hóa thanh nhẹ, không mê tín dị đoan, thực hành đúng đắn và tự cứu.

Còn về việc có răng hay không cũng có trong luật nhân quả. Lúc trẻ ăn nhiều, đến già phá quấy răng nhiều quá thì sớm bị rụng răng, còn bao nhiêu lại sử dụng bấy nhiêu của Trời Đất cho và dứt khoát tu học. Tu bằng trí bằng ý mới giải thoát về Thiên giới được. Chú Sáu Lung, lúc sống là người tu, thì chết cũng tiếp tục tu mà thôi, không làm gì hơn hết. Nếu còn sống mượn tu để lường gạt thiên hạ là chỉ có xuống âm phủ thọ tội mà thôi. Chúng ta không có thể ăn gian Trời Phật được, không có ăn gian Trời Đất được, một ly không được, luật là luật, nhân tốt thì có quả tốt, nhân xấu thì quả xấu. Vậy con có duyên lành được nghe qua Thầy tỏ thể với con, ý thức và thực hành đúng đắn, cương quyết Soi Hồn một ngày ba lần, PLTC đầy đủ, đầy rún, đầy ngực tung lên bộ đầu là giải quyết tất cả những trận đồ ô trược trong cơ tạng của chính con và không còn mê tín dị đoan, tự chủ, tự tin, tự tiến, cương quyết như vậy mới có kết quả ở tương lai.

Năm cũ hết, năm mới sẽ đến, người tu phải học nhịn nhục và chấp nhận hoàn cảnh để tiến hóa sẽ không bị lùi. Không nên tin thiên cơ mà chính ta không hiểu được thiên cơ. Tin cái gì chúng ta hiểu. Như bây giờ Thầy đang nói chuyện với con, những gì con hiểu Thầy mới nói. Thực hành đi, con sẽ thấy khối óc con sẽ bừng sáng ra, tâm thức con sẽ yên ổn thì mới xác nhận được phần hồn và

phần sáng suốt thanh tịnh để phục vụ thể xác; chớ thể xác không có phục vụ phần hồn sáng suốt được. Ý thức điều này đốc lòng tu và dứt khoát tu tiến. Trở về Thiên Quốc là xứ sở của chúng ta. Thế gian hay dành đất ép chế tâm linh, những phần tử đó sẽ thọ tội khi lìa thể xác, có luật hết con khỏi lo. Nhân tốt thì có quả tốt, nhân xấu thì quả xấu. Ngày hôm nay con biết tu, biết hít thở, lấy nguyên khí của Trời Đất để mà sống, lập lại trật tự bên trong qua PLTC khai mở tâm thức trật tự bên trong mà tiến. Vậy con nên tiếp tục. Nhân thân nan đắc pháp nan ngộ, ngày hôm nay con có thể xác và có pháp, con có cả hai, chỉ thiếu thực hành thôi, thì đêm đêm lo tiếp tục thực hành. Thầy cũng vậy, đêm đêm Thầy cũng thực hành và hướng tâm về các con, lúc nào Thầy cũng giúp đỡ xây dựng theo trình độ tiến hóa của các con mà thôi. Vậy con yên tâm lo tu, chúc con và gia đình vui khỏe.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

VIỆT NAM

Thành Phố HCM, ngày 27 tháng 2 năm 1997

Kính thưa ông Tám,

Con tên là NND, năm nay 19 tuổi, từ nhỏ con nghe mẹ kể chuyện về ông Tám và mẹ con vẫn khuyên con nên tu sửa tánh, nhưng trong lòng con vẫn không muốn. Bây giờ con bắt đầu lớn và con cũng nhận thức chỉ có con

đường tu mình mới có thể tiến hoá, nhưng con vẫn còn rất phân vân vì con thắc mắc chưa hiểu được, xin ông Tám hướng dẫn cho con.

Gần đây con có đọc cuốn “Vũ trụ và Con Người”, con thấy rằng thế giới thật bao la, vô tận, nhưng con vẫn không hiểu tại sao lại phải có Thượng Đế và vũ trụ; phải chăng là để cho mọi vật đều được tiến hóa và cùng về với cội nguồn của mình? Nhưng nếu nói như vậy thì trước sau ai cũng thành Phật cả, chỉ có mau hay chậm mà thôi, rồi sau đó có thể mỗi người lại tạo cho mình hai thế giới khác mà chính mình làm Thượng Đế và tiếp tục cuộc tiến hóa mới... Cứ như vậy rồi cuộc con không hiểu mình tu và tiến hóa để làm gì và mục đích cuối cùng là gì? Con không biết câu hỏi này có phát xuất từ sự bất mãn của con với cuộc sống không, nhưng con vẫn cảm thấy thật chất sự tiến hóa thật vô nghĩa vậy mà ta phải chấp nhận và tu để tiến hóa. Chính vì vậy mà việc tu đối với con gần như là một sự ép buộc nào đó hoặc là vì sợ sự tiến hóa của mình bị trì trệ mà phải chịu thêm nhiều kiếp luân hồi mà thôi.

Xin ông Tám chỉ dạy cho con cái nghĩa đích thực của việc tiến hóa để con chấp nhận và không còn sự bất mãn với cuộc sống. Lúc 15 tuổi mẹ con có cho con học pháp Vô Thất để chữa bệnh, con không biết, nếu con tu theo pháp Vô Vi thì con phải bỏ pháp vô thất hay con vẫn có thể giữ được. Xin ông Tám chỉ dạy thêm cho con. Con rất cảm ơn ông Tám.

*Con,
NND*

Montréal, ngày 22/5/97

ND con,

Ông Tám đã vui nhận được thư con đề ngày 22/2/97, được biết con đang thắc mắc trên đường tu học và muốn tìm hiểu Thượng Đế là ai? Tại sao phải tu? Tu để làm gì? Điều này không phải một mình riêng con, chính ông Tám trước khi đi tu cũng vậy, cũng muốn tìm hiểu như con muốn tìm hiểu.

Con đã có duyên lành, mẹ đã sinh được con, đã vất vả trong cuộc sống để giúp đỡ con có ngày hôm nay, nhấn nhủ cho con những điều cần thiết là phải tu đi con. Tu để hiểu lấy chính con nhiên hậu mới hiểu được giá trị của Thượng Đế. Tu để học nhịn nhục mới hiểu được giá trị của Tiên Phật, từ đó mới hành chuyển. Trong thực hành mà con đạt được, con mới thấy đường đi là vô cùng. Phải tu mãi, tu hoài mới là thành sự tốt đẹp được, tâm thức của con thay đổi.

Mười chín năm trời con nhìn lại lúc sơ sanh tới bây giờ, hai lãnh vực khác xa lắm: sơ sanh con tươi đẹp im lìm, ai cũng quý mến ai cũng thương con; ngày hôm nay con đã 19 tuổi, con biết xem xét tình đời đen bạc, con biết chọn cái con thích và cái con không thích. Tuổi tác càng ngày càng dẫn tiến con trong hoàn cảnh kích động và phản động để con tiến. Con đi học, con phải làm việc, con phải nhịn nhục, con mới có cơm ăn, có áo mặc. Con

càng lớn con càng quý yêu mẹ hiền của con, mẹ hiền đã hy sinh vì con rất nhiều, từ miếng ăn, áo mặc, chỗ ở mẹ lo. Mà ai lo cho mẹ, con có hiểu ai làm, ai lo cho mẹ, mẹ mới có ngày hôm nay? Thì ông ngoại bà ngoại lo cho mẹ, mà ai lo cho ông ngoại bà ngoại? Phải có người nữa, nguyên khí của càn khôn vũ trụ đã lo cho ông ngoại bà ngoại, và tất cả chúng ta đã và đang sống nhờ nguyên khí của Trời Đất. Từ đó con sẽ khám phá ra, càng tiến càng sâu càng đi lên. Bây giờ con muốn tu về Vô Vi, con phải hiểu đường lối của Vô Vi là sao? Tại sao kêu bằng Vô Vi? Từ không, còn không nữa, nó mới thanh nhẹ và xán lạn được.

Con thấy ánh sáng là thanh tịnh và không. Đạo vốn không, con làm sao tu trở về không con mới thấy rõ là đạo; mà khi con đạt được sự không đó, con nhận thấy tâm thức con quân bình, không còn bơ vơ nữa, hiểu nguyên lý của Trời Đất mà sống, thì cuộc sống con sẽ an vui. Con niệm Phật lo tu theo đường lối của PLVVKHHBPP thì tâm thức con sẽ trở về không, thanh nhẹ và sáng suốt, lúc đó con mới nhận xét tại sao trước kia tôi thắc mắc mà bây giờ tôi không thắc mắc. Vì trước kia tôi muốn đi mà không biết cách đi, bây giờ tôi biết đi là tôi chỉ có tự đi trong sáng suốt thì không còn sự thắc mắc nữa. Càng đi con càng thấy xung quanh con có Thượng Đế, ánh sáng đã ban chiếu cho con, điển năng dồi dào. Con ăn cọng rau, một chén cơm cũng là nguyên khí của Trời Đất hợp thành mà thành lúa gạo. Con ăn vô trong bụng nó biến sanh thủy, thủy biến sanh sắc; lúc con đói thì mặt xanh, ăn cơm no thì mặt hồng, con thấy rõ chưa? Là điển năng của Trời Đất đã hỗ trợ và dẫn tiến con người, nhưng mà phải làm mới có. Cái làm đó là ai làm? Ai cho? Cũng là

sự thanh tịnh của càn khôn vũ trụ phải giải và đưa con đi tới đó, thực hiện cái định luật hóa hóa sanh sanh, có trồng cây tốt mới có trái ngọt. Vậy mẹ con sanh con ra, con ở trong một cái giáo dục tốt, mẹ hiền khuyên con tu là để con trở về với đường tu, con hiểu đường tu để trở về thiên quốc; đó là nguồn gốc của con, thì khi đó con mới hiểu Thượng Đế là ai?

Phần hồn của con là Thượng Đế của thể xác này. Thể xác của con, cái tiểu thiên địa của con có tim gan tỳ phế thận, có kim mộc thủy hỏa thổ, có ngũ sắc ngũ quang huyền sắc huyền quang: gan màu khác, tim màu khác, phổi màu khác, bao tử màu khác, ngũ sắc ở trong đó. Rồi con chỉ hướng ngoại con đâu có thấy nội tâm, đâu có thấy cái ngũ sắc ngũ quang ở bên trong của con đâu, con không thấy. Cho nên con cần phải tu hành trong thanh tịnh, nhắm mắt mà thấy ánh sáng mới thật là sáng, mở mắt mà thấy ánh sáng cũng chưa thật là sáng đâu con. Nhưng mà cần phải có ánh sáng chúng ta mới có sự sống. Nói về phần hồn thiêng liêng liên hệ với Trời thì chúng ta phải có ánh sáng diệu thanh ở bên trên để tiến hóa tới thiên quốc là nơi không có động đất, không có khổ cực nữa, nơi vô cùng tận, sáng suốt, giúp đỡ mọi người chớ không có lẽ lối chèn ép như ở thế gian, luật lệ u ơ tạo loạn cho người dân.

Tu để phát triển tâm bình đẳng, chúng ta mới thấy Trời Phật rất bình đẳng, xây dựng và phục vụ cho chúng ta bất cứ giờ phút nào trong chu trình tiến hóa của tâm linh chớ không phải chuyện hạn hẹp mà con suy nghĩ rồi đâm ra bực bội. Phải thực hành mới thấy rõ chính mình, con chưa thấy rõ chính con, con là ai, xuống đây để làm gì, rồi sẽ đi về đâu. Tại sao tôi phải khổ, tại sao tôi phải

làm, tại sao tôi phải đi học? Môi trường nào cũng giúp đỡ cho tâm linh tiến hóa nếu chúng ta bằng lòng học trong trật tự và hướng về sự trong lành của Trời Đất mà thực hành từ nhứt một thì tương lai chúng ta sẽ có cơ hội làm việc cho chung, xây dựng đại sự chung, mỗi người chung tiến mới có hòa bình.

Thế gian khao khát hòa bình mà không biết chính chúng ta có sự hòa bình mà không khai sáng, chúng ta làm sao sử dụng khả năng hòa bình của chính ta. Hòa bình là bằng lòng học, bằng lòng tiến, bằng lòng xây dựng trong trật tự thì mới có hòa bình.

Con tuổi trẻ biết tu thì tương lai con sẽ là một món quà quý của xã hội, thì con hiểu con nhiều hơn, thay vì mọi người làm tới vua cũng chưa hiểu lấy chính họ, chỉ biết hạ lệnh thôi, chưa hiểu lấy chính mình thì đâu có thức bình đẳng và xây dựng cho chung được; chúng ta ăn sung mặc sướng, mặc ai chết, mặc ai khổ. Người VN chúng ta đã qua nhiều chế độ đau khổ không tiền. Ngày hôm nay chúng ta thức giấc, thấy cái thể xác này liên hệ với căn khôn vũ trụ, chúng ta tự tu, tự thức, Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định theo PLVVKHHBPP, khứ trước lưu thanh, giải trước ra khỏi thể xác chúng ta, rồi trí óc chúng ta minh mẫn, khai sáng trực giác của chính mình, không mê tín dị đoan, thực hành đến đích để nhận xét rõ rệt thay vì ảo ảnh mơ mộng.

Con có duyên lành viết thư cho ông Tám, thì ông Tám trước kia cũng ở vị trí của con, từ thắc mắc này tới thắc mắc nọ, ông Tám nhịn nhục bằng lòng tu, ngày hôm nay mới sửa được tâm tánh và có khả năng thanh tịnh để phục vụ con. Vậy từ đây về sau, con chịu tu là tương lai con sẽ có một khả năng tương đồng như ông Tám hay là

tốt hơn ông Tám nữa nếu con chịu tu. Lúc ông Tám tu, ông Tám cũng cảm thấy ông Tám quá trễ, nhưng ngày nay ông Tám dẫn thân một mình đi khắp thế giới phục vụ mọi người ngày cũng như đêm, ông Tám có một chút kinh nghiệm để nói lại cho những người kế tiếp tự thực hành tiến hóa thay vì mê tín dị đoan và tự hại mình, không tiến.

Thơ con, con nói rất có lý, tại sao tôi phải tu, tu để làm gì? À, việc này ông Tám phân tách ở bên trên con thấy rõ. Tu để hiểu con, tu để biết con, cảm thông vị trí của con sẽ làm việc ở tương lai, chớ không phải tu ngu, tu khờ, tu ỷ lại, tu trong sự tham muốn và không giải quyết được. Con có duyên lành đọc được những lời thổ lộ của ông Tám gửi đến con. Con muốn hiểu con, con bằng lòng tu tập để hiểu con càng ngày càng nhiều hơn, vì tuổi tác con sẽ trưởng thành, sẽ lên cao hơn, mà con không hiểu con thì con bơ vơ, người bơ vơ trong xã hội con có đóng góp được cái gì? Con làm sao có sự thanh tịnh để sáng tạo một việc gì cho xã hội cộng hưởng. Ngày hôm nay con đọc được thơ của ông Tám, con thấy rõ con hơn, và con dẫn thân sửa tâm sửa tánh, lo tu tiến để học hỏi sự vô cùng tận của Thượng Đế đã ân ban cho chính con. Đã nói Thượng Đế là không lời, không sự bàn bạc, trong sự thanh tịnh tận độ quần sinh, đó là Thượng Đế, mà con thiếu thanh tịnh thì con đâu có cảm nhận được sự huyền vi ân độ của Thượng Đế đâu? Con phải mượn pháp sửa con từ động loạn đi tới thanh tịnh, trở về thực chất của chính con như lúc con chào đời. Khi nào trí óc con trưởng thành, con mới cảm nhận được nguyên lý của Thượng Đế ân ban cho con và tất cả quần sinh bằng cách nào? Con thanh tịnh con mới thấy giá trị đại thanh tịnh của càn khôn vũ trụ đang diu dặt quần sinh trên mặt đất.

Chúng ta may mắn lắm mới được làm con người, làm con người có cơ hội phê phán tìm hiểu Thượng Đế, tìm hiểu Thần Thánh, tìm hiểu chính mình có cơ hội tiến hóa tới vô cùng, sẽ không bị bơ vơ trên đường đời cũng như đường đạo. Chúc con vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

CANADA

Ngày 9 tháng 4 năm 1997

Kính thưa Thầy,

Con viết thư này để tâm sự cùng Thầy. Trong băng Thầy nói “khổ, khổ, khổ” ba lần thôi, chứ con thấy triệu lần đó Thầy ơi. Trong lòng con không thấy cái gì vui hết. Con thắc mắc tại sao có những người không tu, không làm phước mà họ giàu quá. Con mà được có tiền chỉ mong cho người nghèo thôi.

Trước kia con có việc làm, dù không bao nhiêu, nhưng cũng làm cho con vui khi chia xẻ miếng ăn cho người khác, bây giờ thất nghiệp nên con không làm gì hết. Thưa Thầy, hiện tại con ở chung nhà với Linh, chỗ ăn chỗ ở con được ổn định. Con và Linh giúp đỡ nhau, nương nhau mà sống. Mất cườm con mở cũng nhờ Linh giúp, nếu không con trả không nổi. Ngược lại con cũng sửa soạn nhà cửa. Linh bận đi làm nên nhà cửa bỏ phế hư hại cũng nhiều. Con nhờ thợ sửa lại chút đỉnh, coi tạm

được. Khu này Mẽ hơi nhiều nên Lĩnh muốn bán nhà dọn nơi khác mà chưa ai mua. Nhà chỉ có hai người nên con có giờ thiền.

Thưa Thầy cho con biết con khuyên Lĩnh đừng mở thiền đường nữa, con có bị tội hay không? Con xin giải thích lý do. Xưa kia Lĩnh đi làm nhiều giờ, mặt mày xơ xác, vì thiếu ngủ. Bây giờ, nhà thương cắt người, cắt giờ nên Lĩnh phải làm nhiều hơn. Con thấy tuổi Lĩnh cũng cao, ngày sức yếu, liệu làm hoài được không? Năm nay Lĩnh gặp nhiều chuyện không may xảy ra trong nhà thương, chuyện lớn chứ không phải nhỏ, con nói với Lĩnh xin Thầy giải nạn, nhưng L. nói Thầy không rảnh lo đâu, L. không cho con nói với Thầy sợ làm phiền Thầy. Bây giờ L. mất job, sợ không còn tiếp tục lo Thiền Đường được. Cho nên con mới khuyên L. để óc thanh thoi, khi nào thời tới thì tiếp tục lo, không phải tâm con không hướng việc đạo, nhưng quá sức. Con với L. cứ nói với nhau hoài đời sao khổ quá, làm người xuống trần gian chịu tội mà thôi. Nhiều lúc ngồi thiền con cứ mơ tưởng Thầy ghé thăm trợ lực điểm cho con và L., chưa bao giờ nằm chiêm bao con thấy được Thầy. Thưa Thầy, có khi con ngồi thiền cả toàn thân con lạnh như có luồng âm nhập trong người: Soi Hồn chưa tới năm phút, hai tay con mỗi rã rời. Con ráng làm sao được 15 phút thì hai tay con như đội đá. Con buồn quá Thầy ơi. Trong cơ thể con nhiều bệnh lắm, nhức mỏi là vì con từ nhỏ tới bây giờ làm việc quá nhiều. Khi L. đi làm, con tự khiêng vác một mình.

Thưa Thầy, mấy lần đại hội dù xa gần con cũng không có tham dự, việc làm, rồi coi nhà, Thiền Đường Thiền Thức. Kỳ này Đại hội Thái Lan con có nghe em con

kể lại Thầy hỏi con sao không đi, con cảm động và thương Thầy quá. Nhiều người quá mà làm sao Thầy nhớ hết vậy, mà Thầy không quên con. Mỗi lần như vậy con ráng lo thiền, con ráng nghe băng những gì Thầy dạy khuyên. Thưa Thầy con nghe ai ngồi thiền cũng thấy tiền căn tiền kiếp của mình, chỉ mình con không thấy, chắc con thiền còn dở quá. Con muốn biết coi con có bằng người ta không?

Trước đây, Thầy có cho con một chữ “nghiệp lực” và bốn câu thơ. Con thấy chữ nghiệp đầu là con buồn trong lòng. Thưa Thầy nghiệp lực là gì? Tự nó đến với con hay con đi tìm nó, và làm sao để con giải nó đi, xin Thầy giúp và giảng cho con hiểu thêm. Lĩnh và chị Khế được Thầy trao cho chữ “Tái ngộ”, chắc nghĩa tốt và may mắn. Vậy bao giờ con mới được Thầy trao cho hai chữ Tái Ngộ đó. Con thấy bây giờ con sửa đổi nhiều lắm rồi đó. Tánh con, chắc Thầy cũng soi thấu, không ham nhà cao cửa rộng, se sua quần áo, đua đòi. Lúc con còn ở Canada, con đi làm dành dụm tiền, nhịn ăn nhịn mặc có mấy đồng con gửi về cho gia đình qua cơn túng thiếu. Ngày nay con ở đất Mỹ không có tiền, nên con không giúp đỡ được gia đình, vậy con có bất hiếu không? Mẹ con ở chung với Lộc, tháng 7 này là về VN ở luôn, vì tuổi đã cao. Con buồn quá; bản thân con lo chửa xong thì làm sao con lo được cho người khác, nhiều lúc thần kinh con bấn loạn, ước gì cho con được buông xuôi tất cả. Con nghe băng Thầy nói dễ mà hành không dễ. Ngồi thiền đầu óc lo này kia đủ thứ.

Cuối thư con tâm sự hết trong lòng nhờ Thầy giúp con.

Con,

LTHL

Montréal, ngày 22/5/1997

L con,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 9/4/1997, được biết con lúc nào cũng phân vân, không dứt khoát tỵ cứu.

Con muốn có đủ, muốn mọi sự như người khác nhưng mà con không nhìn kiếp trước con đã thiếu phước, không có tạo phước nên kiếp này con phải bơ vơ trong khổ cảnh. Kiếp này việc làm không thành là vì kiếp trước thiếu tu, vậy kiếp này phải dốc lòng tu, xây dựng cho phần hồn kỳ tới, đó là điều cần thiết cho bản thân con. Càng cô đơn càng hiểu: đây là thiếu phước mới là cô đơn. Nếu mà con có phước đức đầy đủ đâu có sự cô đơn; vậy lo tu nhiều tức là làm phước cứu mình, hiểu mình, cứu khổ ban vui, thực hành rất ráo. Con có duyên may hơn những người khác, được nghe băng Thầy thổ lộ bên tai con và xây dựng cho con tỵ tu tỵ tiến tỵ thức, phần hồn là chánh. Con đừng hướng về tiền bạc, đã không tiền muốn làm cách gì cũng không tiền. Con không có khả năng cứu con làm sao con đi cứu người khác. Con tu là con thật sự báo hiếu cho cha mẹ, càng tu con càng khỏe mạnh. Dứt khoát tu đi, chỉ có tu mới cứu tôi, tiền tình duyên nghiệp là trải qua rồi: tình phụ bạc, tiền cũng không theo, bây giờ phải làm sao đây? Phải lấy nguyên khí của Trời Đất khai sáng

chính mình. Hướng thượng đi! Thiên quốc là tiến hóa vô cùng. Lo niệm Phật. Hằng ngày cứ làm việc để cho lục căn lục trần nó thức giác. Niệm Phật cho hồn càng ngày càng thanh nhẹ; rảnh rỗi ta niệm Phật, bớt nói chuyện, bớt thì thầm, bớt than van mới thấy rõ sự sai lầm của chính mình, ăn năn sám hối mà tự tu, không nên lo chuyện người khác.

Chuyện của Lĩnh thì Lĩnh phải lo, Lĩnh đã lo cho phần hồn nhiều lắm rồi, đã làm phước thực hành, làm phước rõ ràng để cho phần hồn được phước ở tương lai. Lĩnh khổ mà biết làm thiện thì con phải biết quý Lĩnh. Lĩnh là người biết xây dựng cho chính mình ở tương lai, xây dựng cho phần hồn ở tương lai, còn việc làm thành bại là chuyện thường, con không phải lo. Duyên của Lĩnh, Lĩnh lo tu thì Lĩnh sẽ gặp tốt, Lĩnh thiếu tu thì Lĩnh phải bị hục hặc một chút để thức tâm và trở về với chính giác của chính mình.

Con lo tu, con tưởng tới Thượng Đế con mới được một chút duyên: con người đã phục vụ, theo đường lối của Thượng Đế, tức là Lĩnh, đã đem con về nuôi dưỡng con và giúp đỡ con, thì con nên tin nơi Thượng Đế đã ân ban cho con có một cơ hội, một mái nhà để núp thân, lại còn có những chân lý của Thầy để sưởi ấm phần hồn của con để con tu. Con thấy đời là giả tạm, đời là không thật. Thiên Địa Nhơn, con là đại diện Trời Đất, con phải thể thiên hành đạo, con phải hành pháp để khai sáng lấy chính con, để khai triển trực giác của con, để hiểu được kinh vô tự là gì: thần kinh não óc của con được phát triển, là chỉ có hành mà thôi, lý luận không đạt tới cái gì hết. Nếu con cứ hướng ngoại, nhìn vào tiền tình thì con không bao giờ sung sướng, con chỉ có khổ thôi. Tại sao

con sợ nghèo? Con tham con mới sợ nghèo - tại cái tham dục con, con không dứt khoát. Con phải dứt khoát sự tham dục, con mới thấy rõ đường đi nước bước của tương lai phần hồn con, nhiên hậu con mới báo hiếu.

Cha mẹ không muốn con bệnh, mẹ con không muốn con bệnh, không muốn con khổ mà con hiểu con là nguyên lý của Trời Đất hình thành tại mặt đất. Mà con khai sáng lấy chính con là đúng nghiệp tiến hóa để trở về thiên quốc thì con hết khổ. Con hết khổ là cha mẹ con vui biết là bao nhiêu, không phải có tiền cho mẹ, mẹ mới vui. Mẹ nghe tin con đắc đạo rồi mẹ vui lắm, con lo tu đi, đắc đạo là hiểu được sự quân bình của chính con, tự sửa tự tiến; những gì hiện tại đến là nhờ niềm tin của con, tin nơi khả năng con tiến hoá, lo tu tiến và nghĩ tới Thượng Đế đang ân độ cho con từ giai đoạn một.

Vừa qua Thầy có nhắc Lộc, hỏi Lộc tại sao con chưa vô được quốc tịch Mỹ, qua kỳ ân xá của Tổng Thống Clinton vừa qua cả triệu người được vô, mà sao con không lo lắng vấn đề đó, để mất cơ hội rồi, vậy lấy Trời Đất làm chuẩn, mỗi ngày con phải Soi Hồn ba lần, PLTC đúng đắn, hiệp khí cùng Trời Đất, lấy nguyên khí của Trời Đất mà sống, tâm con sẽ được vui, và tiếp tục niệm Phật liên tục để giải tỏa những sự lo âu bất chánh trong nội thức của chính con, làm cho con bận rộn mà không có lối thoát. Niệm Phật, tương lai con niệm Phật đều, toàn thân niệm Phật con sẽ có lối thoát. Bỏ công một chút đi, nguyên khí của Trời Đất không có tính tiền con đâu, con lấy đó làm chuẩn và khai sáng lấy chính con.

Chúng ta là người ở thế gian, bơ vơ, ai cũng đau khổ, chẳng phải mình con, kể cả tổng thống cũng đau khổ, lo những việc cho nhân dân, mà dân không làm thì

tổng thống cũng mệt mà thôi. Nếu con có cơ hội đi làm, cứ dần dần đi làm cho vui, để lực căn lực trần làm việc, để nó hiểu được sự khổ nhục ở thế gian mà nó tự thức, tự rời thể xác ô trược của thế gian, không làm được việc gì, sống trong sự kích động và phản động, rồi phải buông xuôi ra đi, không còn bền bỉ nữa. Lĩnh đã bằng lòng làm phước, coi nhẹ tiền bạc, giúp đời tiến hoá, đó là chuyện cao quý nhất trên đời này; mà Lĩnh phải thành tâm tu luyện, giải quyết trận đồ tâm linh của chính mình là điều cần thiết. Sửa mình để tiến hóa là điều cần thiết. Thiền có lợi, không phải thiền có hại. Lĩnh đâu có khổ bằng Thầy, Thầy khổ lắm! Những gì con than khổ trong thơ là Thầy phải am hiểu những cái tình cảnh của con, tức là Thầy dần dần trong khổ với con để giải quyết trận đồ đau thương của con. Khi con nhận được lá thư, con hiểu rõ rằng nửa đêm Thầy làm việc giúp con, chớ thầy không có ngại hà. Những gì Thầy biết, Thầy hiểu, Thầy giải quyết được là Thầy muốn con tự giải quyết để tiến tới an vui tốt đẹp, con mới hãnh diện làm con người trên mặt đất, không có để gì có một thân xác duyên dáng như con. Có trí óc như con mà con không khai thác thì con không hiểu sự vô cùng của Trời Đất, con không hiểu Thượng Đế đã ân ban những gì cho con và đang dạy dỗ con những gì qua sự kích động và phản động. Nếu chúng ta có niềm tin đối với Thượng Đế, đáng Tọa Hóa vô cùng tận, khía cạnh nào Ngài cũng giáo dục chúng ta được hết, vậy chúng ta nên thành tâm tu luyện để nhận lãnh sự giáo dục của Ngài mà tiến thân.

Con càng thấy con khổ, con gặp được pháp, càng khổ càng hành pháp, rồi con thấy giải được khổ cho đến đổi con hết lo nữa rồi, chuyện Trời Đất làm, không phải

chuyện con làm, con không có làm được một cái gì hết. Hột gạo con đang ăn cũng là Trời Đất làm, con không có làm được cái gì, vậy con cố gắng tu để xây dựng tâm thức con trở về với sự chơn giác sẵn có của chính con, không phải xin xỏ của ai. Trời Đất làm sẵn mà con chịu vui lên học để tiến, lấy nguyên khí của càn khôn vũ trụ để khai sáng chính con. Ông Trời không có tính tiền con, con chỉ có công đi tới, đó là hưởng trọn chớ không có gì hết.

Làm người không có tâm linh, thua con thú. Con hướng về đường tu là con xây dựng tâm linh cho chính con, hơn con thú chỗ đó. Nhiều khi con thấy con sân hận buồn tủi đủ chuyện, không khác gì con thú, không có giải quyết được một việc gì hết! Nếu con tu, con niệm Phật, con giải quyết được một, hai việc trong khối óc của con, con sẽ mừng vui lên, bừng sáng lên, cứu khổ ban vui rõ ràng.

PLVVKHHBPP là cứu khổ ban vui nếu người nào chịu thực hành thì người đó sẽ được cứu khổ ban vui. Tâm trạng của mọi người phải tự biết tự giải; ngày hôm nay con khổ, con tu con thanh tịnh, con niệm Phật chừng nào thanh tịnh chừng nấy, con thấy con giải bớt những sự khổ để tương lai con sẽ nói sự thật cho mọi người nghe. Tôi khổ cách nào, được ông Tám nói như vậy và tôi làm đúng như vậy, bây giờ tôi lại bớt khổ. Lúc đó con nói sự thật là con cứu độ những người kế tiếp được rồi. Tại sao con không làm việc lớn, con đi làm việc nhỏ, cần nhân hoài, sửa mình thì không có cần nhân, cần nhân thì không có sửa mình. Đêm lo tu luyện, đúng 11 giờ tỵ, lấy giờ tỵ thông khai của Trời Đất mà khai sáng chính mình. Đêm đêm lo tu thì con mới dẫn tiến được từ giai đoạn một, từ cõi thấp lên tới cao. Bùn dơ trong ao sen có thể mọc lên

một bông sen tốt đẹp, con thấy không? Hoàn cảnh con không khác gì bần, rồi bây giờ con có đạo, nghe qua đạo mà con biết xây dựng đi lên thì hạnh phúc con sẽ có, lúc đó hoa sen sẽ nở và lúc đó con mới có cơ hội dâng Phật, niềm vui vô cùng tận và thanh tịnh trong sáng suốt.

Cần hoàn cảnh khổ để tu, không phải cần hoàn cảnh khổ để than, để than nó còn rồi ren thêm, cần hoàn cảnh khổ để tu! Con thấy con không tiền, không có địa vị, không có quốc tịch, không có gì hết, nhưng mà có người ta đem về nhà người ta nuôi để con giúp đỡ người ta và hai bên trao đổi để tiến hoá, thật sự tốt đẹp. Mà con không chịu nắm cơ hội đó để xây dựng tiến tới, con còn than thở, con tự hại con không! Con thấy cái niềm vui đưa tới con, con được phước duyên này, con sẽ được phước duyên khác, lần lần sẽ đi tới.

Quá khứ con đã làm sai rất nhiều, có chồng có con lý luận sai, làm điều sai, làm cho gia cang bất ổn cũng chính con mà thôi, con phải ăn năn sám hối cái tội trạng của con và sửa tiến xây dựng, trách mình không có trách ai hết, chính ta sai chẳng có ai sai, sửa tu tiến hằng ngày như vậy, nay chút mai chút nó sẽ hình thành, chớ không phải con có cái ý muốn nóng nảy con muốn thành Phật là con thành Phật, không có cái vụ đó! Phải khổ hạnh mới thành Bồ Tát chớ không phải tự nhiên thành một vị Bồ Tát được. Tu ngày tu đêm rồi bị oan ức, bị đủ chuyện hết cũng như Thầy chẳng hạn. Thầy có làm gì gạt ai, phỉnh ai đâu, nhưng mà xã hội nhiều khi không hiểu cũng chửi Thầy, cũng đăng báo chửi Thầy, nói nặng Thầy, Thầy lại cảm ơn những người đã chửi mắng Thầy. Nhờ sự chửi mắng đó Thầy mới được bình an tới ngày hôm nay. Thành thật cảm ơn, lấy oán làm ơn, cảm ơn tất cả mọi người xấu

với Thầy, và Thầy vẫn được sống trong thanh nhẹ, vui hòa với tất cả. Nhờ gì? Nhờ thực hành PLVVKHHBPP. Thầy đã tu, tu đến nỗi không còn than thở với ai được, chết là hết rồi, chỉ biết chết là hết rồi. Tình đời đen bạc rất rõ ràng, Thầy dán thân trong đó, Thầy hiểu được nhiều, bây giờ Thầy mới vui. Thầy đã thấy đó cũng là trật tự của Thượng Đế đang giáo dục con người tiến hóa qua sự kích động và phản động. Càng khổ mới càng vững mạnh lo tu, lo niệm Phật mới rời bỏ được cái khổ cảnh mà tiến hóa lên được sự thanh nhẹ. Nếu không dầy công tu làm sao có kết quả; không có vị sư nào ở thế gian này dầy công mà không có kết quả hết. Một vị Phật nào cũng phải dầy công, vị tiên nào cũng phải dầy công mới có kết quả. Nhịn nhục tối đa; nhịn là phải chịu nhục; không chịu nhục không chịu oan ức là người đó không bao giờ tiến. Bản thân bất độ hà thân độ, chính xác thân của con, con không lo, con lo cho người khác là con làm loạn, tạo loạn là không tiến, con phải lo tu đi mới ảnh hưởng người kế tiếp được. Con ở nhà Lĩnh, Lĩnh có chút phước chia sót cho con; con cố gắng tu đi để con thực hành từ trường tốt mới ảnh hưởng được Lĩnh tu nhiều hơn, chị em được phước trong xây dựng để tiến hoá, có cơ hội nào quý hơn? Vậy con thấy Lĩnh có tâm, khổ biết bao nhiêu Lĩnh cũng làm, không cần biết; cứu được người là Lĩnh vui, chỉ có bao nhiêu đó là Lĩnh tự cứu rồi. Tạo phước ở kiếp này, thì kiếp sau được hưởng duyên lành tốt đẹp ở kỳ tới.

Con lo tu là lo cho tương lai của phần hồn con, còn lúc chết nữa lìa xác ra đi phải mình mãn, có người đưa rước. Còn nếu không chịu tu chẳng có ai đưa rước con, bơ vơ một mình rồi ma quỷ nó có thể hành hạ con bất cứ lúc nào, còn đau khổ hơn nữa. Con phải nhớ trong

giờ phút ra đi mình mãi hay là tạm tối; tạm tối nó khác lắm, mình mãi nó khác nhiều, bạn bè đưa rước rõ ràng. Còn việc gia đình của con là con không tu sửa, từ trường con không tốt, gia đình con không có thông khai được. Tu sửa chừng nào gia đình con sẽ thông khai chừng nấy; tâm con được thanh nhẹ là gia đình con thanh nhẹ, con nhớ làm sao cho tâm thân con được ổn định là gia đình con được yên. Bạn bè mà nghe con đau khổ, không có ai thích hết. Ai cũng muốn con giải quyết càng sớm càng tốt, Thầy cũng vậy, muốn con làm sao vui tới thanh nhẹ. Con phải trì chí niệm Phật. Trước kia Thầy cũng khổ hơn con gấp mấy lần, ngày đêm Thầy chỉ biết niệm Phật, càng ngày càng thanh nhẹ; liên hệ với Trời Phật, tâm càng ngày càng an vui, liên hệ với đời tâm càng ngày càng khổ. Con thấy con đi làm khổ không à? Con biết con đi làm một ngày vô tiền cho chủ rất nhiều, nhưng mà họ chia xẻ cho con không bằng một góc, để họ có đồng tiền, họ sung sướng hơn, nhưng mà không thấy cái khổ ở tương lai, vì họ chèn ép người kế tiếp, tội nặng hơn con, thì con vui cứ làm việc, không có gì mà phải khổ. Con làm phục vụ, con có cơ hội phục vụ chúng sanh là con đi thẳng với tình Trời. Thượng Đế cũng phục vụ chúng sanh, tạo mặt trăng mặt trời phục vụ chúng sanh, tạo tất cả nguyên khí để tận độ quần sanh. Con ăn chén cơm của Trời Đất, với Trời Đất vui biết bao nhiêu, có gì đau khổ? Khổ vì tâm eo hẹp, trí không sáng, không hiểu được nguyên lý của Trời Đất, người đó là đau khổ mà thôi. Vậy hôm nay con được Thầy thọ thể bên tai con để con hiểu lấy chính con, con là một khả năng của vũ trụ, phải thực hành đi, nghe lời ông Tám đi, ông Tám khùng này nói vậy, tôi làm vậy coi thử tới đâu. Tôi trì niệm Phật, lo Soi Hồn, lo Pháp Luân, lo

Thiền Định hằng ngày; sau đó tôi phải kiếm việc làm, tôi phải dấn thân thực hành để cho lục căn lục trần hiểu được nguyên lý của Trời Đất. Khổ là gì? Khổ là giá trị của sự tiến hóa.

Ở đời này họ nói thất bại là mẹ đẻ của thành công. Con cảm thấy con thất bại nhưng mà con có kinh nghiệm của cuộc sống, đó là tương lai con, là mẹ đẻ của sự thành công. Con nhịn nhục tối đa, tương lai sẽ có duyên lành đến, như vậy một chút con sẽ có việc làm tốt tươi ở tương lai. Nhịn nhục đi, niệm Phật đi! Chị Khế cũng vậy, biết bao nhiêu khổ cảnh tới tấp, mê tín đủ chuyện, tưởng lầm là tu theo đạo này được, tu theo đạo kia được, nhưng cái đạo biết mình không có đâm ra bơ vơ. Ba của Khế cũng vậy, chạy theo ngoại cảnh, tu mà chạy theo bên ngoài tức là bơ vơ; tu mà trở về với chính mình, khai sáng lấy chính mình là nó khác. Ngày hôm nay con thấy chị Khế mặt mày nó khác không? Tươi tắn hơn xưa nhiều, chịu tu chịu giúp người, chịu bố thí và thực hành để bố thí chơn ngôn, thực hành nói lại cho mọi người nghe quá khứ của chính mình là đủ rồi. Bây giờ con có nhiều chuyện khổ, Thầy muốn con tu niệm Phật để lập lại trật tự, sau này con sẽ viết ra một cuốn sách tốt cho mọi người kế tiếp là đủ rồi. Cuộc đời con biết bao nhiêu chuyện để dẫn dắt chị em trong quả địa cầu chung tiến qua cơn khổ nạn từ đời qua đạo. Chúc con vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

VIỆT NAM

P, ngày 12 tháng 5 năm 1997

Ông Tám kính mến,

Con là P.K.T., 49 tuổi ở P, tỉnh T. Dù con chưa một lần diện kiến cùng Thầy, nhưng con đã nghe danh và quá trình tu học của Thầy, con đã thương yêu và kính phục.

Đức Thầy kính mến,

Con dùng chay năm 76 đến năm 78 con gặp Pháp Lý Vô Vi và con hành rất tinh tấn, con quá say sưa với đạo và con tự hào con sử dụng chữ Bi mà thiếu Trí nên con đã lụy. Đến năm 83 con bị nghiệp khảo bỏ pháp vì bị bệnh khớp xương rất nặng, đau nhức triền miên, ngày đêm không ngủ, mấy năm sau tóc con đã bạc phơ, thân tàn ma dại:

Một thuở xuân xanh, sắc diễm kiều
Chập chờn bướm mộng để lòng yêu
Bông cơn bão tố loài hoa võ
Rũ cánh dài trang thảm lụy nhiều.

Thầy ơi! Con quá tuyệt vọng cho chứng bệnh nan y này, tiếp theo nhà cửa tan nát, xã hội khinh khi, gia đình ghét bỏ, đạo hữu lánh xa, con có một đứa con trai mà nó cũng không thương mẹ. Cõi đời này, con bơ vơ cô độc, con oằn oại cả thân tâm, con định quyên sinh chấm dứt kiếp đọa đày.

Đức Thầy kính mến,

Không hiểu con còn nghiệp con được đặc ân nào của ơn trên, con đã ba lần tự tử đều được cứu thoát, mỗi lần con đuối là có cứu tinh. Thượng Đế quá tình vì ngoài sức tưởng tượng của con. Cuối năm 96, anh Lộc đạo hữu của con giới thiệu thầy Thanh đến trị bệnh, châm cứu cho uống thuốc miễn phí, còn an ủi để cho mượn máy nghe băng của Cha và Thầy, nhờ đó con lấy lại niềm tin, căn bệnh được giảm nhiều, con còn đau nhức hai đầu gối và hai cùi chỏ, nhưng vẫn chưa đi được.

Thưa Thầy! Hôm nay con nghe băng của Cha và của Thầy, con càng thấy cái tội, cái ngu của con, con xin thú thật cùng Thầy, con vô cùng xấu hổ vì hiểu luật mà đi phạm luật, hiện nay con đang chứa bài tứ sắc để làm phương tiện sống, lấy xâu một chếnh chỉ có 400đ VN. Suốt ngày được vài ngàn, có khi chỉ có vài trăm. Từ ngày vướng bệnh, con chỉ niệm Phật và niệm hồng danh Cha chứ không hành pháp được vì bao nhiêu chuyện khổ cứ vây quanh. Hiện con đã bại chỉ lết vòng giường, tay chân bị rút gân vào tháng 3/96. Hơn 10 năm con hứng quá nhiều bất hạnh không bút mực nào tả hết những đau nhức của con, Thầy ơi! Vì ngộ biến nên phải tùng quyền, xin Thầy thông cảm cho con. Con xin gởi Thầy ít câu để Thầy hiểu con hơn:

Biến quyền

*Tạo phương tiện kéo dài cuộc sống
Dù biết rằng phạm luật người tu
Vẫn còn hơn hủy kiếp đọa đày
Chịu không nổi đói đau hành hạ
Cõi hồng trần xác này không lạ*

*Đâu tiếc chi huyễn hoặc trần gian
Lúc lâm nguy ngộ biến từng quyền
Qua cơn đói chờ ngày mãn kiếp.*

Kính thưa Thầy! Hôm nay con nhận được 50.000đ của Thầy gửi tặng, con cảm xúc nghẹn ngào đến sa nước mắt, con không biết nói sao cho hết ý tình của nghĩa thầy trò thiêng liêng này. Con xin chân thành cảm tạ ơn Thầy. Con nguyện với lòng sẽ cố gắng để khỏi phụ ơn Thầy. Con xin mạn phép dừng bút nơi đây.

Kính lạy Đức Thầy.

Kính bút

PKT

Olympia, ngày 3 tháng 8 năm 97

K.T. con,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 12/5/97 được biết con vẫn ý thức được đường tu là chánh. Con ơi! Ở đời này không có nghiệp lực thì làm sao chuyển hướng về đường tu, trong dũng mãnh tự thức, con đang bị nghiệp thân khảo đảo, là cơ hội cho phần hồn tự thức, mà bằng lòng tiến hóa trong thanh tịnh. Thầy cũng vậy, gặp biết bao nhiêu trở ngại trong cuộc sống, nhưng vẫn kiên trì gia công tu học, nước mắt chan cơm vẫn hành triển trong

thực hành, mutu cầu đem lại sự bình an cho phần hồn. Đến nay Thầy đã 75 tuổi ta, nhưng vẫn tràn đầy nhựa sống để phục vụ mọi bạn đạo khi cần đến Thầy. Thượng Đế luôn luôn ban cho Thầy công việc giải tỏa sự đau thương của mọi người, chính Thầy phải dấn thân trong thực hành.

Con ơi! Mỗi người chúng ta đều có nghiệp lực từ nhiều kiếp, cần tự tu và ăn năn sám hối thì mới giải tỏa được nghiệp tâm. Có đau thương thì mới thấm thía giáo lý đau thương của Thượng Đế đã ân ban từng giây phút khắc, xé chiều thì mới biết mình đã làm sai từ bao kiếp, dồn dập trong sự đau thương và khổ nhục!!!

Hiểu được chính mình thì sẽ có cơ hội tiến hóa theo luật nhân quả, uyển chuyển trong có có không không! Con đường cuối cuộc đời của chính con là con đường đạo. Đạo là gì? Đạo là tự lập lại sự nhện nhục thì phần hồn mới được dưỡng mãi trong mức tiến thâm kín của tâm linh. Con đau đớn về thân xác tạm bợ, dưỡng mãi tu thiền hướng về phần hồn vô sanh bất diệt mà tu thì sự đau đớn sẽ biến thành công cụ xây dựng tâm thức hướng về thanh tịnh tự giải tỏa mọi sự hèn yếu, và đau đớn; sống theo nguyên khí của Trời Đất mà hành sự. Trì niệm lục tự A Di Đà Phật xây dựng niềm tin và khai mở huyền bí của nội tâm, thì sẽ vượt qua cơn khổ nhục của nghiệp thân và tình đời đen bạc.

Chúng ta bằng lòng cùng tu cùng tiến thì sẽ có cơ hội xây dựng một cơ đồ tâm linh của Thượng Đế, cứu độ quần sanh trong cơ tiến hóa của phần hồn, không nên biện bác và tạo ra ác ý, tức là tự tử quyền sinh, tức là từ chối và hủy bỏ sự ân ban tinh vi của Thượng Đế - một hình hài có một không hai trên mảnh đất này. Ốc của con

là một ánh sáng, có cả 100 tỷ tế bào chung hợp thành; một khối óc chính con đã và đang có quý giá vô cùng. Cần có sự thanh tịnh để hiểu mình hơn. Duyên đạo đến không khác một dòng suối chảy trong tâm tư của người đau khổ, thức giác thì Phật tánh sẽ bừng sáng trong nội tâm. Thầy lúc nào cũng thiếu thốn và đau khổ, vì Thầy luôn luôn sống với người đau khổ!

SUỐI ĐẠO

Suối đạo tâm tư chẳng lụy phiền
Quân bình thức giác tự xuyên thế tình
Thực hành phát triển tâm linh
Trời ban thanh khí chính mình sửa tu
Biết Trời giải tỏa mê mù
An du thanh tịnh trùng tu hoài hoài
Cô đơn mới rõ thực tài
Bằng lòng nhịn nhục tiến hoài không ngưng
Có không không có chẳng ngừng
Niềm tin thanh tịnh tương bằng cảm giao
Biết mình hiểu họ đổi trao
Muôn chiều phát triển muôn màu đạt thông
Trong vòng định luật hóa công
Dựng xây xây dựng tham tòng tự tu
Chẳng còn than thở khờ ngu
Đời là tạm cảnh an du phần hồn
Vạn linh tiến hóa sanh tồn
Quy y Phật Pháp giữ hồn lo tu
Cảm thông nguyên lý chẳng mù
Trời ban tình đẹp an du phần hồn
Tự mình dẹp bỏ ác ôn
Sanh trụ hoại diệt giải cõn si mê

Bình tâm học hỏi hướng về
Quê nhà Thiên Quốc chẳng mê cõi trần
Nguyện tu đóng góp một phần
Điển thanh hòa cảm góp phần dựng xây
Tâm tình sáng suốt đổi thay
Trong không mà có ngày ngày sửa tu
Tự mình khai triển giải mù
Quê hương sáng tỏa an du phần hồn
Chúc con quy hội chơn hồn
An nhiên tự tại chẳng còn thở than

Quý thương
Lương Sĩ Hằng

T, ngày 08 tháng 08 năm 1997

Kính thưa ông Tám.

Con tên là V. Con đã thực hành pháp môn Vô Vi hơn một năm nay.

Con rất tin tưởng vào pháp môn và nguyên lý đạt đến mục đích tối thượng của pháp môn này. Con tự biết đây là con đường tự tu tiến, giúp cho đạt được ý nguyện của mình. Con biết đường đi đến đó còn rất nhiều thử thách, gian nan và còn nhiều vướng mắc trong tâm thức con.

Hiện nay chúng con tự lẫn mò lối mà không có Thầy hướng dẫn bên cạnh. Vậy qua bức thư này, con

mong nhận được lời khuyên, ý kiến của ông Tám cho chúng con vững tâm trên con đường tu tiến.

Cùng tu với con, có một người bạn con tên là Đ, hiện nay sống và làm việc tại S, bạn con tu cùng thời gian với con. Nhưng gần đây khoảng năm tháng, khi ngồi thờ Pháp Luân, bạn con đau tức ở vùng chấn thủy. Càng cố gắng thờ, càng đau. Bạn con thực hành pháp môn này rất cố gắng, không hiểu sao lại bị như vậy? Con đã cố gắng khuyên và động viên, nhưng bạn con không còn tin tưởng vào pháp môn nữa. Cho rằng không phù hợp với bạn con. Bạn con đã nghỉ công phu một tháng nay. Chỉ còn nằm thờ Chiêu Minh được thôi. Con rất tiếc điều đó, nhưng con không giúp được gì hơn. Vậy Ông Tám có thể cho bạn con lời khuyên được không?

Nhân tiện con muốn xin Ông Tám một số băng giảng pháp của Ông Tám và sách tham khảo. Hiện con đã có mấy cuốn Tô Tâm Đạo 1, 2, 3, 4 và 7; Phép Xuất Hồn; Vô Vi Pháp; Kinh A Di Đà chú giải của cụ Đổ Thuần Hậu. Ngoài những cuốn này ra, còn những cuốn nào khác, để chúng con dựa vào đó để tu tập. Ông cho chúng con xin thêm.

Con xin chúc Ông mạnh khỏe, sống lâu đặng giúp được nhiều anh em bạn đạo bốn phương.

Con,
V

Olympia, ngày 3/7/97

V con,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 13/7/97 được biết con đã và đang thực hành pháp môn mà Thầy cùng các bạn đang thực hành. Con cảm nhận nhiều thử thách ngược lại cuộc sống hiện tại.

Thực hành PLVVKHHBPP là tự khai triển tâm thức của chính mình, hướng tâm về thanh tịnh mà hành sự. Cuộc sống toàn là sự kích động và phản động, phải biết lấy oán làm ân thì mới dễ tu. Thầy thường chỉ rõ cho mọi người biết: hoàn cảnh là ân sư, con có mất mũi tai miệng, nhìn thấy sự vĩ đại của Trời Đất tạo thành một cơ cấu cứu độ quần sanh; có nguyên khí, có ánh sáng mới có cuộc sống. Chúng ta đang hành một pháp tận dụng nguyên khí của trời đất khai sáng tâm thức của chính mình, nhiên hậu mới bằng lòng dẫn thân tận độ quần sanh. Thầy của chúng ta là nguyên khí và ánh sáng của trời đất. Chúng ta đang hành pháp khứ trừc lưu thanh, giải phân mê chấp trong nội tâm, nhiên hậu mới khai mở được sự huyền bí của nội thức bằng ý niệm Nam Mô A Di Đà Phật, tự giải nghiệp tâm. Còn về bạn của con hành pháp Chiếu Minh bị đau ở chân thủy là không phải pháp môn không phù hợp, bạn con nên nhờ bác sĩ khám xem cuống bao tử có bị thương hay không? Mỗi buổi sáng thức dậy, nên uống nửa trái chanh cộng với một chút tiêu và một chút muối biển trước khi ăn sáng để giải phân độc tố trong bộ tiêu hoá, thử làm vài tuần sẽ thuyên giảm. Tại S, anh L có rất đầy đủ băng giảng của Thầy, con nên liên lạc với anh L mượn băng về nhà nghe và thực hành.

Sách con đã có cũng rất đầy đủ, chỉ xem nơi đó và cố gắng hành cũng sẽ đạt được kết quả tốt ở tương lai. Chúc con vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

 HOA KỶ

Redding ngày 15 tháng 7 năm 1997

Thư kính thăm Thầy và Chúc Mừng Đại Hội KSC tại Washington D.C. tháng 8/97

Kính Thầy,

Lời đầu tiên là con thành kính tri ân Thầy đã theo dõi săn sóc con trên bước đường tu học dù rằng con chỉ diện kiến Thầy lần đầu tiên chưa được một tiếng đồng hồ hôm con cùng các bạn đạo Vô Vi đón Thầy từ Vancouver, Canada sang chủ tọa lễ kỷ niệm 10 năm thành lập Thiền viện Nhân Hòa ở Olympia, Washington tháng 8 năm 1996. Con không có điều kiện ở lại lâu để tiễn đưa Thầy về lại Canada, vì sáng hôm sau con phải trở về lại Redding, California.

Những lời chỉ giáo của Thầy con đã ghi vào tâm và biến thành hiện thực công phu tu chứng hằng ngày. Sau lần gặp gỡ và đánh lễ Thầy, về nhà con đã cảm nhận được là Thầy đang theo dõi cuộc hành trình tu học của con bằng điển quang. Tháng 10 năm 1996, con gặp một

tai nạn xe hơi khủng khiếp mà khi chứng kiến ai cũng nghĩ rằng con không thể nào sống sót được, nhưng con đã an toàn như một phép lạ. Con thành kính tri ân Thượng Đế, Chư Phật và Thầy đã chuyển họa thành phúc cho con, để con có cơ hội tu học như con đã từng phát đại nguyện hầu trở về nguồn cội.

*Tâm không con quyết một lòng
Về không thanh nhẹ con tòng Thiên Cơ
Chấm dứt một kiếp bơ vơ
Dùng thuyền Bát Nhã dẫn mình, độ tha*

Đúng vào ngày mùng một Tết Đinh Sửu năm nay, con nhận được bốn câu thơ kèm theo hình của Thầy gửi cho con qua Voviled chuyển:

*Thanh bình cũng tại do chơn tâm
Kiến thức thanh quang chẳng tái tâm
Phát triển quy nguyên duyên tự đạt
Một năm thoát nạn, một năm tâm.*

Sau khi đọc kỹ bài thơ, con suy nghĩ nhiều và xúc động nghĩ đến Thầy. Dầu xa xôi vạn dặm, Thầy vẫn theo dõi bước đường tu học của con. Thầy đã biết rất rõ tai nạn xảy đến cho con và con đã thoát hiểm. Thầy cũng biết con đang nghiên cứu học hỏi giáo lý Cao Đài Đại Đạo của Đấng Cha Trời. Con ý thức một cách sâu sắc hai câu thơ cuối cùng trong bài thơ của Thầy:

*Phát triển quy nguyên duyên tự đạt
Một năm thoát nạn, một năm tâm*

Kính thưa Thầy, con đã nhiều lần định biên thư cho Thầy như một cử chỉ dành lễ tri ân Thầy sau khi nhận được bài thơ, nhưng con đợi đến ngày gần Đại Hội Khóa Sống Chung tổ chức tại Washington D.C. vào cuối tháng 8 năm nay (1997) con mới biên thư kính thăm Thầy, đồng thời chúc Đại Hội thành công tốt đẹp, các buổi thuyết giảng của Thầy sẽ đánh thức được tận đáy sâu tâm thức chúng sinh như một duyên lành khai mở Tâm Đạo.

Đại Hội Khóa Sống Chung này, vì hoàn cảnh, con không tham dự được. Tuy nhiên, tâm con không bao giờ quên hướng về Đại Hội, đến Thầy trong những lúc con công phu. Con kính dâng lên Thầy lòng thành kính của chúng con, dành lễ Thầy qua tâm không và cầu chúc các bạn đạo Vô Vi tham dự Khóa Sống Chung tràn ngập hồng ân thanh điển của Cha Trời và ân điển của Thầy và hạnh tu học mỗi ngày một phát triển.

Con sẽ cố gắng thu xếp tham dự Đại Hội Vô Vi Quốc Tế kỳ thứ 16: QUY TỰ TÌNH THƯƠNG tại Las Vegas cuối tháng 12 năm nay để được gặp Thầy và sau gặp các bạn đạo, tiếp tay khai triển Tâm Thức Thanh Tịnh Hòa Bình hầu góp phần cải đổi bộ mặt nước nhà và nhân loại được tốt đẹp hơn, đón đường khai mở một kỷ nguyên mới: Kỷ nguyên Hòa Bình + Tình Thương + Huynh Đệ trên quả Địa Cầu. Chúng con nguyện thực hành nghiêm túc Mười Điều Tâm Đạo và tinh tấn tu hành theo chánh pháp.

Kính bái,

TC

Olympia, ngày 3/8/97

TC,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 15/7/97 được biết con đã gia công tu luyện sau khi gặp được Thầy và con tự hiểu được tâm tiến hóa của nhân sinh mà mọi người mong muốn có một hơi thở hòa bình.

Con càng hành pháp thì con sẽ càng hiểu được chiều sâu của tâm đạo, cùng chung xây dựng một đường lối thuận chiều về Thiên Quốc. Đại Hội sẽ đem lại cho mọi người một niềm tin hòa bình do hành giả tự tu tự đạt. Chúc con vui tiến và thực hành trong thanh tịnh.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

 VIỆT NAM

T, ngày 20 tháng 05 năm 1997

Thầy kính mến,

Ngày 8/5/97 con nhận được 200\$ từ một người lạ gửi, do nhận được cái phiếu nhỏ có tên KH nên con phải viết về địa chỉ cũ thông báo cùng Thầy.

Hồi âm của Thầy và các bạn là niềm vinh hạnh đến với chúng con, không phải vì 200\$ mà vì tình nghĩa

của Thầy cùng các bạn đã thật sự còn nghĩ đến chúng con, số đệ tử ở vùng quê xa xôi nghèo nàn thiếu thốn. Ngày đầu con đã thông báo cùng các bạn tu PLVV, ai ai cũng mừng rỡ vui sướng.

Từ lâu nay, số bạn đạo vẫn kiên trì tự tu tự hành và tăng tiến, biết Thầy qua hình ảnh, chuyển tay nhau qua những cuốn băng do Thầy thuyết giảng như kinh A Di Đà, Hợp Thức Hòa Bình, Đại Hội Úc Châu... Họ luôn nghĩ đến Thầy qua niềm tin tuyệt đối. Gặp lại các bạn, họ nhau kể về Thầy và mỗi người ở đây có hoàn cảnh khác nhau, nỗi khó khăn khác nhau và một số vừa tu vừa thực hành nhân đạo, vun trồng thuyết Tứ Vô Lượng Tâm của Phật là giúp đỡ dân nghèo bằng cách trị bệnh giúp người thiếu thốn, cô đơn bệnh hoạn.

Con đã vận động với những người hảo tâm giúp đất đai để thành lập một phòng thuốc Nam và châm cứu. Về nghiệp vụ con và các bạn quản lý chung. Khoản tiền Thầy và các bạn giúp, con đã lập sổ vàng chi thu phân minh. Cấp tốc giúp một số người thật sự cô đơn, nghèo khó, mù lòa bệnh hoạn giảm đi phần nào khổ sở của họ. Hội Chữ Thập Đỏ đã hợp tác với chúng con về phần cứu tế. Phần ngân khoản còn lại sẽ mua cây lá đắp nền để hoàn thành một phòng thuốc và trại hòm nhân đạo. Khi nào khai trương sẽ thông báo cho Thầy sau.

Phần tiền Thầy và các bạn gửi cho chúng con để làm việc nhân đạo, nhận được con vừa mừng vừa lo. Mừng là các bạn còn nghĩ đến chúng con, lo là làm sao không phụ lòng tin của Thầy và các bạn. Đối với con thì chữ Tín là hơn tất cả. Tiền là huyết mạch, một đồng cũng chữ Tín là niềm tin của Thầy và các bạn đối với chúng con. Chúng con hứa sẽ không phụ lòng Thầy và các bạn.

Cuối thư, con đại diện cho các bạn đạo tại huyện Thanh Trì cảm ơn Thầy. Chúc Thầy được khang an trường thọ.

*Con,
T*

Olympia, ngày 3/8/97 2:35AM

T con,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 20/5/97 được biết con đã nhận được tiền do chị Kiều Hòa chuyển đến và con đã được giấy phép của chính quyền địa phương phê chuẩn cho con được hành nghề từ thiện. Sự đóng góp từ thiện của các con rất hữu ích cho đồng bào nghèo trong lúc cần. Các con bằng lòng hướng thượng tu học trong chu trình tiến hóa này rất cần thiết. Duyên lành sẽ đến với các con, nguyên khí của Trời Đất không bao giờ xa các con, các con cương quyết tu trong thực hành, tự khai sáng tâm thức của các con, dũng mãnh hành pháp và dũng mãnh độ tha tại trần là điều rất cao quý.

Thầy sẽ tiếp tục giúp đỡ các con, khi Thầy có phương tiện. Chị KH sẽ gửi tiếp cho các con 200\$US, con nên vui nhận và thực hành điều lành. Chúc các con vui tiến.

Quý thương,

Lương Sĩ Hằng,

THỤY SĨ,

Ngày 2 tháng 6 năm 1997

Kính gửi chị KH,

Thưa chị, tôi có một câu hỏi này, vì thấy lạ lùng quá nên viết thư nhờ chị đánh máy hỏi Thầy giùm. Cảm ơn chị nhiều. Chị hỏi Thầy liền nhe. Tôi mong lắm đó.

Hỏi: Thưa Thầy, con xin có lời thăm hỏi sức khỏe Thầy, sau đây con có câu hỏi này xin Thầy giải đáp giùm con: con sau một thời gian tu thiền tinh tấn ngày ba cử Thiền Định, con thấy tâm hồn được nhẹ nhàng hơn nhiều và bớt âu lo chuyện đời, thanh điển hội tụ tại trung tim hai chơn mày và phát sáng. Có nhiều lần, con ra phố ngồi xe buýt, khi ngồi gần một vài cô gái, hoặc đàn bà tây phương thì con ngửi thấy mùi tanh tưởi tỏa ra từ họ, mùi tanh khí tinh của sự trai gái! Phải chăng nhờ tu thiền định nên khứu giác con được mở và cảm nhận được sự hôi tanh đó từ cơ thể họ, mặc dầu họ ăn bận rất là sạch sẽ? Những lần đó, con lại nhớ đến lời Thầy nói trong buổi giảng Thiền Ca Paris 96 vừa qua: “Vợ chồng là tanh hôi mà thôi!” Có lần con ngồi xe buýt ở Annemasse (Pháp quốc), có một bà dắt một con cún nhỏ tuổi đứng gần cạnh bên con, con liền ngửi thấy mùi hôi tanh của tinh khí tỏa ra từ bà ta, và mùi này đã khiến con ghê tởm đến thiếu

chút nữa là ói nữa trên xe buýt rồi! Sau khi bà ta bước xuống xe, con liền thấy hết muốn ói, lạ quá! Từ nay con sẽ không bao giờ dám gần gũi đàn bà nữa, mà chỉ cầm đầu lo tu để giải thoát sự đời mà thôi. Sợ quá, cái mùi hôi tanh đó!

Cảm ơn Thầy.

Cảm ơn chị KH, chúc chị vui tiến.

Kính thư,

NT

Nhấn Hòa, ngày 2 tháng 8 năm 1997

NT,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 21-6-97, được biết con làm Pháp Luân Thường Chuyển đã có hiệu lực, nên đã cảm nhận được mùi hôi tanh của đối phương. Càng tu càng cao, khi bước vào cửa Trời, cũng có thể gặp được những con quỷ hình hài tanh hôi, chỉ có trì niệm Nam Mô A Di Đà Phật thì mới giải được mà thôi. Cố gắng hành đi, tương lai muốn lo việc gì cũng không lo được, thức hòa đồng mở rồi, thì chẳng buồn lo là gì, chỉ vui hành trong thanh tịnh mà thôi. Từ từ sẽ dẹp bỏ những động loạn bên ngoài, chỉ hướng tâm về thanh tịnh hành thiền mà thôi. Chúc con vui tiến trong thanh tịnh.

Quý thương,

Lương Sĩ Hằng

ĐỨC QUỐC

Ngày 25 tháng 6 năm 1997

Ông Tám kính mến,

Con là MH ở tại Tây Đức, con có vài lời muốn hỏi ông Tám.

Đầu thơ con không quên cầu chúc cho gia đình ông Tám dồi dào sức khỏe, cùng tất cả bạn đạo tu hành tinh tấn. Ông Tám, từ khi con theo pháp thiền đã có gặp ông Tám, nhưng gặp ông Tám thì con cảm thấy nhẹ nhàng và thoải mái, không bận bịu gì cả, nhưng khi về đến nhà con nặng nề và không có thực hành thiền, đến khi con mang bầu Mỹ Huyền, con của con, con lại bệnh. Có khi con nghe bên tai con nói văng vẳng, nhưng cũng có lần con suy nghĩ những chuyện mà con không bao giờ nghĩ tới được, có lúc con muốn niệm Phật nhưng niệm không được. Con đi làm 8 tiếng đồng hồ mà con nghe những gì con không nghe được, cho nên con mới nói ra bằng lời: “Không biết, không biết”; hết tám tiếng đồng hồ, ở trong hăng làm con suy nghĩ khác, về nhà con suy nghĩ khác. Khi con bệnh, lúc đầu con niệm Phật, sau con quên niệm Phật và nó biểu con làm gì thì con làm nấy, nó biểu con hỏi gì thì con hỏi nấy. Con quên niệm Phật, đầu con nó nhức vô cùng, bây giờ còn nhưng ít hơn; khóc cười, con muốn khóc thì khóc, muốn cười thì cười mà con lại nghĩ yêu người này người kia mà con chưa yêu bao

giờ. Từ khi con bệnh cho tới nay con tỉnh táo lại, hiện giờ con lại siêng thiền, nhưng có điều nằm ngủ con lại thấy những chuyện gì, thức dậy thì con sợ lắm, còn bây giờ, nhiều người con không muốn nghĩ tới, nhưng con lại nghĩ. Còn về tâm linh con không biết sao, nhưng mà con biết mình làm sai những gì thì con nhớ hết, nhưng có điều tình thương con chẳng thương ai hết, con người con bây giờ nhiều khi con nghĩ có phải con không nữa. Không thương, không ghét bất cứ ai, con muốn nói ông Tám, trước kia con chưa gặp pháp thiền này, má con có nhập xác và gởi qua cho con bùa nhưng là một tờ giấy vàng, khi con bệnh con muốn kiếm lá bùa đem đốt nhưng lại mất con tìm không ra, nhưng hiện giờ má con nói không có nhập xác nhưng tự má con nói đạo mà thôi, con không biết làm sao nữa. Xin ông Tám cho con vài lời minh giải, còn ông xã con làm biếng thiền, hiện giờ con đang thiền mỗi ngày.

Cuối thư, con cầu chúc ông Tám thêm tuổi để cứu độ chúng sinh, trẻ mãi.

Con,
NTMH

Còn về kiếng Vô Vi, nhà con ở hai tầng trên lại là hai phòng ngủ, còn phòng khách thượng kiếng lại ở dưới. Con không biết vậy có ảnh hưởng gì không, cảm ơn ông Tám.

Nhãn Hoà, ngày 2 tháng 8 năm 1997

MH con,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 25/6/97, được biết con đang bị thần kinh suy yếu, vậy con nên tìm bác sĩ thần kinh chữa trị thì con sẽ được ổn định hơn.

Còn về việc học tu thiền thì phải ý thức rõ ràng, thiền là để tự cứu từ tâm lẫn thân tức là phải tự ý niệm Phật, để tự giải nghiệp tâm thì thần kinh sẽ mạnh. Vừa uống thuốc của bác sĩ vừa tập niệm Phật cho thần kinh ổn định, nhiên hậu mới học thiền. Không nên y lại nơi thiền mà không hiểu nguyên lý sống động của tâm thức thì thiền sẽ không có kết quả. Vậy con nên xin bác sĩ thần kinh chữa trị một thời gian. Chúc con may mắn.

Quý thương,

Lương Sĩ Hằng

C, ngày 1 tháng 1 năm 1997

Kính thưa Thầy,

Đầu thư con xin kính chúc Thầy được dồi dào sức khỏe. Con định viết thư thăm Thầy từ lâu, nhưng con không có địa chỉ. Con biết Thầy từ lâu, khoảng 10 năm qua sách, phim, băng, nghe Thầy chỉ dạy, bao nhiêu điều hay lẽ phải, nhưng con không hành được, vì con còn ngu muội, tham, sân, si lắm, mặc dầu con ăn chay trường mấy

năm nay. Mẹ con, dì con ăn chay và hành pháp của Thầy, trái lại con ăn chay mà không hành được.

Cách đây 5-6 tháng, cậu “Minh”, bạn đạo của mẹ xuống chơi và bảo con hành đi, cậu chỉ cho, làm thử cậu xem. Con làm được, vì con thường thấy mẹ con hành. Cậu nói biết mà không hành thật uổng, thôi hãy cố gắng hành đi, cậu giúp cho.

Bạch Đức Thầy! Mỗi con người ai cũng có một mảnh đời thâm kín, riêng tư, vui buồn, thương, hận, khác nhau. Con nói câu này Thầy ở phương xa hiểu được con mà. Hiện giờ con phải cố gắng khắc phục mặc cảm tự ái của con để mà sống, nuôi dạy hai trẻ, trả hiếu cho mẹ. Ở với mẹ (mẹ già không làm ra tiền), với đứa em trai, con không có nghề nghiệp nào chính cả. Bởi vậy sống mà nhờ vào sự giúp đỡ bao nhiêu người trong gia đình, con thấy buồn và tủi thân cho mình lắm. Nếu như gia đình êm xuôi, bằng ngược lại, thì lời qua tiếng lại, người khổ tâm nhất là con. Con nghĩ chắc kiếp trước con không tu, cho nên kiếp này con phải chịu như vậy.

Bạch Đức Thầy! Hôm con đi dự lễ tang ông “Sáu”, con có duyên gặp dì “L”, và dì chỉ dạy cho con nhiều điều hay lẽ phải lắm, tuy thời gian quá ngắn, cộng thêm được Thầy ban phước đức, hồng ân chú niệm cho con mặc dây chuyên, nhưng con có xứng đáng đeo vào cổ không thua Thầy. Vì con tự kiểm bản thân mình con ngu muội, tham, sân, si, tự ái, mặc cảm vẫn còn, nhất là hay làm cho mẹ giận.

Nay con viết bức thư này, trước kính chúc sức khỏe Thầy, sau đó nói lên những gì con đã nói trong thư, có điều gì sai sót và làm phật ý Thầy, con cúi đầu lạy tạ ơn Đức Thầy từ bi hỉ xả tha thứ tội cho con. Con mong rằng

khi Thầy nhận được thư con, sau thời gian ngắn, con nhận được đặc ân của Thầy gửi về cho con, đó là liều thuốc động viên cho con tu học tiến thêm.

Kính thưa Đức Thầy! Con xin phép tạm ngừng bút, chúc Thầy dồi dào sức khỏe.

*Con,
LTH*

Sydney, ngày 2/3/1997

TH con,

Thầy nhận được thư con đề ngày 31-1-1997, được biết con đang thật tâm tưởng nhớ và chúc sức khỏe cho Thầy. Thành thật cảm ơn con.

Bao ngày xa cách không gặp, nay con được nghe tiếng Thầy đã phục vụ không ít những người VN hải ngoại đang ở trong tình trạng như con. Tham, sân, si, đủ chuyện, nhưng Thầy cũng cố gắng ảnh hưởng cho người được biết lấy vị trí của chính mình mà tự tu để giải tất cả nghiệp chướng từ tiền kiếp tới bây giờ. Hiện tại khắp thế giới đều có người chịu tu sửa, thực tâm để hướng về đạo tự tu tự tiến trong thực hành. Nay con có duyên lành được nghe qua lời giảng của Thầy, được nghe nhiều người nhắc nhở và được gặp mặt Thầy cách đây nhiều năm trước. Nay tái hội để con cảm thức chính con chưa chịu sửa và cứu con. Nếu con bằng lòng tu, tức là con tự cứu con, con hành pháp, pháp lực càng ngày càng mạnh thì

nghiệp lực sẽ giải tán. Nhiều kiếp, chúng ta mọi người ở thế gian đều không nhiều thì ít cũng có nghiệp tâm.

Luân hồi làm người chỉ để học thương, yêu, thức tâm, khai triển và phục vụ. Nếu con muốn kiếm có tiền sống thì con phải có tinh thần phục vụ. Con nhìn thấy Thượng Đế đang phục vụ quần sanh, vạn linh từ sâu bọ cho đến con người, Ngài đều ban chiếu thanh quang cứu độ. Con là phận sự của một con người - Trời Đất Người - con ở vị trí con người là thế thiên hành đạo mà con không biết con, con không chịu nhận pháp để lập lại sự quân bình của chính con là uống cho một kiếp làm người có cơ hội học để tiến, nhưng mà không học, làm sao tiến? Thầy sống mấy chục năm trong thực hành phương pháp PLVVKHHBPP. Đêm đêm lo tu sửa, thực hành tiến hóa và phục vụ bạn đạo đến ngày hôm nay. Thầy được vui khỏe, trẻ đẹp lại cũng nhờ phương pháp công phu của pháp lý mà thành đạt được, chớ Thầy ra đây hai bàn tay không cũng như con, đâu có tiền, lớn tuổi rồi đi xin việc làm chẳng có ai cho, chỉ biết tu thôi, tu để hưởng về thanh tịnh để gần gũi Trời Phật, để thấy chấn động của càn khôn vũ trụ đã giáo dục con người tiến hóa hướng về tâm linh mà trở về thiên quốc.

Vốn hồn con từ tam thập tam thiên giáng lâm xuống thế gian, chớ không có một người nào ở thế gian có thể chế biến con ra được hết. Nếu con hiểu được chính con, phần hồn con là chủ của thể xác, nếu hồn không tu thì thể xác phải hư. Hư chỗ nào? Hướng dục sinh con, nghiệp lực càng ngày càng gia tăng. Con thấy người mẹ ở thế gian, người nào cũng là khổ hết, chịu hết bao nhiêu sự nhịn nhục mới nuôi con khôn lớn. Khi nó hiểu được chút đỉnh là trách móc mẹ hiền của nó, không thương nó, vì nó

không hiểu nó! Nó hiểu nó thì nó là khả năng của vũ trụ, bằng lòng xây dựng sửa chữa tu tiến, thì phát triển luồng điện trong nội tâm. Khối óc khai mở, tâm tư xán lạn, hòa đồng với các giới, không tham lam tức là giữ được chữ tín để sống, thì làm sao không có cuộc sống tốt.

Người tu nói một là một, hai là hai, tự dẹp tự ái và sân si. Biết được cha mẹ, biết được Trời Phật, thì chúng ta phải tu sửa để tâm thân được an lạc, tức là cha mẹ lúc nào cũng muốn con khỏe mạnh, không muốn con rầu, mà không muốn con đau khổ, mà chẳng muốn con nuôi cha mẹ nữa. Con thức tâm hiểu được nguyên lý của Trời Đất, là con đã có cơ hội tự đi và phát triển vị trí của chính con trong tinh thần phục vụ và phục vụ. Con chịu phục vụ tức là có tiền. Thế gian cần người phục vụ, cần người làm việc, mà con siêng năng làm việc, đó là con có tiền rồi. Thầy cũng vậy, năm nay 74 tuổi, đêm đêm lo làm việc với các con. Thơ của con đến bao nhiêu sự trần trụi vô minh đem lại cho Thầy, Thầy phải phân giải rõ rệt để cho con hiểu con, cũng như quá trình bản thân của Thầy đã tu và tự hiểu, chớ không phải nhờ tranh chấp mưu mô lường gạt, tương lai sẽ đau khổ, không đi đến đâu. Đốc lòng tu sửa chính mình thì tương lai mới có cơ hội vị trí tốt. Vạn sự trên đời là không, tranh chấp để làm gì? Dành giựt để làm gì? Ôm việc để làm gì? Sửa tâm, sửa tánh tiến hóa hòa đồng với cả càn khôn vũ trụ, mới thấy chấn động của vũ trụ quang đang hòa hợp với chúng ta, mà chúng ta không chịu hướng tâm về đó để xây dựng trí tâm thanh nhẹ, cơ tạng yên ổn thì bản thân bất độ hà thân độ. Chính mình không giúp mình làm sao giúp được ai. Cho nên tu, người tu biết được một chút đỉnh cũng tha thiết mong người kế tiếp phải tự tu tự tiến trong xây dựng.

Ngày hôm nay con có duyên lành, gặp được người tu thờ thể trong tâm thức của con và cho con hiểu rằng phải tu mới có tiền, chớ tiền không giúp con, địa vị không giúp được con. Con đã có địa vị cấu thành bởi Trời Đất - từ siêu nhiên hình thành một thể xác vi diệu vô cùng như thể xác của chính con, toàn là tự động, hiểu được điều này, điều kia, điều nọ. Biết ăn chay là tốt, ăn mặn là sát sanh. Mà hiểu cái nguyên lý đó mà thực hành đúng đắn, thì tâm trí nó mới bừng khai sáng suốt thì tâm đạo sẽ dồi dào; lúc đó con lại dũng mãnh tu hơn, thấy nhiệm vụ của chính con, nhiệm vụ sửa mình để độ cho những người kế tiếp thì không bao giờ con thất nghiệp và không có việc làm. Lúc nào tâm tư chúng ta cũng có việc làm, xây dựng cho chính mình trong chu trình tiến hóa rõ rệt.

Người tham, sân, si, là người chưa hiểu lấy chính họ; họ hiểu lấy chính họ thì thức hòa đồng sẽ mở. Họ thấy họ sống với càn khôn vũ trụ, sinh sống là vũ trụ, mà mỗi đêm Soi Hồn, làm PLTC thì nó mới khai thông nội tạng. Lúc có con mới thấy càn khôn vũ trụ từ trong con mà ra, xác này có kim mộc thủy hỏa thổ, tim gan tỳ phế thận đầy đủ, liên hệ với càn khôn vũ trụ, mà con nào hay biết được? Con tưởng con là không ăn chung gì! Con là quan trọng, con là một ánh sáng tại mặt đất nếu con chịu lập lại quân bình, hội nhập với chấn động của càn khôn vũ trụ thì tâm thức con sẽ sáng ra, thấy rõ đường đi hơn, mới thấy rõ pháp là quan trọng. Càng ngày càng thấy rõ càng tu nhiều, thực hành đúng đắn thì pháp lực càng ngày càng mạnh, nghiệp lực từ tiền kiếp của con phải giải tán, không còn lưu luyến trong tâm thức của con, con lấy gì mà sân, si, buồn, tủi nữa.

Thực hành để khai mở thức hòa đồng xán lạn, chuyển qua nơi đó là điều mong muốn của nhân sinh, hiểu rõ cơ Trời, Thượng Đế đã làm biết bao nhiêu cho nhân sinh, phục vụ quần sinh từ li từ tí, nhưng nhân quần phản trắc, hiểu lầm là mình hay hơn người khác, hiểu lầm là mình giỏi hơn người khác, làm những điều sai quấy tưởng là đúng, tự hành hạ tâm thân mà không hay. Cho nên nhiều người ở thế gian hành đạo cũng có, theo Thầy tu hành đạo một thời gian rồi phản Thầy. Mutu mô chuyện này, mutu mô chuyện nọ, rốt cuộc là tự hại mà thôi, thì Thầy cũng đành bó tay mà dứt khoát để cho họ tiến riêng con đường của họ; sau khi đặng rồi họ thức tâm, lúc đó họ sẽ quý những lời Thầy đã và đang giảng cho tất cả mọi người tự thức.

Ông tu ông đắc, bà tu bà đắc chớ Thầy đâu có nhận đồng xu nào các bạc nào đâu. Thầy lo cặm cụi nhịn nhục, tiền bạc cũng phải nhịn để được mỗi ngày Thượng Đế ban chiếu thanh quang để Thầy qua được trong tinh thần phục vụ con. Nếu con nhận được, con cảm thấy quý, con thực hành như Thầy, tức là tương lai con sẽ là Thầy. Tất cả sinh linh tại thế gian chung sống trong quả địa cầu càn khôn vũ trụ là một, mọi người mang một xác phàm tức là một tiểu thiên địa, không khác gì càn khôn vũ trụ. Bên ngoài có gì, bên trong có nấy, nếu chúng ta chịu tu thanh tịnh thì sẽ thấy hết, không phải cầu xin ông này ông nọ mà để có. Cầu xin chùng nào thì động loạn chùng nấy, không có tiến đâu! Sửa mà tiến hóa mới thật là giải quyết được trận đồ, tâm linh sáng suốt mà hành sự.

Thầy chỉ có bao nhiêu lời nhắn nhủ con, nếu con bằng lòng tu, đó là phước cho chính con, con thực hành

là con đạt, con làm là con có, con không làm thì hoàn toàn không có gì hết.

Chúc con vui tiến.

*Quý thương,
Lương Sĩ Hằng*

G, ngày 6 tháng 5 năm 1997

Kính thưa Đức Ông Tám,

Con nhận được thư ông Tám con rất mừng. Lần này con làm phiền ông, con tu như vậy mà má con chết có được hưởng chút gì không? Con muốn biết hiện giờ má con ở đâu. Con thương má con lắm, vì má con chồng chết mới có 23 tuổi mà phải nuôi 2 đứa con, ở vậy cho tới chết. Má con hiền, buôn bán ngay thẳng, không xảo trá, cần cù lo nuôi con.

Má con chết ngày mùng 9 tháng 1 năm 1995, năm Hợi, mất lúc 6 giờ sáng, Trần thị Nhụy. Chồng con chết ngày mùng 1 tháng 7, năm 1987, Nguyễn Thanh Nhàn.

Cúi xin ông Tám coi giùm má và chồng con hiện giờ ở đâu. Con ráng cố gắng tự tu tự tiến, nghe lời ông Tám dạy, phải nhẫn nại, chịu nhục thì mới nên. Con đau thai lên kiếp này toàn là đau khổ khóc thầm một mình, nhớ lại khoảng đời hy sinh cho chồng con mà nào ai biết, cứ bị nghi oan.

Lúc rày con ngồi thiền không được lâu như lúc trước, con buồn quá ông Tám ơi! Con phải làm sao trả hết nghiệp thế gian, con sợ con chết rồi hồn con sẽ về đâu? Con khóc hoài, phải làm sao cho hết khóc. Con biết khóc là hèn mà tự nhiên nhớ tới là nó chảy nước mắt. Con cảm ơn ông Tám rất nhiều, xin ông cứu con ông Tám ơi!

Con,
PTT

Montréal, ngày 16 -5-1997

T con,

Ông Tám đã vui nhận thơ con đề ngày 6-5-1997, được biết con rất động loạn, nhiều chuyện không với tới được mà con cũng muốn làm, như chuyện cha mẹ con đã mất rồi là về phần hồn, mà chính con phần hồn con không chịu tu làm sao cứu cha mẹ. Cho nên con muốn cứu cha mẹ phải dốc lòng tu để cho phần hồn con càng ngày càng sáng suốt thì cha mẹ con bình an. Con bình an tức là cha mẹ bình an, con thanh tịnh tức là cha mẹ thanh tịnh. Con chịu tu thì tự cứu, không có nhờ đỡ ai được hết, ông Tám không làm những điều gì mà không có thể làm được, cũng như ông Tám lãnh bao thầu tất cả thế giới, cả càn khôn vũ trụ, chuyện đó ông Tám không có làm được, ông Tám là một người tự tu tự tiến mà thôi. Con muốn học theo đường lối của ông Tám, con phải thực hành

đúng đắn, tự tu tự tiến, niệm Phật, nhịn nhục tối đa, phục vụ tất cả mọi người. Hiện tại con có gia cang được vui tốt, con có tinh thần phục vụ thì tương lai con chết phần hồn con sẽ bớt khổ đi.

Người khổ là người ích kỷ, xấu xí, so đo, cần nhân, phá rối tâm thức của chính mình là người khổ mà thôi. Còn vui hòa với tất cả, chấp nhận chung tiến và ảnh hưởng lẫn nhau, đó là người lúc chết sẽ được cứu và thanh nhẹ. Con có một cái thể xác của Trời Đất đã hình thành, có khối óc, có tay chân mà con thiếu thanh tịnh không có khám phá được, cái tiểu thiên địa này hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ mà tiến, thành ra lúc nào trí óc con cũng rối ren, chấp chuyện này, chấp chuyện kia, chấp chuyện nọ, không chịu cởi mở mà phát triển ra? Vui với tất cả mọi người, không sao! PLVVKHHBPP là thực hành khai triển tâm thức, khai mở trí óc, hòa cùng càn khôn vũ trụ, chớ không phải là chuyện nhỏ, mà con hành PLVV cứ cần nhân, nói chồng nói con, nói ba láp ba xàm, làm lộn xộn tâm thức của chính con và không phát triển được. Lần này là lần cuối cùng ông Tám cho con biết phải tu đi, PLVV có phương pháp đàng hoàng, đêm đêm rảnh lo tu thiền, ban ngày lo phục vụ hết lòng, thương yêu các con là đủ rồi. Con làm chuyện nghịch thì các con nó đâu có phục con. Con thấy con làm nhiều chuyện nghịch thì các con nó đâu có phục vụ con. Con thấy con làm một người mẹ hiền, con phục vụ các con, con thương yêu các con, con quý các con, chúng nó sẽ quý con và nó noi cái hạnh của con, tức là nó cũng phải theo cái con đường con tu. Và con tu con được minh mẫn, được sáng suốt, biết phục vụ, biết xây dựng cho gia cang thì mới ảnh hưởng được các con; chớ con nói con tu, con bỏ tất cả

con đi tu, đâu có được, rồi chúng nó ai lo? Con mình để ra mình lo. Con tu là con lo cho các con, con tu con thanh tịnh, là các con được hưởng phước đức của người mẹ, có bấy nhiêu đó mà làm, không nên biết cái chuyện cõi bên kia, cõi bên nọ để làm gì? Cái chính con, con chưa biết mà muốn biết cõi bên kia, ba tôi sao, má tôi sao? Mà chính tôi sao tôi không biết! Tôi phải biết cái sự sai lầm của tôi sửa tiến mới là đúng. Cho nên con nói: “Tôi tu rồi tương lai tôi sẽ về đâu”? Bây giờ thần kinh con lộn xộn, mà con tu con ổn định là tự nhiên con trở về với thanh tịnh là chỉ có về Trời, không có xuống âm phủ. Làm người mà thiếu thanh tịnh là chết chỉ xuống âm phủ không có được về Trời. Con muốn trả hết nghiệp? Nghiệp con đã bao nhiêu kiếp rồi, bây giờ con chỉ tu gỡ lần lần, không có trả hết được, gỡ được phút nào hay phút nấy. Bây giờ con gắng tu đi, tâm mồm lo tu đi, nhịn nhục phục vụ tối đa, gia càng tốt đẹp, lúc chết cũng an vui. Kể sống như người chết, an vui, không nên nghĩ sai về người khác, sửa mình để tiến hóa là chánh.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

Ban Đạo NSW

Hỏi: Kính thưa Đức Thầy, trong phần trả lời câu hỏi của Mục Bé Tám trên LED112: “Tại sao làm người lại thiếu ý chí dũng mãnh?”, Thầy có đề cập đến danh từ “tâm linh

và phần hồn". Chúng con đều lẫn lộn danh từ "tâm linh và phần hồn", vậy kính xin Thầy giải thích "tâm linh và phần hồn" là danh từ đồng nghĩa hay khác nghĩa? Nếu khác thì tâm linh là cái gì? Chúng con cảm ơn Đức Thầy.

18/8/97

Thầy đáp: Tâm Linh và phần hồn đồng một nghĩa. Có tâm linh mới có phần hồn.

Adelaide

Ngày 2 tháng 8, 1997

Kính thưa Thầy,

Chú Lâm Hữu Hội ở Brisbane, tiểu bang Queensland có việc sau đây và xin được thỉnh ý Thầy. Sau khoảng một năm sống ở Brisbane, Chú Hội đã tiếp tục hành thiện và quen biết một số bạn bè người Việt tại Brisbane. Mới đây có một vị bác sĩ người Việt, cũng là Hội Trưởng của một hội gì đó của cộng đồng người Việt ở đó, tỏ ra hâm mộ pháp môn của mình và đề nghị Chú Hội viết bài để quảng bá PLVV trên một tờ báo Việt ngữ tại Brisbane. Chú Hội không viết nhưng đã đưa cho vị ấy một cuốn "Thực Hành Tự Cứu" để tùy nghi sử dụng. Theo Chú Hội nói thì vị ấy sẽ dựa theo sách này và viết các bài về Vô Vi để đăng báo, mặc dầu bản thân bác sĩ ấy đã hành thiện chừa thì không được rõ.

Kính xin Thầy cho vài lời chỉ giáo, để việc truyền bá PLVV được thực hiện trong trật tự chung. Cảm ơn Thầy.

Lương Sĩ Hằng 203

*Kính thương,
Trần Hải Tân.*

Thầy đáp: Chú Hội đưa cuốn Thực Hành Tự Cứu cho bác sĩ là đúng rồi. Còn muốn phổ biến pháp lý thêm thì cũng nên đưa băng giảng, hay là vấn đáp, hay cuốn Tham Gia Phát Triển Trí Tâm.

Hỏi: Xin Bé Tám giải cho:

Lúc gần đây, có một bạn phổ biến một tập nói về Pháp Luân có trích lời ông Tư và Bé Tám chỉ dạy về Pháp Luân. Bạn này có chỉ hơi thở dò Phi Long hướng dẫn. Có một số nhỏ làm theo thì thấy thở được rất dài, có người cả chục phút, có người nửa giờ, có người một giờ. Có người chữa được bệnh mình rất kỳ diệu, nhờ thở theo Phi Long.

Trước nay ông Tư và Bé Tám đâu có bao giờ dạy thở dài như vậy. Xin Bé Tám vui lòng giải thích cho, thực hư thế nào?

Xin cảm ơn.

Đáp: Pháp Luân Thường Chuyển thì phải hít vô đầy rún đầy ngực tung lên bộ đầu liên tục làm như vậy hơi thở sẽ được dài, khai thông mạch nhâm đốc lúc ấy dùng ý tưởng sẽ tự động hít vô càng ngày càng dài.

Pháp Luân Thường Chuyển rất hữu ích, có thể giải tất cả uất khí trong nội tâm, kể hung hóa hiền đó là phương thuốc trị tâm bệnh, nhiều người cố gắng làm vừa hít là mê liễn và nhập định thì huệ tâm mới khai mở được.

Bản chỉ Pháp Luân Thường Chuyển của Lý Công Luận rất đúng, người tu cố gắng làm đúng sẽ đạt tới sáng suốt, linh tánh khai mở sẽ hiểu được nhiều việc, nói năng lưu loát, âm thanh sẽ được thay đổi dịu hiền, kẻ hung hóa hiền là vậy, khi huệ tâm bắt đầu khai mở thì hơi sợ sệt, tiếp tục niệm Phật. Lúc đó viá nhẹ rồi, siêng năng tiếp tục tu thì sẽ dứt khoát chuyện đời không còn tranh chấp hơn thua và giải mở tất cả những sự kích động và phản động của tình đời, trí sáng và vui. Cần thời gian thực hành Pháp Luân đúng thì sẽ khai triển chiều sâu trong nội thức, hiệp khí cùng Trời Đất sẽ được bình an. Muốn biết hơi thở dài hay ngắn thì để bông gòn ngay lỗ mũi, nếu bông gòn rớt lúc đó chúng ta định là bao nhiêu phút chứ không nghe ai nói hết.

Cố gắng hít lâu ngày sẽ dụng ý chuyển Pháp Luân, lúc đó sẽ lâu và thông. Ý chuyển điển khí chứ không phải hơi thở, mê và nhập định luôn. Pháp này chỉ cho tội phạm làm rất quý. Kẻ hung sẽ trở nên hiền.

Bé Tám

VIỆT NAM

LT, ngày 1 tháng 7 năm 1997

Kính thưa Thầy,

Con tên là P 61 tuổi, nguyên quán tại QN; từ năm 1988 đến nay thường trú tại huyện L, tỉnh Đ. Chồng của

con là L 71 tuổi. Con gái của con là PP 44 tuổi. Cả nhà đều tu theo PLVVKHHBPP.

Kính thưa Thầy, vợ chồng con từ lúc còn tuổi thanh xuân đến lúc bạc đầu đều là công nhân, cán bộ của nhà nước và QĐND VN, nay đã nghỉ hưu.

Kính thưa Thầy, con bị rất nhiều bệnh nan y như ung thư tử cung, hẹp van tim, viêm và loét dạ dày và hành tá tràng, gãy đôi cột sống, viêm khớp mãn tính, mùa rét rất đau nhức, đi lại khó khăn, đi chữa trị nhiều nơi mà không khỏi, nên con tự giác làm đơn xin nghỉ hưu từ tháng 8 năm 1978. Trước khi nghỉ hưu, cấp trên cho con được giám định sức khỏe, được biết là bệnh nan y, cấp trên khuyên con là ưng đi điều trị Sài Gòn hay Hà Nội thì trên vẫn giải quyết vì sợ không sống quá hai năm nữa. Nhưng con vẫn kiên trì xin nghỉ để được tự do lựa chọn con đường chữa trị cho chính mình. Sau khi được nghỉ hưu từ 1/8/78, con tự nghĩ chắc kiếp trước có làm điều gì sai quấy nên kiếp này mới gánh chịu như thế này. Từ đó con theo đạo Phật tụng kinh, gõ mõ, rước ảnh, lộng khung thờ, tụng tại nhà, nhưng thấy không hiệu nghiệm. Con lại thêm một bước nữa là đến các điện lên đồng bóng cúng lạy cầu xin để chữa trị nhưng bệnh vẫn không giảm tý nào. Có một lần đang cầu xin Ông Trên thì một vụ nhập xác đồng về xưng là Địa Mẫu, bảo rằng nếu con không nghe, ngang bướng thì bà cho xe cán chết. Khi về con nghĩ rằng nếu thật là Tiên hay Phật không bao giờ có lời lẽ như trên, nên con giảm đi cúng các điện. Ở nhà lo tụng kinh, gõ mõ, nhưng môn tu này rất khó là dễ lộ bí mật, ồn ào, tổ chức dễ phát hiện. Nhiều lần con bị kiểm điểm tư cách người đảng viên CS trước CB là mê tín, dị đoan... Những lần đó đến các điện thì ông chồng con phải đưa đi

ban đêm, ông đứng ngoài gác, có gì ông xin hộ và đỡ đầu cho, nhưng không thể lâu dài được vì con nghĩ là mình cầu xin Trên nhiều quá, Trên thì bảo không nghe theo họ sẽ hại đến tính mạng mình, nên thôi là đúng.

Kính thưa Thầy: Duyên lành lại đến, một hôm con đang bế tắc con đường tìm tâm linh chân chính, đến nhà bà bạn ở ĐN chơi, tâm sự về bệnh tình... thì gặp con gái bà bạn là sinh viên trường Đại Học Tổng Hợp H. về phép, cháu nghe con tâm sự về sức khỏe và đang chọn con đường để tu học, thì cháu lại cho con một quyển sách *Tôi Tâm Đạo 1-2-3* do anh H. viết, được quyển sách ấy, xem thoáng qua, con mừng vô kể, con xin luôn đem về nhà làm tài liệu luyện tập để tu theo pháp của Đức Thầy. Kính thưa Đức Thầy, từ khi đọc được quyển *Tôi Tâm Đạo 1-2-3* từ 1/79 đến nay con luyện tập chưa bỏ một đêm nào, từ đó hằng năm con đều vào SG tìm đến anh H. và anh N. để được học hỏi thêm. Sau này lại tìm đến anh Sáu L. Bình Thạnh và bà B. ở cư xá TĐ để học hỏi kinh nghiệm tu tập. Kính thưa Thầy, tâm nguyện của con là làm sao gặp được Thầy để thỏa lòng mong ước một vị ân sư đã đưa con vào con đường tu chính pháp, giúp cho con giải quyết nghiệp trần. Từ nhiều căn bệnh hiểm nghèo khó trị, sống tạm vài năm để rồi rời khỏi cõi trần, nhưng nay đã 10 năm rồi vẫn còn sống, vẫn khỏe mạnh, sáu bệnh nan y nay không còn nữa. Từ 42 cân con lên đến 63 cân lúc trên 58 tuổi, từ 60 tuổi đến nay còn gần 60 cân, đặc biệt da thật hồng hào, tươi vui khỏe mạnh. Kính thưa Thầy: Ông chồng con thấy con tu theo pháp của Thầy có hiệu quả rõ rệt, không tốn tiền, không tốn thuốc mà những bệnh nan y đều tiêu hết, người khỏe, trẻ hơn xưa, đúng là cải lão hoàn đồng, nên ông ấy đã vào tập luyện

từ 7/91 đến nay, theo ăn chay trường cả nhà, giảm và đi đến bỏ hút thuốc lá, không nghiện rượu chè. Chồng con hay đau đầu, bị cột sống, nhưng ngồi và Soi Hồn, Thiền Định, nay cũng đã đỡ nhiều, không tốn tiền thuốc. Thầy ơi! Con quá thương, quá nhớ Đức Thầy, con luôn tâm niệm là làm sao gặp được Thầy là một vinh hạnh nhất đời con. Được tin Đại Hội Vô Vi Á Âu Tương Hội tại Thái Lan năm 96, con đã làm đủ thủ tục để đi dự Đại Hội cùng gần 90 bạn đạo VN, nhưng rồi tan biến mất, đã đi không được mà công an còn gọi lên thẩm vấn. Con đến công an vui vẻ trả lời là nhiều căn bệnh và tình tiết như trình bày trên với Thầy cho công an nghe, và nói với công an rằng con tu theo pháp ông Lương Sĩ Hằng PLVVKHHBPP nhờ đó mà lành bệnh, mạnh khoẻ lên cân như hôm nay. Họ rất ngạc nhiên, nhờ con bày họ tập như con và chỉ nhà con, hẹn ngày họ đến con cho họ một quyển Phương Pháp Công Phu của Đức Thầy để họ tập. Từ đó đến nay gần 7 tháng rồi chưa thấy họ trả lời ra sao cả. Kính thưa Thầy, trên đây là tóm tắt đôi nét về con đường tâm đạo của con và chồng con để Thầy cho thêm lời dạy và con qua thực nghiệm một thời gian dài có một điểm hơi lạ con xin trình bày để Thầy minh giải cho con hiểu thêm:

1- Qua 17 năm công phu ròng rã không bỏ một đêm nào thì ngay trên đỉnh đầu nơi xoáy óc có một lỗ trống từ từ mở rộng đến nay đường kính cỡ 4-5 cm, chỗ ấy rất mềm và vòng quanh chỗ ấy hơi mềm hơn chỗ khác.

2- Khi gặp anh H., anh bảo con ngồi thiền giờ âm từ 7 giờ tối đến 11 giờ đêm vẫn được. Con chưa dám ngồi vì sợ ma nhập, nhưng tháng 4/97 gặp anh N. về phép anh có ghé nhà con thăm chơi trên chuyến cùng đi VT về, anh N. cũng bảo con là chị P nên ngồi thiền giờ âm như anh H.

*kháng trường thọ để dìu dắt đàn con trở về nguồn cội.
Con xin gửi lời thăm bà Tám và cô Tuyết vui khoẻ tâm
thân an lạc.*

*Tôn kính,
Con P.*

Montreal, ngày 18/9/97

P. con,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 1/7/97 được biết con đã trải qua một cuộc thử thách lớn lao nhất của phần hồn, từ lúc chào đời cho đến nay. May thay và lành thay, con đã ngộ PLVVKHHBPP, dốc lòng tu sửa cho chính mình, hướng về phần hồn và tiến hóa. Con và chồng con cũng đã nhận thức được cuộc đời là tạm: mất mũi tai miệng nghe theo một lý thuyết xây dựng thiên đàng tại thế, nhưng ngược lại tai nạn và khổ nghèo lại triển miên tại thế thì có.

Tại sao chúng ta thật tâm thật tình góp công góp của xây dựng mãi, nhưng chưa bao giờ thành đạt được? Ngày hôm nay con tu về PLVVKHHBPP thấy rõ phần hồn là chánh, xác là tạm, cảnh đời và chế độ kèm chế cũng là tạm - chỉ có phần hồn mới thật sự tiến hóa về cõi thanh nhẹ của trời đất, gọi là thiên đàng vô sanh bất diệt. Con bằng lòng tu tức là giải bỏ tất cả nghiệp tâm, không ôm chấp và giải quyết trận đồ tâm linh tiến hóa tới vô

cùng, thì chúng ta sẽ được mạnh khỏe, thức giấc trở về thiên quốc chung sống hòa bình thay vì ôm xác phàm, nhận lãnh mọi sự kích động và phản động không lối thoát.

Ở đời này, có thanh có trọc. Thanh là cõi Tiên Phật, thiên đàng. Trọc là hãm he, giết chóc, hù hiếp tạo ra tà thuyết, uơ không lối thoát. Con đã xác nhận sự tiến hóa của tâm linh của chính con, con tự tu tự tiến, không cầu xin nhờ đỡ bất cứ hồn ma nào giáng lâm xuống thế gian, xưng danh đủ thứ, nhưng rốt cuộc chúng nó là phần tử vô trách nhiệm, ham địa vị để hưởng ngũ vị mà thôi, đòi hỏi cúng quảy, quần áo, trang bị cho tốt đẹp dưới mắt phàm, ngược lại Tiên Phật là phần hồn giải nghiệp, tự tu tự tiến phát triển đến thanh nhẹ vô cùng. Phần hồn tiến tới điển giới thanh quang tốt đẹp, ánh sáng lộng lẫy hộ trì tiến hóa. Hiện tại ở Việt Nam, âm binh đang lộng hành, lập ra đạo này đạo nọ để thống trị phần hồn là điều không cần thiết cho toàn dân. Con ma có thể biết trong túi con có mấy đồng, mấy cắc nhưng không làm được việc cứu phần hồn tiến hóa, đồn nhau bước vào cõi âm u không thoát, lúc chết sẽ bị tội tham dâm tại địa ngục, càng không có lối thoát hơn. Tại sao người tu lại tham dâm? Vì hoàn cảnh xung quanh của những người mê tín dị đoan đã bùng bít và đóng góp, tạo thành đọa lạc và bất chánh. Tu theo đạo này đạo kia nhưng rốt cuộc phải thọ tội tại địa ngục là vậy. Ngược lại, con bằng lòng tự tu tự tiến, cương quyết dũng mãnh hành triển thì phần hồn càng ngày càng sáng suốt minh mẫn, dứt khoát tình đời, tiến hóa trong thanh tịnh, dù có chết đi nữa, cũng không có tội vì PLVVKHHBPP thực hành đúng đắn thì chỉ có giải nghiệp tâm, tức là dứt khoát tội tình tại thế và

không tiếp tục tạo nghiệp, thì làm sao phần hồn bị dọa được? Phật không có hộ phò, chúng ta dốc lòng tu đến đó thì pháp lực của Phật sẽ ảnh hưởng và dẫn tiến chính chúng ta.

Mục đích của người làm cách mạng - cách mạng là sao? Dứt khoát xa lìa thất tình lục dục thì phần hồn mới được siêu thoát. Nếu làm cách mạng, ôm xác ôm tiền thì tạo dục cho tâm thân bất ổn trong giờ phút lâm chung. Con và vợ chồng con đã hy sinh quá nhiều, nhưng học được gì? Chỉ học được sự thù hận mà thôi, tức là tự sát chứ không thoát nghiệp. Lúc tuổi trẻ, Thầy cũng rất quý mến những người đã hy sinh vì đất nước, nhưng cuối cùng Thầy đã xét lại thời gian của cuộc sống đều giới hạn, không thể thực thi đường lối không thoát tục được. Cho nên Thầy tìm đường tu cho tâm thân hoàn tất, hướng về nguyên lý hóa hóa sanh sanh của Trời Đất mà tiến thân. Càng tu càng thấy sự vi diệu của Đấng Toàn Năng đã an bài cho chúng ta vượt qua không biết bao nhiêu khổ cảnh trước mắt và trong tâm, nhiên hậu mới cảm thức được điều lành của Trời Đất đã hành sự. Niềm tin của Thầy từ đây tới lúc bỏ xác không bao giờ thay đổi. Các con đã thấy, Thầy một thân một mình không tiền không bạc đến ở xứ người, nhưng vẫn đi đây đi đó, khuyên độ mọi tầng lớp tâm linh tiến hóa. Ngày hôm nay con cũng đã nghe không nhiều thì ít sự vi diệu Thầy đã thành hình tại hải ngoại, được nhiều người quý thương và bằng lòng tự xây dựng như Thầy. Thầy càng tu càng nhỏ, ở VN thì càng tu càng lớn, chức vị càng to; đó là trật đường rồi! Thầy không biết lấy danh từ gì hơn là thấy mình như một cậu bé đang giao du khắp càn khôn vũ trụ, giữ vững lập trường tự tu tự tiến. Ma quỷ ở cõi trên cũng không ít,

nhưng Thầy trì tâm niệm Lục Tự Di Đà, mọi sự đến với Thầy tự nó sẽ tiêu tan, đến ngày hôm nay Thầy vẫn bình an và khỏe mạnh, dần thân phục vụ nhân loại không ngừng nghỉ. Những gì Thầy kể ở bên trên, chính vợ chồng con cũng ý thức được và ước mong xây dựng cho chính mình, thì tương lai sẽ ảnh hưởng những người kế tiếp. Cầu mong quốc thái dân an, ăn cơm trời phải hiểu tình trời yêu quý. Tuy người thế gian lao động trồng tủa, nếu không có nguyên khí của Trời Đất thì cây lúa làm sao hình thành tại mặt đất mà nuôi dưỡng quần sanh.

1. Nếu con trì tâm niệm Phật nơi đó, thì nó sẽ phát triển điển tâm - nơi đó mới thật sự tâm hành pháp của con, càng tu sẽ càng sáng suốt và sẽ hiểu được nhiều điều mà hồi nào đến giờ con chưa hiểu được. Cố gắng niệm Phật nhiều hơn, thì nơi đó sẽ trụ tốt.

2. Nên ngồi bắt đầu từ 9 giờ tối cho tới sáng nếu có thể ngồi được. Từ 9 giờ đến 11 giờ, âm khí mặt đất và cơ tạng sẽ tan biến dần dần, cho nên bên ngoài này có nhiều người đã cố gắng thiền từ 9 giờ đến 5 giờ sáng, sau đó họ tiếp tục đi làm, vẫn khỏe mạnh và tươi đẹp. Họ đã ngủ được trong lúc thiền, thật tâm dũng mãnh tiến về thanh quang thanh nhẹ. Tại VN, có nhiều người thiền tứ thời nhưng mà không hiểu luật trời thì cũng như không. Giờ tí từ 11 giờ trở đi là giờ trời đất thông khai, không có ma quỷ phá quấy, nghiêm chỉnh tu từ giờ đó trở đi thì tốt lắm. Tu đúng theo nghiêm luật của trời đất, đừng nên tham tu nhiều giờ mà không kết quả. Tu không đúng luật là mang danh tu mà thiếu tu.

3. Cái đó là vì khi con nằm xuống, phần vía của con chạy trong cơ thể - trong cơ thể của con cũng có cõi âm, kích động và phản động, hưởng ứng theo trực khí bên

ngoài xâm nhập. Đó là chứng minh con tu không đúng giờ vận hành của càn khôn vũ trụ, hay thấy chiêm bao là vậy, nhưng con nhớ cố gắng niệm Phật thì những chuyện lẽ lẽ đó sẽ tan biến không còn ở trong tâm thức của chính con - gọi là giải nghiệp, thì không còn nghiệp lai vãng trong lúc thiền nữa.

4. Cái đó là vía của con nhẹ xuất ra cảm ứng như vậy, chứ không sao đâu. Tu về PLVVKHHBPP, kẻ hung hóa hiền là vậy. Từ đó con thấy sợ sệt, thì trì tâm niệm Phật, thì lần lần con sẽ hết sợ và vui lên. Tất cả đều từ trong cơ tạng của chúng ta xuất phát ra, nếu chúng ta ăn uống bất cẩn, thì âm dương bất hòa thì nó sẽ xảy ra những việc chúng ta thấy mà người khác không thấy. Nhiều người tu theo PLVVKHHBPP thích xem phim chưởng, đọc truyện tàu, thì sẽ thấu nhận chuyện mơ hồ, biến thể ra nhiều cảnh Tiên Phật, tự xưng danh là ông này ông nọ, nhưng gia cang và tâm thân bất ổn, bệnh hoạn không hay. Tội nghiệp cho những người đó, không thành thật và trì tâm niệm Phật, tưởng lầm sách vở là chánh, kinh kệ là hay nhưng không hiểu sự đối trá của văn chương là sắp đặt cho gọn mà thôi: mê lầm trong mê lầm, tưởng mình là thật sự ngộ được Tiên Phật, lãnh nhiệm vụ đi đây đi đó quyến rũ người tu theo họ, nhưng cuối cùng cũng phải bị tan rã, không tiến hóa nổi. Mỗi hành giả tại thế gian cương quyết tự tu tự tiến thì mới giải quyết được trận đồ tâm linh của chính mình, và dần thân độ đời. Tu theo Phật thì phải bằng lòng hành khổ như Phật, chứ không phải vào chùa cầu xin Phật độ là được đâu. Phật ở chùa là Phật gỗ. Phật vốn không, thanh nhẹ vô cùng, vô hình vô tướng, chỉ có người tu Vô Vi, khai triển điển tâm thì mới thấy ở cõi thanh nhẹ, chứ không

phải trong căn nhà nhỏ hẹp ở thế gian dẫu. Cho nên Thầy đã khuyên bạn đạo trước khi rời khỏi VN, đã đặt kiếng Vô Vi khắp các nơi để cho người tu Vô Vi ý thức rõ sự trong lành và thanh nhẹ của trời đất mà tu, hướng tâm về trong lành thì luồng điện Đại Bi mới quang chiếu cho hành giả tu thiền. Tu Vô Vi là phát triển điển năng sẵn có của chính mình, tiến tới vô cùng nhiên hậu mới thấy đời đạo là gì? Đời là trược, Đạo là thanh.

5. Đó là cơ hội con đã giải được nghiệp cho con và chó. Chó cũng là một phần hồn bị đọa. Vậy con nên lo niệm Phật, cầu xin cho con chó được siêu thăng tịnh độ; con có cơ hội phát triển tâm từ bi. Con sẽ xác nhận cho mọi người sự liên hệ về điển quang, không xa cách mà chỉ có tu mới giải quyết được nghiệp duyên, ngược lại người đời khi hiểu được chút đỉnh bùa phép thì không giúp người mà lại làm tiền của người khác, tức là tạo nghiệp lực cho chính họ - triển miên như vậy, thì sẽ hình thành ác nghiệp, tức là nạn tai, có nhân có quả. Con có bị chó cắn cũng theo luật nhân quả mà thôi, không có gì phải lo. Chúng ta tu trì tâm niệm Phật, giải quyết nghiệp lực thì chúng ta sẽ trở về thanh giới dễ dãi hơn. Con thấy hoa sen từ vũng bùn vươn lên, hình thành tốt đẹp, thì con nhìn lại cuộc sống của con cũng không khác gì cuộc sống của một cây sen, ngày nay bộ đầu con sẽ bắt đầu ươm nở tốt, không khác gì hoa sen - con dày công niệm Phật và tu luyện đúng đắn thì con sẽ có cơ hội hái hoa dâng Phật - Hoa hạnh đức của chính con nghìn năm không héo, mới thật sự là hoa của trời đất.

6. Cháu của con nhờ con gái con tu nên nó mới có cơ hội bước vào chỗ thanh sạch mà tiếp tục tu tiến. Nó cũng là một phần hồn tu chưa đắc, có duyên lành đến với con

trong tình thương âu yếm, xây dựng cho nhau tiến hóa ở kỳ này. Vậy con nên vui nhận cháu và giúp cháu tu. Mẹ nó có thiên, thì sau khi thiên, lấy tay rờ đầu nó, và cho nó nghe băng niệm Phật của Thầy - lớn lên nó sẽ thực hành trong đạo đức, và học hành khá hơn các đứa trẻ khác. Những phần hồn giáng lâm xuống thế gian, tức là phần hồn từ 33 giới giáng lâm - nhập xác để học nhịn nhục để tiến hóa. Còn những phần hồn từ cầm thú tiến hóa thì thích ăn thua tranh chấp, tạo loạn cho xã hội, không có lối thoát. Các cõi đều giáng lâm xuống thế gian học hỏi, nhịn nhục và tiến hóa về cõi trời. Cho nên, cõi trời lên xuống nườm nượp, chứ không phải chỉ có một vài hình ảnh đề cao để bán đạo ăn như ở thế gian - xây chùa cho lớn, xây hình cho to nhưng không chỉ dẫn cho mọi người biết phải thực hành giải tiến và hiểu rõ căn cội của chính mình, là điển khí của trời đất đã tạo thành, cho nên bị lầm lạc mê tín dị đoan rất nhiều. Giới đó càng ngày càng bành trướng, rất tai hại cho toàn dân, tin theo đó mà hành sai là nguy hiểm cho phần hồn.

Chúc vợ chồng con khỏe mạnh và tiếp tục thực hành trong thanh tịnh. Cần thực hành để hiểu nguyên lai bốn tánh của chính con, nhiên hậu mới có cơ hội tiếp xúc với Trời Phật. Con tu đến đó, con sẽ thấy Trời Phật là bình đẳng, lúc nào cũng nâng niu và xây dựng chúng ta.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

VIỆT NAM

L, ngày 16 tháng 7 năm 1997

Thầy kính mến cùng quý bạn đạo thân yêu,

Thưa Thầy, nhân dịp ba mẹ chúng con gửi thơ qua Thầy, chúng con mạo muội biên thư gửi Thầy. Trước kính chúc Thầy mãi mãi sống ở trần thế để đàn chiên có chủ khỏi sa vào tội lỗi, chúng con cùng quý bằng đạo ở quê hương VN lúc nào cũng hướng về điều Thầy khuyên dạy. Chúng con rất cảm động khi nghe Thầy nói trong băng:

“Thầy lo nghĩ cho quý bạn đạo, Thầy ân cần mong đợi cho tất cả mọi người có tâm đạo, trở về với cội nguồn lo tu niệm, ăn ở xứng đáng là môn đồ Phật Pháp Vô Vi Huyền Bí.” Gia đình chúng con nguyện ăn ở sao cho xứng đáng là bạn đạo cùng hòa hợp đại gia đình Phật Pháp Vô Vi Huyền Bí. Kính thưa Thầy, gia đình chúng con có những việc sau đây không rõ tốt hay xấu?

Vợ con là P. 43 tuổi, con 55, tên con là Đ., chúng con đang dở đường duyên nợ, nên chúng con mới chấp nối lại năm 1995, năm 96 vợ con mang bầu, thời gian mang bầu thì mọi người khuyên nên ăn mặn vì chúng con trường chay. Họ còn nói nào là ăn chay sau này sanh con mất dinh dưỡng, và có thể mù mắt, nói đủ chuyện này nọ làm cho nản lòng. Nhưng với người có tâm đạo thì vẫn giữ quyết tâm không bao giờ lay chuyển. Việc ăn chay là cứ ăn, không thể sa ngã. Mỗi con người sanh ra đều có

số, sống chết do Thượng Đế an bài, không nản lòng sa ngã. Cũng đi khám thai, bác sĩ cũng nói như thế, nếu ăn chay lúc sanh sẽ bị băng huyết và nguy cho tánh mạng, nên ăn mặn là tốt. Nhưng con nhất quyết không nản lòng. Đến ngày mùng 2 âm lịch tháng giêng 1997, vợ con chuyển bụng xuống bệnh viện L., ở đây bệnh viện không nhận nói là khó sanh nên chúng con đành phải đón xe đò đi tụt tụt từ L. đến Bệnh Viện Từ Dũ, 60 km rất là khó khăn. Vì không tiền nên đành cam chịu. Khi đến bệnh viện Từ Dũ, vào phòng cấp cứu họ khám, chuyển vào phòng mổ nói sanh khó phải mổ. Nếu muốn không mổ thì mất con, còn đẻ con thì phải mổ. Chúng con quyết định là mổ để lấy con vì lòng nhân đạo, không thể làm những điều tội lỗi, đành lòng giết con mình sao đành?

Khi mổ bắt con, cháu ra đời cân 1 kg 98. Mẹ còn nằm phòng lạnh, còn cháu bé thì gửi qua lồng kiếng để nuôi trẻ mất dinh dưỡng. Người nhà đi theo chỉ đứng ở ngoài nhìn thôi. Các cô y sĩ cho biết là cháu bé bị có tật hai chân chặc sau này đi khắp khểnh. Lúc bấy giờ con ra buồn và tủi thân, chỉ biết niệm Nam Mô A Di Đà Phật vì nghe trong băng Thầy nói nên chúng con nhớ làm ngay, sau năm ngày cho xuất viện ấm cháu về. Cho đến hôm nay là cháu trên năm tháng mẹ tròn con vuông chẳng hề hấn gì và không có bệnh tật chi cả. Thưa Thầy cùng quý bạn đạo, việc con kể trên đó phải là những điều lành cho các gia đình bạn đạo Vô Vi hay là có lòng tin mãnh liệt được ân đức như thế. Thưa Thầy cùng quý bạn đạo, nếu đức tin yếu mềm dễ bị sa ngã việc chay mặn. Đến hôm nay tất cả xóm ai cũng lấy làm ngạc nhiên nghĩ rằng không được như vậy. Kính thưa Thầy, riêng phần con mới theo đạo hơn hai năm con ăn chay lo tu, theo đạo vợ.

Trước đây con bị bệnh tai biến mạch máu não nên dễ bị lên máu. Nhưng từ ngày con ăn chay tuyệt nhiên hết lên máu mà có phần sức khoẻ tốt. Có một bữa sáng 4 giờ còn mờ sáng con đi chợ lên dốc nên con xuống xe đạp dẫn bộ đi cập lẹ, có hai xe chạy cùng chiều, chiếc xe Honda chạy trước đụng vào lưng con rồi ngã ra cả xe lẫn người đều nằm ngã nghiêng xuống đất, rồi xe thứ hai ngã chổng lên cũng thế. Nhưng riêng phần con lại không hề hấn gì. Đây cũng là phép lạ vì con đi xe, chạy xe cũng niệm Nam Mô A Di Đà Phật, thật là phép lạ, niềm tin mãnh liệt.

Đ.

TĐ. con,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 16/7/97 được biết gia đình con vẫn bình an và vui hành theo pháp. Niệm Phật để khai triển huyền bí của nội tâm có thể cứu trong đường tơ kẻ tóc. Con ăn chay là con có tâm lành, không muốn tiếp tục gây sát hại thú vật, tức là con có cơ hội phát triển tâm từ bi, Trời Phật thanh nhẹ không bỏ con, mà mong con tiếp tục tu tiến để có cơ hội hội ngộ cùng Trời Phật mà tiếp tục tu hành tinh tấn hơn. Càng niệm Phật sẽ càng dứt khoát sự tham dục trong nội tâm, thì phần hồn mới tiến hóa tốt.

Mỗi người tại thế gian ai ai cũng có nghiệp lực mang theo từ tiền kiếp đến bây giờ đã và đang bám sát

trong thần kinh khối óc của mỗi người. Khỏe mạnh nếu chịu ăn chay đầy đủ. Hiện tại khoa học đã chứng minh cho thấy rõ loại trái cây và rau củ nào có cận bã acid nhiều, và bổ ích cho cơ tạng - chúng ta nên tìm những tài liệu đó đọc cho kỹ, để ăn uống cho thích hợp theo thời tiết - rau cải ăn đúng với cơn thơm ngọt của trời đất, thì máu sẽ được tốt, tế bào sẽ phát triển trong trật tự... Ở ngoài này, những người giàu có lần lần từ bỏ ăn thịt, họ tìm chất bổ của rau đậu mà ăn - Họ cũng rất khỏe mạnh. Con đã tin nơi huyền diệu của Trời Phật mà tu tiến, thì con không phải là người nghèo. Con không ăn thịt thì con sẽ bớt tham và bớt dâm, khi chết không mang tội tham dâm mà sẽ bị đọa. Chúc vợ chồng con vui tiến trong thanh tịnh.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

CT, ngày 11 tháng 8 năm 1997

Bạch Thầy,

Con nhận được thư Thầy vào trưa ngày 2 tháng 8 năm 1997, cả nhà con vui mừng vô hạn, tưởng không bao giờ nhận được thư trả lời của Thầy, nhưng quả phúc lâu đời của con nay được kết quả rồi đó. Như con đã trình bày với Thầy ở thư trước, tuy qua giấy bút khó diễn tả được đầy đủ qua quá trình tu học có thành có bại của mình, nhưng Thầy đã nói hết được những điều con muốn

hiểu. Thầy cùng chư Phật đã ban ơn cho con được biết mình, hiểu mình nhiều hơn. Mình được diện kiến với bộ mặt nguyên xưa của mình dù chân tướng của nó mới có chỉ là Mô Ni Châu thôi. Nhưng việc tu chứng của thái tử Tất Đạt Đa cũng đạt quả Như Lai bằng Thích Ca Mâu Ni Phật phải không Thầy? Và chư Phật cũng phải công phu luyện đạo rất gian nan mới có được Ngọc Như Ý, ngọc người và phái Vô Vi Thầy gọi là Mô Ni Châu phải không? Như vậy trên tượng Phật mình thường thấy tại hỏa luân xa, mỏ ác, và nê hườn cung có chấm mỗi nơi một chấm đỏ, con thường giải thích với bạn đạo đó là mô ni châu, thánh thai, hồn tụ lại, có đúng không Thầy? Chính đó là chơn hồn của mỗi người là bộ mặt nguyên xưa của mình mà các thiền sư thường hay hỏi đệ tử “Con hãy cho Thầy biết bộ mặt nguyên xưa của con” (tức bộ mặt cha mẹ chưa sinh con ra). Có mô ni châu có nghĩa là mình được thấy bộ mặt cha mẹ chưa sinh ra mình phải không Thầy? Nếu đúng là như vậy thì không thể nào là “thể xác Phật được” hạnh tu phước rất quý báu vì nó là phương tiện tối yếu để luyện đơn đó là “nhân thân”. Nhưng tu phước, tìm phúc báu để tài bồi cho nhân thân quá đáng để trở thành một cục đoman là có phước hoàn toàn thì nó cũng là một thứ bệnh “quá dư” có thể giạt lùi theo trần tục mà khiến cho mô ni châu tan mất theo tình tiền danh lợi. Còn tu huệ tức quá khổ hạnh để lo cho có mô ni châu mà để cho sức khoẻ khánh kiệt, con ngựa sắc thân ngã quy không còn sức đi nổi để đưa Tam Tạng (tinh, khí, thần) đi thỉnh kinh được “thỉnh kinh vô tự” tức về bến giác vậy.

Cả hai cục đoman nêu trên quá khổ để luyện huệ, quá sướng để tu phước. Như đức Thích Ca đã nói “Đức Không Nên”. Nhưng hiện tại con có hướng dẫn một số bạn lúc

đầu tu thiền cũng khá tiến bộ về sau họ hỏi con tu theo chùa có phước thật không? Con trả lời rằng “đúng thân tâm đều làm phước” chắc chắn có phước báo ứng. Nếu muốn báo ứng cho sắc thân được đầy đủ thì nên theo chùa mà tu. Còn tu theo tôi “y như tôi” nếu ai bị sa địa ngục tôi xin xuống đó thay thế cho. Tôi lo tu thiền ngày đêm cho thấy được hồn mình rồi lo làm phước nữa. Nhưng trái lại khi mình bố thí mình phải thấy “mình là người nhận bố thí” chứ không phải mình bố thí. Nếu bố thí mà chằm bắm để được phước thì cũng một hình thức cho vay đặt nợ trong chúng sanh mà thôi. Người tu chỉ có một mục đích tạo “phước điền cho mình thôi” thì đó là những người chọn trước cho mình chỗ ở tốt đẹp nhất trong “lục đạo” chứ lo thanh tịnh tám cái giác quan của mình “con thuyền bát nhã” vượt “trần mê” về bến giác (thanh tịnh), thì chấp phước để làm gì? Mặc dù có dịp thì cứ làm phước chứ không cấm nhưng phải thiền luôn luôn. Con gọi là “phước huệ song tu” thì trong số con hướng dẫn có ba bạn có chiều hướng đi tụng kinh ở chùa luôn, mà lơ là việc hành thiền. Thậm chí có nhiều bạn chạy theo sở trường cũ “lo làm Thầy chữa bệnh” tu một thời gian ai cũng thấy mình hay quá rồi đi làm thầy hết ráo. Vì họ thấy con tu rất ráo lúc đầu bệnh gì cũng hết, có khi con có nhiều ấn chứng kỳ lạ gần như là quyền năng. Thì nay tu lâu lại đổ ra nhiều thứ bệnh, cảnh nghèo đói túng thiếu, tai nạn cho vợ con trở lại thì chung quanh họ đổ thừa con tu thiền hay quá rồi đổ nghiệp ra. Lúc đầu theo con rất nhiều nhưng sau một số họ thấy con xấu sao đó nên họ ít lui tới; thậm chí có bạn khi họ đau yếu, khi gần con họ nói họ thấy khoẻ, mà bây giờ họ ít đến con lắm. Còn một hai người mới đến nhờ con hướng dẫn thì họ rất

khâm phục con. Có một bạn trước đây là giáo sư dạy học. Ông ấy có luyện chú “đà ra ni” có học bùa chữa bệnh tà rất hay, có làm thuốc chữa rất nhiều thứ bệnh, tập dịch cân kinh, luyện võ. Ông này học bao nhiêu Thầy đều giỏi hơn Thầy hết. Bên cạnh nhà ông cũng có người tu theo ông Tám, có đọc sách Thượng Đế Giảng Chơn Lý ông coi như bình thường và không chịu Thượng Đế. Ông bạn đạo của con, dẫn ông này đến gặp con sau hai lần nói chuyện ông ấy quyết định thọ giáo con vì ông ấy cảm nhận con có cái gì kỳ lạ khiến ông ấy thích tu theo. Con đồng ý hướng dẫn ông ấy cách công phu như một người bạn, còn Thầy về mặt Vô Vi là “ở trung tâm bộ đầu”, lâu nay không có Thầy gần bên để học hỏi, tôi thường tập trung tư tưởng tại trung tâm bộ đầu để lãnh ý nơi đó mà hiểu biết... Xa Thầy nên đành chấp nhận luyện “trí vô sự” thôi. Khi muốn hỏi Phật hỏi Tiên điều gì tôi thường hỏi nơi đó, văn phòng làm việc của Phật Thánh Tiên là ở trung tâm bộ đầu của mỗi người. Hằng ngày thường xuyên cứ kêu Nam Mô A Di Đà Phật tại văn phòng này sẽ có giải đáp. Tôi muốn nói với bạn tôi cùng lãnh ý nơi đó. Bạch Thầy cho con biết tôn ý các sự kiện nêu trên và vào năm 1983 tức sau ba năm tu con có cao hứng viết một số thơ và bài nói về đạo được 7 quyển. Bạn đạo lấy đem tản mát đâu mất chỉ còn hai quyển, nếu Thầy và bạn đạo bên này cho phép đăng trên lá thư Vô Vi thế giới (coi như học trò trả bài) thì con xin phục vụ. Con dài dòng quá xin Thầy ân xá cho con.

NVS

S con,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 11/8/97, được biết con dũng tâm tu tiến theo đường tiến hóa của Vô Vi, hòa hợp với trung tâm sinh lực cần khôn vũ trụ. Đó là điều lành của chính con. Vậy con nên tiếp tục hành pháp tu tiến, hướng tâm về thanh tịnh mà thực hành, lần lần con sẽ có cơ hội tận độ quần sanh tùy duyên của Trời Phật ân chuyển cho con. Tâm mồi cố gắng tu, trì niệm lục tự, khai mở huyền bí của nội tâm thì mới triển giác được rõ rệt hơn.

Chúc con và gia đình vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng.

TP, ngày 23 tháng 6 năm 1997

Kính gửi Ông Tám,

Tôi vào PLVV tu học năm 1974, đã đến thiền đường HVE và NXL để nghe Ông Tám giảng pháp. Sau giải phóng có đến nhà Ông Tám chiêm cầu. Sau đó tôi có gửi thư đến nhà Ông Tám thắc mắc vài điều. Ông Tám có cho tôi 4 câu thơ:

Trần thế trở trên mùi tục lụy
Việt Nam trả nghiệp tiến thân tày
Hùng anh nhiều kiếp nay tự giác
Pháp lý của mình ráng giữ tu

Thưa Ông Tám lẽ ra nếu tôi thực hiện đúng theo 4 câu thơ trên thì tôi đã không bê trễ trên đường đạo. Khi xưa rất ý thức và có cố gắng trên đường đạo nhưng rồi dùng một cái sa ngã bỏ đạo mê đời hết chỗ nói. Hồi đó tốt bao nhiêu thì khi bỏ đạo mê đời thì xấu bấy nhiêu. Nào là mê gái (tham dục), trộm cắp, ăn cướp, đánh lộn, nhậu nhẹt ì xèo, kết quả là ở tù hai lần. Có vợ con nhưng giờ thì người ở nơi, người ở ngã. Một trận toi bời như vậy nên giờ tôi đã tu lại. Đã thường nghe băng giảng của Ông Tám. Tôi đã thực sự lấy lại đức tin mà mình đã đánh mất. Thật lạ lùng! Một con người đã có ý thức về đạo, đã từng nghe ông giảng nhiều về đạo mà tại sao khi sa ngã lại ngã quá nặng như vậy. Cái thiện và cái ác chỉ cách nhau một sợi chỉ nhưng tôi lại nghĩ nó không có khoảng cách mà ta chỉ cần lơ đãng là sai trái liền. Hồi xưa tôi nghe Ông Tám giảng trực tiếp, cái hiểu của tôi khác hơn là tôi đang nghe băng Ông Tám hiện tại. Tôi đã sửa được nhiều thói hư tật xấu như bỏ hút thuốc, không uống rượu, kiêng chế dục, bớt nóng tánh rất nhiều (vì đã hiểu) và sẽ cương quyết đi đến thanh tịnh (đạt pháp) bằng bất cứ giá nào. Bây giờ nếu tôi trở lại mê đời thì tôi ngán quá rồi, tôi sợ quá xá luôn. Khi tĩnh tâm lại tôi mới nhớ là hồi đó tôi có nguyện là bị thất bại, bị sa ngã để làm bài học cho người đi sau. Không hiểu có phải vì lời nguyện đó mà tôi bị sa ngã thật sự hay không? Bây giờ thì tôi không còn gì

để mất nữa mà chỉ mong sớm đạt pháp để gặp Ông Tám, Ông Tư, cũng như các bạn hữu khác bằng điển quang chứ không phải bằng cái xác nặng nề ở trước này.

Thưa Ông Tám, đường tu quả không dễ chút nào. Bởi vậy hiện tại tôi cũng không còn thiết tha để chỉ dẫn cho ai nữa (vì có người muốn hỏi) mà chỉ lo tu cho thành đạt rồi chỉ cũng chẳng muộn. Cái thân mình lo chưa xong thì đừng có lo cho ai chi mất công. Phải vậy không Ông Tám? Ngay lúc này đây khi hiểu ra rằng phần hồn mình phải đối đầu với cả một rừng tánh xấu, một rừng tội lỗi nên chẳng còn dám trách ai cả mà chỉ lo tu sửa cho chính mình thôi. Tôi xin Ông Tám cho vài lời khuyên cũng như chỉ bảo thêm đối với trường hợp của tôi hiện tại. Giờ đây tôi không mong muốn chi hơn là cố gắng tu cho thành công, sớm gặp Ông Tư, Ông Tám để được học hỏi thêm cũng như giúp người để chuộc lại phần nào tội lỗi mà mình đã gây ra cho nhiều người trong quá khứ. Xin cảm ơn Ông Tám và chúc Ông Tám sẽ gặt hái được mọi điều theo thiên ý.

Tôi,
TVH

TB: Nếu có thời gian xin Ông Tám hỏi âm cho tôi theo địa chỉ sau đây.

Montreal, ngày 18/9/97

VH,

Tôi vui nhận được thư anh đề ngày 23/6/97. Chúng ta làm người đang mang xác phàm trần đầy nghiệp chướng, chỉ có cương quyết niệm Phật, tự khai mở huyền bí của nội tâm thì mới tránh khỏi sức hút của hồng trần, thành bại trong nháy mắt. Khối óc và thân xác của chúng ta có hai luồng điển thanh và trược. Trược là hướng hạ, đục vọng. Thanh là tiến hóa tới giải thoát vô cùng. Khi tôi còn ở VN, luôn luôn nhắc nhở bạn đạo phải nhớ khí điển hóa sanh vạn vật, từ thanh giới chuyển chiếu hóa độ quần sanh. Tu mà không ý thức được nguyên lý của Trời Đất, mở mắt nghe thấy và nhìn thấy, chỉ theo chuyện đời lời cuốn một cách thảm bại mà thôi. Tu là phải thâm tu thâm tiến mới cứu được mình. Biết được phần hồn là chánh, xác là tạm, tạo sóng sông mê mà thôi. Anh bị sa ngã cũng vì hướng ngoại. Nếu chúng ta hướng thượng, tu tiến khai triển trung tâm bộ đầu thì không đến nỗi nào đi cướp giựt của người khác. Siêng năng niệm Phật để khai mở đại trí là cần thiết. Đức A Di Đà đã áp dụng nguyên lý Nam Mô A Di Đà Phật, toàn thân sáng choang, thì khối âm không thể tiếp xúc được, mà chỉ phân tán khi gặp Ngài mà thôi. Chúng ta tu về pháp lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp, tức là phát triển điển năng sẵn có của chính mình tiến tới vô cùng tận, không nên mê lầm kinh sách, thiếu thực hành, sanh loạn và tự sát mà thôi. Tôi đã nói quá nhiều nhưng chẳng có mấy người tin mà hành đúng, cho nên quá khứ đã có rất nhiều bạn đạo lầm tưởng tu theo chùa chiền kinh sách là đúng hơn. Nhưng đến lúc gặp phải phản động lực của nghiệp tâm thì không sao giải quyết. Tôi năm nay cũng đã 75 tuổi rồi, nhưng vẫn khỏe mạnh, tiếp tục phục vụ bạn đạo

không ngừng nghỉ. Những gì tôi hiểu được, lúc nào cũng
bằng lòng phân tách cho mọi người thấu triệt mà tu.
Chúc anh vui tiến trong thanh tịnh.

Quý thương
Lương Sĩ Hằng

 VIỆT NAM
Ngày 7 tháng 7 năm 1997

Kính bạch Thầy,

Con tên HTA 74 tuổi, quyết chí tu hành đến ngày
bỏ xác. Kỳ cậu T tính đi Thái Lan con có gửi cậu lá thư
cho Thầy rồi rốt cuộc cậu không đi, con viết mà không có
ghi địa chỉ nên Thầy không có trả lời. Cách 4 tháng sau
con có viết một lá thư gửi Thầy nhờ cậu Tuấn cho địa chỉ,
sao mà 4 tháng mà không thấy Thầy trả lời con, không
biết Thầy có bắt thư chưa.

Con kính bạch Thầy con tu năm 1981, con tu cũng
tiến. Đến năm 1990 tới giờ sao con đủ chứng bệnh, mình
con lãnh bốn thứ bệnh, con rất mệt mỏi. Kính bạch Thầy
con từ nhỏ tới lúc có gia đình con thấy con không làm
điều gì tội cả, ai nghèo khổ tùy khả năng giúp đỡ. Con
không dám ăn món nào mắc, không bao giờ con ăn, mà ai
nghèo khổ giúp bao nhiêu cũng không tiếc hết. Con giúp
đỡ rồi con thấy thoải mái trong người con rất nhẹ. Kỳ tới
mùa lạnh con ngồi thiền trong nhà mà thấy lạnh con nhớ
tới mấy người ở vỉa hè nằm ngoài trời còn lạnh cỡ nào,

con ngồi thiền không yên, sáng con còn xin thêm con của con để con đi mua mền rồi chiều tối cỡ 10 giờ tối con kêu con dâu con nó đi cho, con dặn nó cho những người già bệnh tật với lại mấy đứa nhỏ, con làm như vậy cũng được hai lần. Con không làm gì sai lương tâm, sao bây giờ con phải chịu nặng nề như vậy?

Kính bạch Thầy hiện bây giờ con đang niệm Phật ngày đêm, một ngày chừng 2, 3 tiếng không niệm, chỗ bộ đầu con nghe niệm Phật, bây giờ con không ham gì, tất cả chỉ niệm là trên hết. Con cầu cha mẹ tổ thầy dẫn dắt hồn con cõi nào cũng được. Con tu pháp thì tu hoài cũng tới nơi, đừng cho con luân hồi cảnh thế gian này nữa. Con rất sợ cảnh thế gian lắm cha mẹ tổ thầy độ cho con tu đến nơi đến chốn là mãn nguyện của con đó. Con cầu cha mẹ tổ thầy độ cho con ba điều: một độ cho con thường niệm đến vô biệt niệm, hai độ cho con ngồi thiền thông suốt mỗi đêm ngồi 5 tiếng, sáng 1 tiếng, trưa 1 rưỡi, độ cho con buông bỏ chuyện đời, đừng nghĩ ai sai, cho mình sai để sửa thôi, cha mẹ tổ thầy độ cho con như vậy là con mãn nguyện rồi, ba cho con dứt lời, con cầu chúc cho Thầy sống lâu 100 tuổi để độ tất cả chúng sanh đều thành Phật đạo. Nam Mô A Di Đà Phật.

Kính bái Thầy.

HTA

Kính bạch Thầy, chừng một tháng nay con Soi Hồn đêm nào cũng nửa tiếng có khi cả tiếng mà không mở tay, còn Pháp Luân hơi con rất ngắn. Con cứ kêu mẹ tổ thầy về chỉ dạy con làm cho đúng. Con niệm Phật như ngày lẫn đêm như vậy cũng cả năm rồi, từ hồi con nghe

niệm Phật đến bây giờ con không nghĩ gì về đời, chỉ cầu mong cha mẹ tổ thầy dẫn dắt hồn về cõi nào tu cũng được, đừng cho con luân hồi thế gian này nữa vì con rất sợ cảnh thế gian này lắm. Con nguyện cha mẹ tổ thầy độ cho con khoẻ mạnh để con tu. Hiện bây giờ con ngồi thiền đỡ hơn hồi trước. Bây giờ con ngồi ngay lưng chớ không như hồi trước gục tới gục lui, con ngồi 5 tiếng mà cũng rất khoẻ, con thay đổi rất nhiều, chùa nào nghèo khổ con có chút đỉnh tiền con cũng cúng chùa nghèo có được không? Thầy chỉ dạy cho con sao bộ đầu con sao con xoay nó kêu cắc cắc là sao? Con xin Thầy chỉ dạy. Hiện bây giờ con không còn ham gì tất cả, con chỉ cầu mong con thiền xong cho con ngủ luôn. Con ráng lo tu cho nhiều, đừng nghĩ đời nữa, cầu mong cha mẹ tổ thầy dẫn dắt hồn, đừng cho con luân hồi thế gian, con chỉ cầu xin cho con toại ý nguyện. Bây giờ con đau chỗ nào con vượt niệm Phật sẽ bớt. Hiện bây giờ con đêm ngày sáng trưa, sáng 1 tiếng, trưa 1 tiếng rưỡi, tối cỡ 7 giờ con Soi Hồn, tới 10 giờ con ngồi tới 3 giờ. Con bây giờ chỉ lo tu tới ngày con đi được siêu thoát là toại nguyện. Con xin Thầy chỉ dạy con thêm đường tu vì con học rất ít, con viết có gì sơ sót xin Thầy chỉ dạy. Trước khi con dứt lời con cầu nguyện cho Thầy sống lâu 100 tuổi để độ tất cả chúng sanh đều thành Phật đạo. Nam Mô A Di Đà Phật.

Kính bái Thầy,
HTA

Montreal, ngày 18/9/97

HTA,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 7/7/97. Thầy được biết con có ý thiện lành muốn tu tiến. Sự hiện diện của con hiện tại không phải con muốn nhưng mà hoàn cảnh đã xoay chuyển tùy theo luật nhân quả của Trời Đất đã hình thành đến ngày nay. Con đã được cơ hội nhìn thấy ánh sáng của mặt trời tức là Nhật Quang Phật đã quang chiếu và nâng niu con từ thuở bé cho đến bây giờ, cộng với nguyên khí tạo thành gia cang chồng con và nghiệp lực. Bệnh hoạn là do nghiệp lực gây ra, vì sự động loạn con mới chán đời và sợ đời. Nếu con nhịn nhục, chấp nhận bằng lòng học hỏi sự kích động và phản động của trường đời thì con sẽ thấy sung sướng, lấy oán làm ân, dẫn tiến phần hồn tiến hóa về cõi vô sanh bất diệt. Cố gắng niệm Phật, tâm niệm tu tiến, bản thân bất độ hà thân độ, chính con chưa giúp được con thì làm sao giúp được ai? Con mang một thân xác toàn là điển năng của Trời Đất hình thành, tự động ăn bậy, nói bậy, làm bậy không hay, mà cho mình là đàng hoàng là sai rồi. Tu thì phải phát triển điển năng của chính mình, khai triển trực giác thì mới thấy sự vi diệu của Trời Đất ân ban hằng giờ phút khắc, không có bỏ qua. Chính con bỏ Trời Đất thì mới xảy ra nạn tai, và nghiệp thân, than ván khổ cực. Vậy con nên tiếp tục niệm Phật, khai triển nguyên lý Nam Mô A Di Đà Phật thì tâm thân của con sẽ được nhân hạ. Xác già mà hồn trẻ, mới có cơ hội về Thiên Quốc. Tu mà xác già, hồn già, thì biến thể của nó là ma quỷ mà thôi. Chết thì xác thác ra ma là vậy. Thầy cũng vậy, ngày đêm nhớ

Nam Mô A Di Đà Phật trong thực hành, không cầu xin việc gì. Nếu ta hành không đến chẳng có ai giúp. Cố gắng tu đạt đến mức thì sẽ gặp biết bao nhiêu ân sư tận độ dẫn dắt, không nên cầu xin quá nhiều, mà tạo động cho chính mình. Con cố gắng làm Pháp Luân Thường Chuyển nhiều, vì tuổi trẻ có chồng có con đã làm mất nguyên khí. Cố gắng làm Pháp Luân Thường Chuyển, để khôi phục nguyên khí, để sống khỏe và vui tươi. Hơi thở là một liều thuốc vi diệu của Trời Đất.
Chúc con cố gắng trong thực hành.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

ÚC CHÂU

Melbourne, ngày 28 tháng 1 năm 1997

Thầy thương kính,

Con kính thăm Thầy mạnh khỏe. Thầy ơi, khi nhìn Thầy lên xe đê qua sau khi Thầy ngồi suốt mấy tiếng đồng hồ để chung vui văn nghệ với chúng con, lòng con xót xa vô hạn. Nhìn dáng Thầy phải khổ nhọc ngồi đó nhìn tụi con múa hát, có lúc Thầy cười vui, có lúc Thầy rơi lệ, con nhìn Thầy mà lòng con tuôn tràn nước mắt. Con nức nở trên sân khấu khi con hát bài chúc thọ Thầy, vì con sợ Thầy bỏ tụi con ra đi vì Thầy đã mỏi mòn chờ đợi mà không thấy một đứa con nào làm cho Thầy vui

lòng để xứng đáng với sự khổ công dạy dỗ của Thầy. Thầy ơi, con thương Thầy với lòng kính mến vô cùng, nên con cố gắng theo gương Thầy hết lòng phục vụ đến hơi thở cuối cùng. Con hy vọng toàn thể bạn đạo năm châu sẽ cùng nhau phát tâm lo xây dựng “Vô Vi Thiền Viện Quốc Tế” tại Cairns để sớm hoàn tất trước hạn kỳ 2000 như lời nhắn nhủ của Thầy. Thầy muốn trở về hội nhập với Thượng Đế khi Thầy 78 tuổi. Thầy ơi! Con tin chắc chúng con sẽ đền đáp được công ơn Biển Trời của Thầy là chúng con sẽ tinh tấn tu thật giỏi. Thầy sẽ thật vui và Thầy sẽ mãi mãi ở lại với chúng con bằng thể xác hữu hình và luôn luôn bàng bạc trong tâm linh của mỗi đứa con Vô Vi theo từng trình độ của mỗi đứa con.

Thầy thương kính, con xin kính lạy Thầy đã ban cho chúng con những ngày sống vui vừa qua trong kỳ Đại Hội Úc châu 1997 và lòng ưu ái của Thầy cho phép chúng con tổ chức Thiền Ca chủ đề “Sứ Giả Hòa Bình 1998” tại Úc châu qua các tiểu ban Perth - Melbourne - Sydney. Melbourne chưa có người bảo trợ nên con sẽ cố gắng vận động trong thời gian Thầy còn lưu lại tại Úc để trình kết quả lên Thầy.

Công việc cấp bách trong năm nay của chúng con là lo trả cho hết nợ tiền đất của Thiền Viện Quốc Tế. Con xin đa tạ Thầy đã khuyến khích Ban Tổ Chức Đại Hội Quốc Tế đóng góp số tiền còn lại sau Đại Hội Âu Á Tương Hội ở Thái Lan. Số tiền dù bao nhiêu, dù lớn dù nhỏ vẫn nói lên được lòng thương yêu vô bờ bến của Thầy cho chúng con và tình đồng đạo của chúng con hỗ trợ lẫn nhau. Thầy vẫn thường dạy chúng con rằng nếu tất cả chúng con đều phát tâm hướng thượng thì mọi việc sẽ thành! Thầy ơi! Con cảm nhận tình thương tràn trề của

anh em chúng con quây quần bên Thầy, bên bạn nên việc hình thành Thiên Viện Quốc Tế sẽ ở trong tầm tay với của chúng con, vì tất cả chúng con với tay kết chặt với nhau, chúng con lo xây dựng trụ sở này để chúng con có nơi đón mừng Thầy, chung sống với Thầy trong những ngày Tết Vô Vi. Ngày Tết Vô Vi là ngày không có điểm khởi đầu và không có điểm chấm dứt, là một ngày miên viễn, là một ngày trong Đại Định, là một ngày trong Hư Vô. Kính dâng lên Thầy lòng thương kính muôn đời của con.

Kính bái.

Con,

Phạm thị Tranh

Sydney, ngày 31/1/97

Tranh con,

Thầy đã vui nhận được thư con đề ngày 28/2/97 được biết con thành tâm noi gương Thầy và dẫn thân phục vụ tất cả bạn đạo nơi con trú ngụ, đó là điều lành của chính con. Thầy cũng vậy, noi gương thượng Đế dẫn thân phục vụ. Khi vui khi rơi lệ nằm trong sự đồng thức của chúng ta nhịp nhàng tiến hóa. Nếu chúng ta dẫn thân như Thượng Đế, sự đau khổ là đau khổ chung, sự vui là vui chung. Hành giữ được hạnh đức này thì mới tạo hạnh đức cho chính mình, chấp nhận sự cực nhọc khổ nạn tại

thế và tự dứt khoát tiến hóa về nơi thanh nhẹ vô cùng tận, mong hội nhập trong biển yêu của Thượng Đế, sống một cuộc sống thanh nhàn tự do rõ rệt. Các con quý thương Thầy, muốn Thầy lưu lại tại thế gian mãi mãi, đó là điều ước mơ chung.

Còn việc làm của chúng ta dần thân và tiến hóa hội nhập tới ánh sáng vô cùng tận của Thượng Đế, đó là luật quân bình của đạo pháp chung hành chung tiến. Qua bao nhiêu năm con đã gặp Thầy, con thấy Thầy có lúc nào được nghỉ ngơi đâu, làm việc mãi mãi, mưu cầu thành sự dẫn tiến mọi người trong chu trình tiến hóa. Hôm nay con đã thấy rõ, càng ngày càng rõ hơn Thầy đã và đang thực hành. Chúng ta là người tu Vô Vi không còn tuổi tác nữa, vô sanh bất diệt là không còn tuổi tác. Con cũng vậy, không còn sự già nua trì trệ ở thế gian nữa, dứt khoát tiến tới ánh sáng vô cùng thì chúng ta sẽ sống trong nhịp nhàng yêu thương quý trọng của Thượng Đế đã ân ban từ giờ phút khắc. Con quý thương Thầy bao nhiêu thì Thầy quý thương con bấy nhiêu, luôn luôn lo săn sóc những người có thực tâm. Còn những phần không có thực tâm, miệng nói tâm không hành thì những phần tử đó là nó tự hoại do luật nhân quả rõ rệt. Phản trắc ngu si động loạn là chính nó hại nó mà thôi. Chúng ta thành tâm lo tu hội nhập với sự thanh cao bất diệt của Thượng Đế đó là điểm chánh cuối cùng của người Vô Vi ước mong và tự đạt.

Duyên lành đến, các con có thành tâm tu học thì các con sẽ gặp được Thầy nhiều hơn nơi khác, cương quyết đi, chỉ có tu là chánh thôi, còn chuyện tổ chức đại hội này kia kia nọ là chúng ta tu nhiều, kết quả tốt thì sự hội tụ sẽ đến với chúng ta, khỏi cần lo nghĩ, khỏi cần cầu

xin, thực hành là chánh. Nếu chúng ta cầu xin thì chúng ta trở về trần tục than thở chấp nhứt, thành ra việc làm không có đồng nhứt giữa anh em chị em với nhau. Anh chị em với nhau cùng một đường lối mới tiến tới vô cùng, đó là đồng nhứt thì việc gì chúng ta cũng có thể làm được, trong thực hành chất phác, lấy sự chơn chánh của Thượng Đế mà sửa mình tiến hóa vô cùng. Nếu tu mà ngược lại chia rẽ thì cuộc vui sẽ không thành tạo thêm rắc rối cho chính mình. Ngày hôm nay Vô Vi khắp thế giới anh em đều hội tụ, anh em huynh đệ tỷ muội được hội tụ trong niềm tin thương yêu, nhìn lại khả năng của chính mình mà tiến, không ôm lý thuyết của một người khác, muốn đọc kinh Phật mà không hiểu Phật nói cái gì, chính mình ngu si mà không hay. Vô Vi là thực hành khai triển trực giác, phát sáng tâm thức thì chúng ta có thừa triết lý để tận độ quần sanh. Ngày hôm nay lời nói của con từ đâu mà có tốt đẹp như vậy? Do sự thực hành mà đạt được, âm thanh thay đổi, trí tuệ thay đổi. Người chịu cực nhọc kềm chế với ngoại cảnh, ngày nay con đã thoát được là không có gì khổ cả. Đó là tạm bợ lợi dụng lẫn nhau mà thôi, một thời gian rồi dứt khoát. Chúng ta dứt khoát mà thật sự dẫn tiến cho nhau. Không có sự dẫn tiến cho nhau là hoàn toàn láo và không tiến bước được. Con cứ yên tâm lo tu đi, thể xác này nếu con không lưu ý, không tự cứu thì thể xác của con cũng đã bỏ rồi. Ngày hôm nay con lưu ý và tự cứu thì thể xác tốt lại, thì nhờ ơn điển của Thượng Đế con mới được ngày hôm nay. Vậy con thành tâm hướng thượng, hướng về Ngài mà tu tiến, dững mãnh thực hành trong thanh tịnh thì con sẽ có kết quả vinh quang ở tương lai. Việc làm của Thầy chắc có địa vị tốt hơn, nhưng Thầy cũng dẫn thân làm việc nhiều hơn các

con, mong các con tự thức thì chúng ta sẽ có đi đứng ngồi nằm. Niềm tin của Thầy dứt khoát đối với Thượng Đế, không có dám trì trệ, chỉ thực hành tận độ quần sanh như ý muốn của Thượng Đế mà hành sự tới hơi thở cuối cùng. Đối với đời vật chất, tại sao Thầy tu còn phải đi casino kiếm tiền làm gì? Con nhìn những hình ảnh của Thầy đã cứu độ đồng bào quê nhà liên tục, Thầy có mở miệng xin con một xu làm việc này không? Có tổ chức cái gì để kiếm tiền không? Thầy phải dùng sự thanh tịnh nhẫn nại tìm từng xu từng cúc đóng góp cho những người đau khổ bơ vơ tại quê nhà. Thầy ngày đêm lo nghĩ về họ và hỗ trợ cho họ từ vật chất nhỏ nhỏ của Thầy có thể tìm được lúc Thầy còn sống, để giúp đỡ họ trong việc ấm no tạm bợ mà thôi. Thầy không có khả năng lớn lao như Thượng Đế, nhưng mà Thầy học hành của Thượng Đế để làm việc của Thượng Đế đã và đang làm. Thầy rất hy vọng các con noi gương tốt đẹp của Thượng Đế mà hành sự thì việc làm cứu đời không khó khăn. Thầy không có tổ chức, không có kêu gọi ai đóng góp để làm cái gì, nhưng Thầy tự đích thân từ tâm của Thượng Đế cho. Thầy lấy từ tâm phục vụ quần sanh với khả năng sẵn có của Thầy. Những hình ảnh Thầy đã nhận được từ VN rất nhiều, thư từ rất nhiều. Mọi người bằng lòng tu tiến, đó là niềm vui của Thầy, dù có chết đói Thầy cũng ráng chịu, dù cho người ta khinh mặt Thầy cũng làm. Thầy không nghi lời gạt Thầy, chỉ xây dựng và giúp đỡ cho mọi người mà thôi. Nhiều người đời óc tham hiểm, không hiểu được cơ đồ tiến hóa thực hành và tự cứu mình bằng cách nào cho nên xuất ngôn bất chánh, nói chuyện bừa bãi, không hiểu việc làm của Thầy, tội nghiệp cho những người đó sẽ bị ghi chép cho tội lộng ngôn chưa thức, luôn luôn quý thương những

hình ảnh tốt, không muốn Thầy sa ngã, không muốn Thầy thất bại. Thầy luôn luôn cảm ơn, lấy oán làm ân để tiến hóa trong việc làm của Thầy không có ngừng nghỉ được. Cho nên con thấy Thầy khỏe mạnh là trong lúc những việc đời không ai làm Thầy chịu làm. Nhưng ngày hôm nay các con thương Thầy, Thầy sức mạnh dồi dào, thanh nhẹ để tận độ quần sanh trong kỳ tới này, tránh những tai nạn ác nghiệp tại thế gian. Việc làm của chúng ta đêm đêm lo tu, ngày ngày lo phục vụ, không nhiều thì ít, chúng ta sẽ đạt được kết quả tốt, chứng tâm của Thượng Đế. Chúng ta lúc nào cũng thành tâm phục vụ quần sanh, tự cải sửa tâm thân, khai triển khả năng của chính mình trong lãnh vực thanh tịnh và tiến hóa thanh nhẹ. Thành thật cảm ơn những lời thăm hỏi của con, tiện đây Thầy kính chúc các con bước qua một năm mới thức tâm và tự hành đúng đắn trong chu trình tu học.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

(1) **Hỏi:** Kính thưa Thầy, chúng con Thiên đường Virginia và Maryland mỗi tuần thiền vào lúc 12 giờ trưa ngày chủ nhật. Anh Tu Hiền nói rằng phải thiền lúc 10 giờ sáng vì Thầy dạy rằng giờ đó là giờ Bể Trên làm việc chung cho tất cả các thiên đường mọi nơi. Xin Thầy cho chúng con ý kiến về việc này. Chúng con thành thật cảm ơn Thầy.

T/D Hoàng Yến Hồng
Washington, DC

Đáp: Thiên 10 giờ sáng, rồi sau đó sinh hoạt LED Weekly là đúng giờ rồi.

(2) **Hỏi:** Thầy quý yêu, bây giờ thì con đã hiểu là con người phải học khổ để tiến hóa, và phải hòa tan trong khổ thì mới vững vàng trên đường đạo, con cũng hiểu rằng sự nhịn nhục là cao quý, vô cùng cao quý. Nhịn nhục là cha mẹ, chứ không phải là nhu nhược yếu hèn như con đã từng nghĩ, con quả thật là ngu si.

Con cũng thấy rằng mọi sự đều ở trong ta, chỉ vì ta không biết khai thác nó mà chỉ lo hướng ngoại nên mới tạo động và hậu quả của nó là sự đau khổ, lúc đó lại than ván, kêu Trời Phật, như vậy mới là yếu hèn. Chồng con, con của con, bạn bè và những người chung quanh con quả thật là thầy con, là những vị Phật sống, là Thượng Đế đã điều luyện để con trở nên tốt đẹp hơn. Và con cũng đã hiểu rõ TRÍ CỨT là gì. Ngoài việc hành pháp và niệm phật để khai thác chính mình, con cần phải làm gì nữa để trở về với chính con? Thực hành khai triển ngoài trong là khai triển như thế nào? Có phải là cải biến thói hư tật xấu, cải biến đầu óc? Biết ơn Thầy và đạo pháp vô cùng. Ước mong sao sớm được giải mở sân si, phá mê chấp để xứng đáng làm người và là học trò nhỏ của Vô Vi.

MCNMAT. AUSTRALIA